COLECȚIA

Iubiri de poveste

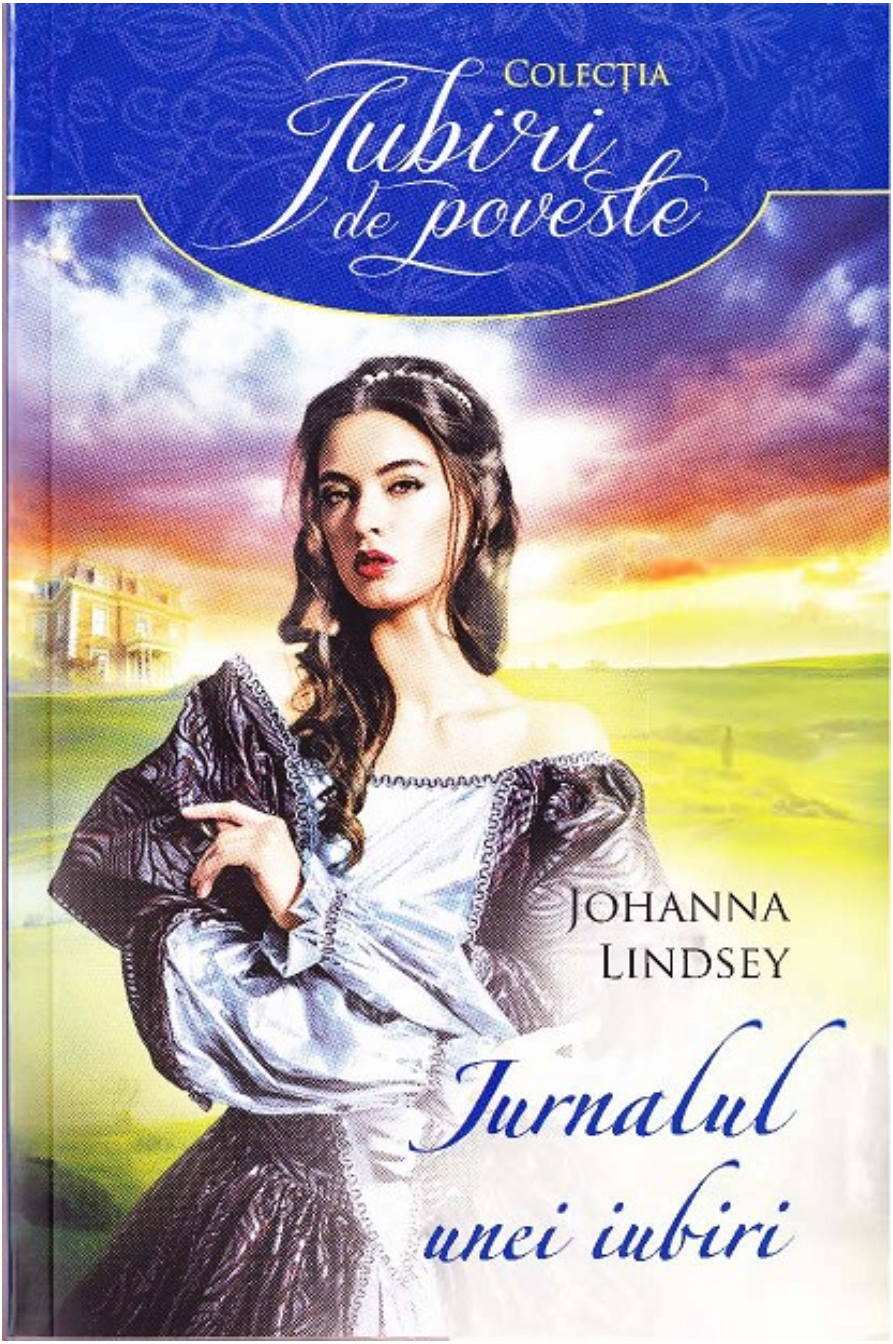

JOHANNA LINDSEY

Jurnalul unei iubiri

JOHANNA LINDSEY
JURNALUL UNEI IUBIRI

***The Present by* Johanna Lindsey**

Copyright © 1998 Johanna Lindsey
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Jurnalul unei iubiri
Johanna Lindsey
Copyright © 2015 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LINDSEY, JOHANNA
Jurnalul unei iubiri / Johanna Lindsey.
Traducere din limba engleză Iulia Bodnari

Pentru numeroşii admiratori care iubesc familia Malory la fel de mult ca mine. Darul este pentru voi.

Capitolul 1

Anglia, 1825

Clanul Malory îşi petrecea întotdeauna vacanţele de Crăciun la Haverston, casa strămoşească de la ţară în care se născuseră şi crescuseră cei mai vârstnici dintre ei. Jason Malory, al treilea marchiz de Haverston şi cel mai mare dintre cei patru fraţi, era singurul membru al familiei care locuia încă în permanenţă acolo. Capul familiei de la doar şaisprezece ani, Jason îşi crescuse cei trei fraţi – dintre care doi avuseseră o purtare extrem de scandaloasă – şi sora mai mică.

În prezent, diferiţii membri ai familiei Malory şi odraslele acestora erau pe cât de numeroşi, pe atât de greu de localizat, uneori chiar şi pentru Jason. Consecinţa era că, în zilele acestea, Haverston adăpostea un puhoi de oameni, veniţi să sărbătorească Crăciunul.

Derek, unicul fiu şi moştenitor al lui Jason, sosise primul, cu mai mult de o săptămână înainte de Crăciun. Cu el veniseră soţia lui, Kelsey, şi primii doi nepoţi ai lui Jason, blonzi şi cu ochii verzi.

Anthony, fratele cel mai mic, sosise următorul, la doar câteva zile după Derek. Tony, cum era numit de majoritatea familiei, recunoscuse în faţa lui Jason că părăsise devreme Londra, după ce auzise că fratele lor James avea ceva de rezolvat împreună cu el. Una era să-l aţâţe pe James – şi Anthony se străduia adesea s-o facă –, dar când James devenea setos de sânge… Tony considera că era cu totul altceva.

Anthony şi James era fraţii cei mai mici, născuţi la doar un an diferenţă. Ambii erau boxeri îndemânatici, şi Anthony putea să facă faţă celor mai buni, însă James era mai corpolent, şi pumnii lui fuseseră asemănaţi adesea cu

nişte cărămizi solide.

Cu Anthony venise soţia lui, Roslynn, şi cele două fiice. Judith, care avea şase ani şi era cea mai mare, luase câte ceva de la ambii părinţi, şi avea minunatul păr roşcat-auriu al mamei şi ochii de un albastru cobalt ai tatălui, o combinaţie foarte izbitoare care îl făcea pe Anthony să se teamă că avea să devină o frumuseţe răpitoare – lucru pe care, în calitate de tată şi fost cavaler berbant, *nu* îl aştepta cu nerăbdare. Însă şi fiica lui mai mică, Jaime, avea să sfâşie câteva inimi.

Chiar dacă avea atâţia oaspeţi, Jason observase primul darul care apăruse în salon în timp ce familia lua micul dejun. De fapt, nu aveai cum să nu-l vezi, fiindcă era aşezat la loc de cinste, pe un gheridon aflat alături de cămin. Înfăşurat în hârtie aurită, legat cu o panglică de catifea roşie şi o fundă, avea o formă ciudată, de mărimea unei cărţi groase, însă protuberanţa rotundă de deasupra lui sugera că nu era ceva atât de simplu.

Când îl împinse cu degetul, se dovedi că protuberanţa se putea mişca, totuşi nu foarte mult, după cum află atunci când înclină darul într-o parte şi în alta şi aceasta nu îşi schimbă poziţia. Ciudat, dar şi mai bizar era faptul că nimic nu indica de la cine venea darul, sau pentru cine era.

— E puţin cam devreme pentru cadourile de Crăciun, nu-i aşa? remarcă Anthony care intră în încăpere şi-l văzu pe Jason cu darul în mână. Bradul de Crăciun nici nu a fost adus.

— Aşa mă gândeam şi eu, fiindcă nu eu am pus asta aici, replică Jason.

— Nu? Atunci cine?

— Habar n-am, recunoscu Jason.

— Atunci, pentru cine e? întrebă Anthony.

— Asta aş vrea să ştiu şi eu.

Anthony ridică din sprânceană.

— Nu are niciun bilet?

Jason clătină din cap.

— Niciunul. De-abia l-am găsit şi eu, aici pe măsuţă, spuse el, punându-l înapoi.

Anthony ridică darul şi îl pipăi şi el puţin.

— Hm, e sigur că cineva l-a împachetat frumos. Pun rămăşag că o să-i fascineze pe copii – cel puţin până aflăm ce e.

După cum se dovedi, îi fascină şi pe adulţi. În zilele următoare, fiindcă nimeni din familie nu recunoscu că îl pusese acolo, darul stârni senzaţie. Chiar şi după ce toţi adulţii îl pipăiră, scuturară sau examinară în alte moduri, nimeni nu-şi putea imagina ce putea să fie sau pentru cine era.

Cei care ajunseseră până în momentul de faţă erau adunaţi în salon în seara în care intră Amy, ţinând în braţe unul din gemeni.

— Nu întrebaţi de ce-am întârziat, nu o să vă vină să credeţi, spuse ea, apoi adăugă dintr-o suflare: întâi a căzut roata de la trăsură. Apoi, după niciun kilometru distanţă, unul din cai şi-a pierdut nu una, ci două potcoave. După ce-am reuşit în cele din urmă să ne ocupăm de toate şi eram aproape ajunşi, s-a rupt blestemata de osie. Eram sigură că Warren avea să distrugă biata trăsură de data asta. Oricum, a pocnit-o destul. Dacă nu mi-ar fi trecut prin cap să pariez cu el că o să ajungem astăzi aici, nu cred că am fi ajuns. Dar ştiţi că nu am pierdut niciodată un pariu, aşa că… Apropo, unchiule Jason, cum a ajuns mormântul acela fără niciun nume în luminişul acela frumos din estul domeniului? De lângă drumul care străbate moşia? Până la urmă, a trebuit să mergem pe jos ca să ajungem aici, fiindcă drumul cel mai scurt era cel care traversa luminişul.

Nimeni nu scoase o vorbă la început, fiindcă toţi rămăseseră năuciţi de această lungă dizertaţie. Dar apoi Derek spuse:

— Îmi amintesc şi eu de mormântul ăsta, acum că l-ai

menţionat, verişoară. Am dat peste el împreună cu Reggie, când eram puşti şi umblam teleleu pe moşie. Mereu voiam să te întreb despre el, tată, dar n-a venit niciodată vorba, şi apoi am uitat.

Cu toţii îşi îndreptară privirea spre Jason, dar el se limită să ridice din umerii săi largi.

— Să mă ia naiba dacă ştiu cine a fost aşezat la odihnă acolo. Mormântul exista încă dinainte de naşterea mea. L-am întrebat o dată pe tata despre el, din câte îmi amintesc, dar el a amânat răspunsul, s-a bâlbâit şi şi-a dres glasul de atâtea ori, încât mi-am imaginat că nu ştia, şi nu l-am mai întrebat.

— Cred că toţi am dat peste mormântul acela la un moment dat, cel puţin aceia dintre noi care au fost crescuţi aici, remarcă Anthony, fără să se adreseze nimănui în particular. E un loc ciudat pentru un mormânt, şi în plus destul de bine îngrijit, când sunt două cimitire în apropiere, ca să nu mai vorbim despre cimitirul strămoşesc care se află chiar pe proprietate.

Judith, care stătea lângă măsuţă privind ţintă cadoul misterios, se apropie de verişoara ei Amy şi întinse braţele ca să ia fetiţa geamănă de doi ani. Judy era înaltă pentru vârsta ei, şi foarte pricepută cu ţâncii. Amy era surprinsă să nu primească nicio urare de bun venit, şi îşi exprimă gândul.

— Unde e îmbrăţişarea mea, pisicuţo?

Chipul cu trăsături îngereşti se uită la ea cu încăpăţânare. Amy ridică din sprânceană spre tatăl fetiţei. Anthony îşi dădu ochii peste cap, dar explică:

— E bosumflată fiindcă Jack nu e încă aici.

Jack era fiica cea mai mare a lui James şi a Georginei. Toată lumea ştia că Jack şi Judy, născute la o distanţă de doar câteva luni, erau inseparabile când erau împreună, şi atât de legate una de alta, încât părinţii lor aveau grijă să se întâlnească des – în special fiindcă niciuna nu era foarte

fericită atunci când erau despărţite mult timp.

— Nu sunt, negă Judith cu un mormăit îmbufnat, în timp ce se înapoia la gheridon.

Jason fu singurul care observă că Amy îşi îndreptase atenţia asupra darului care stârnise curiozitatea tuturor. Gestul nu l-ar fi făcut să se gândească la nimic, dacă nu i-ar fi văzut expresia. Scurta ei încruntare îl făcu să se întrebe dacă nu cumva avea unul dintre presentimentele ei. Nepoata aceasta a lui avea un noroc fenomenal: nu pierduse niciun pariu în viaţa ei, fapt pe care ea îl atribuia acestor „presentimente”, după cum le numea. Jason considera că presentimentele astea erau nişte lucruri mult prea ciudate, şi de aceea ar fi preferat să nu audă că avea aşa ceva acum. Astfel că fu uşurat când încruntarea se şterse şi ea îşi îndreptă din nou atenţia spre fratele său.

— Deci unchiul James nu a sosit încă? presupuse Amy auzind ultimul răspuns al lui Anthony.

Anthony se bosumflă şi el.

— Nu, şi sper că n-o s-o facă.

— Vai de mine. V-aţi bătut? presupuse din nou Amy.

— Eu? Să mă bat cu scumpul meu frate? Nici nu mă gândesc la aşa ceva, răspunse Anthony, apoi adăugă: Dar ar fi al naibii de bine dacă cineva i-ar spune că acesta e anotimpul bunei înţelegeri.

Derek chicoti când văzu expresia acră a unchiului său.

— Am auzit un zvon care spunea că unchiul James e pornit să-ţi caute ascunzătoarea. Ce l-a scos din pepeni de data asta?

— Dacă aş şti, aş şti cum să-l dezamorsez, dar să mă ia dracu’ dacă ştiu. Nu l-am văzut pe James de o săptămână bună, de când am dus-o înapoi pe Jack după picnicul la care le-am luat pe fete.

— Ei bine, James mi-ar fi spus dacă nu ar fi avut de gând să vină, sublinie Jason. Aşadar, când ajunge aici, fiţi amabili şi rezolvaţi-vă orice altercaţie afară. Molly are

serios de obiectat atunci când i se pătează covoarele cu sânge.

Nimănui nu i se păru ciudat că îi spunea pe nume menajerei din Haverston. Până la urmă, Molly Fletcher deţinea poziţia aceasta de mai bine de douăzeci de ani. Faptul că era de foarte mult timp şi amanta lui Jason – şi mama lui Derek – nu era totuşi cunoscut de toţi membrii familiei. De fapt, numai doi dintre membrii ei aflaseră sau bănuiseră adevărul. Jason i-l spusese doar lui Derek, fiul său, cu aceeaşi ocazie, cam cu şase ani în urmă.

Iar la Crăciunul acela, Jason, care ura toate scandalurile care se ţineau scai de familia lui, fusese dispus să stârnească unul dăruindu-i lui Frances, soţia sa, divorţul pe care şi-l dorea, doar ca să o împiedice să dezvăluie ceea ce ştia despre Molly.

Însă, de atunci, Molly rămăsese menajeră. Jason încercase, chiar din momentul în care Derek aflase adevărul, să o convingă să se mărite cu el, dar ea îl refuza mereu.

Molly nu era de neam ales. De fapt, fusese o simplă cameristă atunci când ea şi Jason se îndrăgostiseră unul de celălalt, cu treizeci de ani în urmă. Şi chiar dacă el era dispus să stârnească unul dintre cele mai teribile scandaluri posibile, acela al unui onorabil lord care se căsătorea cu o fată din popor, ea nu era dispusă să permită aşa ceva.

Jason oftă gândindu-se la asta. Fusese silit să ajungă la concluzia că ea nu avea să-i dăruiască niciodată răspunsul pe care dorea atât de mult să-l audă. Ceea ce nu însemna că avea să renunţe, în niciun caz.

Interesul lui fu atras din nou de conversaţie când o auzi pe Amy spunând:

— Gemenii noştri au dezvoltat o mică idiosincrasie. O purtare foarte ciudată. Când Stuart vrea să-i atragă atenţia lui Warren se poartă cu mine ca şi cu o străină, ignorându-mă făţiş, şi invers, când vrea să-mi atragă atenţia, Warren

nu-i poate convinge să facă nimic. Şi Glory procedează exact la fel.

— Măcar o fac în acelaşi timp, adăugă Warren, care sosise în cele din urmă, întinzându-se după Stuart şi dându-i-o pe Gloriana lui Amy.

— Aveam de gând să întreb dacă unchiul James şi mătuşa George au aceeaşi problemă cu ai lor, spuse Amy oftând.

— Înseamnă că s-a obişnuit cu ei? îl întrebă Jason pe Anthony, fiindcă Anthony, cel mai apropiat de James, îl vedea cel mai des, iar Jason nu ajungea de multe ori la Londra.

— Bineînţeles că s-a obişnuit, asigură Anthony familia.

Totuşi, cu toţii îşi aminteau încă de reacţia lui atunci când Amy născuse gemeni, iar el o întrebase pe soţia lui, Georgina, care era sora lui Warren, de unde veneau.

— Dumnezeule mare, George, ai fi putut să mă avertizezi că în familia ta apar gemeni la fiecare nouă generaţie. Noi *nu* o să avem aşa ceva niciodată, mă auzi?!

Georgina rămăsese însărcinată din nou după un timp, şi născuse exact asta, doi băieţi gemeni. Da, familia Malory era o privelişte minunată de Crăciun, se gândi Jason. Pentru ca viaţa lui să fie perfectă, lipsea un singur lucru.

Capitolul 2

În calitatea ei de menajeră, Molly nu era prezentă de obicei la cinele familiei Malory, dar astăzi supraveghea o nouă fată în casă care servea pentru prima dată. Printr-o experienţă îndelungată, reuşi să-şi ţină privirea departe de faţa chipeşă a lui Jason, care stătea în capul mesei. Nu credea că s-ar fi dat de gol dacă ar fi fost prinsă uitându-se ţintă la el, deşi bănuia că aceasta era o şansă destul de

probabilă. Uneori, pur şi simplu nu putea să nu-şi arate sentimentele, şi când era vorba de Jason Malory avea multe sentimente.

Nu, nu era atât de îngrijorată că s-ar fi dat de gol, era mai degrabă faptul că *el* dezvăluia prea mult când se uita la ea, şi nu părea să-i pese că îl putea observa cineva. Iar casa se umplea repede cu întreaga lui familie, şi în jur erau multe persoane care ar fi putut să-şi dea seama.

Molly începea să bănuiască faptul că el o făcea anume, sperând să se afle. Nu că asta ar fi schimbat hotărârea ei, dar poate că el credea că o putea face.

Nu avea să se întâmple, şi ea avea să fie nevoită să-l asigure de asta, dacă nu se întorcea la obişnuita lui atitudine indiferentă atunci când erau şi alţii în preajmă. Fuseseră întotdeauna atât de grijulii, nu dăduseră pe faţă ceea ce însemnau unul pentru altul prin nicio privire, cuvânt sau faptă, cel puţin atunci când nu erau singuri. Înainte ca fiul lor să afle adevărul, singura care dăduse peste ei vreodată într-un moment de intimitate fusese Amy, nepoata lui Jason, care îi prinsese sărutându-se. Şi asta nu s-ar fi întâmplat dacă Jason nu ar fi fost ameţit atunci.

Fusese întotdeauna important pentru ea să menţină relaţia aceasta secretă. La urma urmei, nu era de neam ales şi îl iubea prea mult pe Jason ca să-i provoace neplăceri. Originea ei umilă fusese motivul cu care îl convinsese pe Jason să nu îi spună niciodată lui Derek că era mama lui, deşi el nu voise să ţină ascuns acest amănunt faţă de fiul lui. Nu că Jason s-ar fi gândit atunci să o ia în căsătorie. Era tânăr şi, ca oricare altul din clasa lui socială, fidel ideii că un lord nu se căsătorea cu amanta lui din popor.

Se căsătorise în schimb cu fiica unui conte, numai pentru a-i dărui lui Derek şi nepoatei lui, Reggie, o figură maternă. Aceasta se dovedise până la urmă o decizie dezastruoasă, fiindcă soţia lui, Frances, fusese orice

altceva, numai mamă nu. Frances, o femeie palidă şi slabă, nu dorise de la început să se căsătorească cu Jason, dar fusese silită de tatăl ei. Atingerea lui îi producea scârbă, şi căsătoria lor nu se consumase niciodată. Trăise separată de el în majoritatea timpului şi în cele din urmă insistase să divorţeze, recurgând chiar la şantaj ca să obţină acest lucru.

Frances fusese singurul membru al familiei care îşi dăduse seama că Molly era amanta lui Jason şi mama lui Derek, şi ameninţase să-i spună lui Derek, dacă Jason nu punea capăt căsătoriei. Familia suportase foarte bine scandalul, şi după şase ani aproape că nu mai era menţionat. Jason ar fi putut să-l oprească – Derek aflase de fapt adevărul înainte ca scandalul divorţului să ajungă în gura bârfitorilor –, dar nu o făcuse.

— E un lucru care ar fi trebuit făcut cu ani în urmă, îi spusese el atunci. De fapt, e o căsătorie care nu ar fi trebuit să aibă loc niciodată. Dar rareori e uşor să corectezi greşelile pe care le faci în tinereţe.

Motivele pentru care realizase uniunea fuseseră bune. Motivele pentru care o sfârşise fuseseră şi ele bune. Dar chiar de când îi pusese capăt, îi ceruse lui Molly să se căsătorească cu el, spre totala ei frustrare, ştiind că ea nu avea să fie de acord niciodată. Şi motivele ei nu se deosebeau de motivele dintotdeauna. *Nu* avea să fie cauza unui alt scandal în familia Malory. Nu fusese educată în felul acesta. Şi, pe lângă asta, îi era deja o soţie mai bună decât îi fusese vreodată Frances.

Dar ştia că refuzurile ei continue de a se căsători sau de a-i permite să spună familiei despre dragostea lor reprezentau o frustrare pentru el de foarte mult timp. De aceea se temea că el spera ca problema să ajungă la lumină pe neaşteptate. Nu că s-ar fi uitat ostentativ la ea sau că servitorii ar fi putut observa, în niciun caz. Totuşi, familia lui era diferită. Îl cunoşteau prea bine. Şi aveau să

fie *toţi* acolo, în curând…

Sosiră chiar mai mulţi decât se gândise Molly. Nepoata lui Jason, Reggie, şi soţul ei Nicholas, împreună cu fiul lor mai mic, apărură în salon înainte de terminarea mesei. Anthony se învioră imediat. Deşi Reggie era nepoata lui favorită, asta nu-l salva pe soţul ei. Nicholas era sacul lui de box verbal favorit, ca să spunem aşa, şi fără prezenţa fratelui său James, cu care să schimbe înţepături imediat de la sosire, fusese dureros de lipsit de o ţintă convenabilă pentru tiradele lui satirice.

Molly reuşi să nu-şi dea ochii peste cap. Cunoştea familia lui Jason la fel de bine ca şi el, fiindcă împărţise totul cu ea, inclusiv secretele, metehnele şi scandalurile familiei. Astfel că nu fu deloc surprinsă când îl auzi pe Anthony spunându-i lui Nicholas, care se aşeza în faţa lui:

— Ce bine că ai apărut, băiete dragă. Începeau să mi se tocească dinţii.

— Bătrâneţea îşi spune cuvântul, nu-i aşa? îi întoarse săgeata Nicholas, zâmbind superior.

Molly observă ghiontul pe care i-l dădu soţia lui Anthony înainte să spună:

— Amintiţi-vă că e Crăciunul şi fiţi drăguţi măcar o dată.

Sprâncenele negre ale lui Anthony se ridicară.

— Măcar o dată? Eu sunt întotdeauna drăguţ. Poţi să fii doar drăguţ şi poţi să fii… drăguţ. Ultimul tip e rezervat nemernicilor ca Eden, asta-i tot.

Molly oftă. Oricât de legată era de toată familia lui Jason, avea o slăbiciune pentru Nicholas Eden, fiindcă se împrietenise cu fiul ei în timpul şcolii, atunci când Derek trebuise să înfrunte statutul său de copil ilegitim în societate. De atunci, el şi Derek erau prieteni apropiaţi. Şi, ca de obicei, Derek sări să îndepărteze atenţia lui Anthony de la Nick.

— Reggie, îţi aminteşti de mormântul pe care l-am

găsit în luminişul din răsărit, acum câţiva ani? îi spuse Derek verişoarei lui. Din câte îmi amintesc, voiai să-l întrebi pe unul dintre grădinari despre el. Ai ajuns să faci asta vreodată?

Reggie făcu nişte ochi mari ca o bufniţă.

— Dumnezeule, ce te-a făcut să te gândeşti la mormântul acela vechi? A trecut atâta timp de când l-am găsit, că uitasem cu totul de el.

— Amy a dat peste el aseară şi l-a menţionat. Nici tata nu ştie cui îi aparţine.

Reggie se uită cu atenţie la verişoara Amy.

— Ce făceai în luminiş aseară?

— Nu întreba, mormăi Amy.

Iar Warren, care după cum se vedea se distra acum pe seama catastrofelor din ziua precedentă, spuse după un timp:

— Un mic necaz cu trăsura.

— Mic! pufni Amy fără nicio delicateţe. Trăsura aceea e blestemată, îţi spun eu. De la cine ai spus că ai cumpărat-o, Warren? Fiindcă e clar că ai fost tras pe sfoară.

El chicoti şi o bătu uşor pe mână.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta, draga mea. Sunt sigur că echipajul pe care l-am trimis ca să o demonteze în dimineaţa asta va folosi bine surcelele.

Amy încuviinţă, apoi se întoarse din nou spre verişoara ei.

— Până la urmă a trebuit să traversăm luminişul pe jos aseară. Am fost surprinsă să găsesc un mormânt acolo, atât de departe de spaţiul în care locuieşte familia, şi totuşi pe moşie.

— Acum că ai menţionat acest lucru, ne-a surprins şi pe mine, şi pe Derek atunci când l-am găsit acum câţiva ani, răspunse gânditoare Reggie. Dar nu, Derek, nu cred că am ajuns să-i întreb pe grădinari. Era prea departe de grădini, până la urmă. Mi-am imaginat că cel care avea

grijă de el, oricine ar fi fost, probabil că nu se afla la Haverston, aşa că nu ar fi slujit la mare lucru să încep să pun întrebări.

— Doar dacă unul dintre grădinari nu a fost însărcinat special cu îngrijirea lui, observă Anthony. Bătrânul John Markus era în vârstă pe când locuiam eu aici şi a lucrat parcă dintotdeauna la Haverston. Dacă ştie cineva ceva despre mormânt, el e acela. Presupun că nu se mai află aici nu-i aşa, Jason?

Ca toţi ceilalţi, Molly privi spre Jason aşteptându-i răspunsul, şi văzu cum o privea cu tandreţe. Obrajii i se împurpurară. O făcuse! Nu putea crede că o făcuse! Şi de faţă cu jumătate din familia lui. Dar se speria degeaba. Privirea pe care i-o adresase fusese scurtă, şi nimeni nu se întorsese să vadă la cine se uita, fiindcă erau prea interesaţi de răspunsul lui, pe care îl şi oferi:

— Aici la Haverston nu, răspunse Jason. S-a pensionat acum cincisprezece ani. Dar trăieşte încă, din câte am auzit. Locuieşte la o fiică în Havers Town.

— Cred că o să fac o plimbare călare şi să-l salut pe domnul Markus după-amiază, spuse Derek.

— Merg cu tine, se oferi Reggie. Mai am de cumpărat câteva cadouri de Crăciun, aşa că trebuia să trec pe la Havers oricum.

Warren clătină din cap, uluit.

— Nu înţeleg de unde vine toată curiozitatea asta morbidă legată de un mormânt vechi. E limpede că nu e cineva din familie, altfel mormântul s-ar fi aflat în cripta familială.

— Presupun că nu te-ai gândi la nimic dacă cineva ar fi îngropat în curtea ta din spate, şi nimeni nu s-ar deranja să-ţi spună cine e sau de ce a ales curtea ta? întrebă Anthony. Este o împrejurare perfect normală în America, yankeule, să găseşti morminte necunoscute pe proprietăţile tale?

— Mi-aş imagina că cineva a fost întrebat şi a ştiut – la vremea respectivă, răspunse Warren. Sau că mormântul a fost mutat într-un loc mai potrivit – la vremea respectivă. Şi mi se pare destul de evident că mormântul e mai vechi decât oricare dintre voi, de vreme ce niciunul nu ştie cum a ajuns acolo sau cine e în el.

— Ei bine, de asta obiectez, interveni Reggie. E prea trist, într-adevăr, ca oricine ar fi acolo să fie complet uitat. Ar trebui să adăugăm măcar numele pe piatra care spune doar „Ea se odihneşte”.

— Cred că o să te însoţesc şi eu în plimbarea aceea la Havers, spuse Amy. Voiam să o ajut pe Molly să aleagă restul decoraţiunilor de Crăciun din pod în după-amiaza asta, dar asta mai poate aştepta până diseară.

Molly era sigură că avea să afle mai târziu ceea ce găsiseră în Havers Town, însă în momentul acela nu-i păsa deloc. Cu obrajii încă împurpuraţi, se strecură neobservată afară din încăpere. Şi se gândea deja la ce avea să-i spună lui Jason în seara aceea, când rămâneau singuri.

Fusese cât pe ce. Dacă rudele lui nu ar fi fost atât de interesate de subiectul care se discuta, măcar unul dintre ei ar fi observat felul în care o privise. Şi acesta ar fi fost sfârşitul secretului lor. Şi ce bine putea să facă? Nu avea să schimbe hotărârea ei în privinţa căsătoriei, deşi asta era ceva ce ar fi dorit să facă, cu toată inima. Dar unul din ei trebuia să gândească raţional în privinţa asta. Chiar dacă se căsătorea cu ea, nu avea să fie acceptată niciodată de lumea bună. Avea să fie doar un alt scandal al familiei Malory.

Capitolul 3

După cum se întâmplă adesea, excursia în Havers

Town se dovedi a fi din cale-afară de nesatisfăcătoare. John Markus mai trăia încă, într-adevăr, la înaintata vârstă de nouăzeci şi şase de ani. Era ţintuit la pat, dar mintea îi era destul de trează pentru vârsta lui, şi îşi amintea într-adevăr de mormânt.

— Am îngrijit mormântul acela aproape şaizeci şi opt de ani, spuse mândru John, adresându-se grupului adunat în jurul patului său.

— Dumnezeule! exclamă Reggie. Asta s-a întâmplat cu mult timp înainte de-a te fi născut chiar şi dumneata, unchiule Jason.

— Mda, încuviinţă John. De când eram eu însumi un băiat de treisprezece ani. Am trecut îndatorirea nepotului meu când m-am retras, acum cincisprezece ani. Nu aş fi avut încredere în altcineva că are s-o facă cum trebuie. Nu s-a lăsat pe tânjală, nu?

— Nu, John, bineînţeles că nu, îl asigură Jason, deşi habar nu avea, fiindcă nu fusese să vadă mormântul de mai bine de treizeci de ani. Dar nu voia să-l îngrijoreze pe bătrân, aşa că adăugă: Face o treabă excelentă, cu adevărat.

— Ne bucurăm că am găsit pe cineva care cunoaşte mormântul acela, domnule Markus, îi spuse Reggie, ajungând la problema care îi adusese acolo în grup. Toţi suntem curioşi să ştim cine e îngropat acolo.

Bătrânul se încruntă.

— Cine? Ei bine, ca să fiu cinstit, asta nu ştiu.

Tăcerea surprinsă care urmă răspunsului era plină de dezamăgire. Derek fu cel care întrebă în cele din urmă:

— Atunci, de ce aţi avut grijă de el în toţi anii aceştia?

— Fiindcă doamna mi-a cerut-o.

— Doamna? întrebă Jason.

— Păi, bunica dumitale, Lord Jason. Nu exista nimic ce n-aş fi făcut pentru doamna aceea bună. Toţi cei din Haverston simţeau la fel. Era foarte iubită, bunica dumitale

– nu ca bunicul. Sau cel puţin nu aşa cum era privit în tinereţe.

Şase perechi de sprâncene se ridicară, dar Jason fu cel care spuse indignat:

— Poftim?!

Bătrânul chicoti, prea bătrân ca să mai fie intimidat de mânia lui Jason.

— Nu am vrut să fiu nerespectuos, milord, dar primul marchiz era arogant, deşi nu se deosebea de alţi aristocraţi din zilele sale. Primise moşia Haverston de la Coroană, dar nu îi păsa de ea sau de oameni. Prefera Londra şi venea doar o dată pe an ca să facă socotelile cu administratorul, un filfizon încrezut care se ocupa de toate ca un tiran atunci când marchizul nu era aici.

— O mărturie cam aspră împotriva unui om care nu se poate apăra, spuse Jason rigid.

John ridică din umerii lui slabi înainte de a spune:

— E doar adevărul aşa cum l-am văzut, dar asta a fost înainte ca marchizul să o cunoască pe Lady Anna şi să se căsătorească cu ea. Ea l-a schimbat, într-adevăr, l-a învăţat să aprecieze lucrurile mici din viaţă, i-a îndulcit asprimea. Haverston s-a schimbat, dintr-un loc de muncă posomorât şi sumbru, într-un loc pe care oamenii îl numeau cu mândrie acasă. Mai mare ruşinea de zvonuri, totuşi…

— Zvonuri? se încruntă Reggie. O, te referi acum la faptul că era ţigancă?

— Mda, chiar la asta. Doar din cauză că arăta şi vorbea ca o străină, şi fiindcă s-a întâmplat să fie ţigani în zonă chiar înainte de apariţia ei, unii oameni au avut părerea asta prostească. Dar marchizul a pus capăt zvonurilor când s-a însurat cu ea. Până la urmă, un lord ca el nu s-ar fi căsătorit niciodată cu cineva inferior lui în asemenea măsură, nu-i aşa?

Jason observă rânjetul fiului său chiar înainte ca Derek să remarce:

— Depinde de lord.

Jason îl privi dojenitor. Restul familiei nu avea nevoie să ştie – deocamdată – că şi el spera să-şi poată pune inima pe primul loc. Clătină din cap.

— Înainte, asta nu se făcea, pur şi simplu, Lord Derek. Astăzi, poate, dar acum optzeci şi ceva de ani, un scandal ca acesta ar fi ruinat un bărbat.

— Ei bine, totul a rămas un zvon, sublinie Jason, fiindcă nu a fost dovedit niciodată, într-un fel sau altul. Deşi zvonul nu s-a stins cu totul, căci altfel nu ar mai fi cunoscut. Dar după cum ai spus, în zilele şi în secolul acesta nu prea mai are importanţă dacă Anna Malory a fost ţigancă sau de neam spaniol, după cum au presupus cei mai mulţi. Numai ea ar putea răspunde la asta, dar bunicii mei au murit înainte ca eu să mă fi născut. Regret că nu i-am cunoscut.

— Şi eu mi-am dorit întotdeauna să ştiu adevărul despre ea, spuse Amy. Îmi amintesc că eram fascinată de această posibilitate în copilărie, şi înainte să mă întrebaţi din nou de ce, amintiţi-vă că semăn cu ea, sau aşa mi s-a spus. Îmi doream să cred că a fost cu adevărat ţigancă – încă îmi mai doresc să fi fost aşa. Asta ar explica măcar de unde am primit instinctele acestea perceptive neobişnuite, care nu se înşală niciodată. Şi trebuie să fi fost o iubire adevărată.

— Drace, dacă a fost iubire adevărată, mă bucur că strămoşul nostru a dus-o la împlinire, interveni Derek. Unii bărbaţi au nevoie de ani… şi ani… Şi…

Jason nu pierdu înţepătura subtilă la adresa lui, dar înainte ca altcineva să observe, rosti apăsat:

— Nu spuneai că ai de făcut ceva cumpărături cât timp ne aflăm în oraş, Derek?

Fiul său rânji doar din nou, fără nicio urmă de căinţă. Jason oftă în sinea lui. Ştia că Derek îl tachina doar. De fapt, Derek era singurul din familie care îndrăznise vreodată să-l tachineze. Şi nimeni altcineva, care ar fi ştiut cine era Molly

cu adevărat, nu ar fi ghicit că el îşi tachina *cu adevărat* tatăl. Însemna că Derek ştia că Jason umbla de mult după Molly ca s-o convingă să se mărite cu el.

— Hm, mă întreb de ce nu m-am gândit niciodată să fac asta cu Anna Malory, îşi spuse Amy ei însăşi, atrăgând din nou atenţia tuturor.

— Ce să faci? întrebară într-un glas mai mulţi membri ai familiei Malory.

— Să pariez că vom afla adevărul despre ea. Vrea cineva să accepte pariul?

Dar Jason o întrerupse:

— Prefer ca orice speculaţie să se termine aici.

Amy se încruntă.

— Chiar nu vrei să afli adevărul, unchiule Jason?

— Nu am spus asta, draga mea. Doar că nu vreau să văd cum se duce pe apa sâmbetei şirul tău perfect de pariuri câştigate cu un lucru care nu are cum să iasă la lumină. Ai fi distrusă dacă s-ar întâmpla aşa ceva, nu?

Oftatul ei îi răspunse, dar nu îl linişti. Până la urmă, era conştient că nimic nu o oprise să-şi urmeze instinctul în trecut, chiar dacă părea că nu avea nicio şansă de reuşită.

Capitolul 4

În seara aceea, după cină, familia se împrăştie în conacul mare de ţară. Molly despachetase cu grijă cele mai multe dintre fleacurile de Crăciun din pod la începutul săptămânii şi, chiar când ajunse la capătul scării, auzi un cal care se oprea în galop în faţa casei, aşa că ieşi să vadă cine era musafirul care sosea atât de târziu. Când dădu să deschidă uşa, aceasta fu împinsă şi James, fratele lui Jason, aproape că o trânti la pământ în timp ce năvălea înăuntru împins de frigul de afară.

Cu toate acestea, fu încântată să vadă că sosise în cele din urmă, chiar şi la ora aceea din noapte, şi îi oferi un vesel:

— Crăciun fericit, Ja…

El o întrerupse imediat, foarte ţâfnos:

— Fericit pe naiba. Totuşi, se întrerupse şi îi adresă un zâmbet scurt, adăugând: Mă bucur să te văd, Molly. Apoi, dintr-o răsuflare, întrebă: Unde e netrebnicul ăla de frate-meu?

Ea fu atât de surprinsă, încât întrebă:

— Ah, la care frate te referi?

Însă ştia foarte bine că nu s-ar fi referit niciodată în felul acela la Edward sau la Jason, fiindcă cei doi fraţi mai mici îi numeau pe aceştia „bătrânii”. Fireşte că Jason îi povestea totul despre familia lui, aşa că îi cunoştea la fel de bine ca şi el.

Astfel că răspunsul lui dispreţuitor nu o surprinse prea mult.

— La cel mic.

Se miră totuşi când auzi tonul lui şi când îi văzu expresia, care devenise extrem de ameninţătoare la menţionarea „celui mic”. James Malory era înalt, blond şi chipeş, ca şi fraţii mai mari, şi rareori îl vedea cineva cu *adevărat* furios. Când era supărat pe cineva, James îl făcea de obicei bucăţele cu inteligenţa lui diabolică, şi, văzând expresia lui de nepătruns, victima nu se aştepta absolut deloc la asemenea săgeţi ascuţite.

Cel mic, adică Anthony, auzise vocea lui James şi avu proasta inspiraţie de a vârî capul pe uşă ca să vadă care era starea de spirit a lui James. Privirea ranchiunoasă a acestuia îl făcu să vadă adevărul pe loc. Prin urmare, închise imediat uşa vestibulului.

— O, Doamne, spuse Molly în timp ce James se îndrepta furtunos spre uşă.

De-a lungul anilor se obişnuise cu purtarea clanului

Malory, dar uneori nu putea să nu se alarmeze.

Ceea ce urmă fu un fel de luptă pe de-a-ndoaselea, ca să spunem aşa, cu James împingând cu toată greutatea uşa vestibulului şi Anthony făcând tot ce putea de partea cealaltă ca să o ţină închisă. O vreme, Anthony se descurcă bine. Nu era la fel de robust ca fratele său, dar era mai înalt şi mai musculos. Însă ar fi trebuit să ştie că nu avea cum s-o ţină aşa la infinit, mai ales că James începu să se izbească cu umărul în uşă, deschizând-o aproape de binelea înainte ca Anthony s-o poată împinge din nou.

Soluţia pe care o găsi Anthony la această dilemă o făcu pe Molly să spună a doua oară:

— O, Doamne.

Când James se aruncă cu toată puterea în uşă a treia oară, aceasta se deschise larg, şi el nu-şi mai putu opri înaintarea. Urmă o bufnitură destul de serioasă. După câteva momente, James se ridică scuturându-şi acele de brad de pe umeri.

Reggie şi Molly, alarmate de zgomot, intrară imediat în încăpere.

Anthony o luase în braţe pe fiica lui, Jaime, care se uita la pom împreună cu dădaca, şi o ţinea acum ca pe un scut, în timp ce bradul zăcea, jalnic, pe o parte. Anthony ştia că fratele lui nu ar fi riscat niciodată să rănească un copil, şi tactica funcţionă.

— Cel mai mic se ascunde după unul mic – ce oportun, spuse batjocoritor James.

— Nu-i aşa? rânji Anthony şi îşi sărută fiica pe creştet. Măcar a avut succes.

James nu fu amuzat şi ordonă, sau mai bine zis lătră:

— Las-o jos pe nepoata mea.

— Nici nu mă gândesc, bătrâne – cel puţin până nu aflu de ce vrei să mă omori.

Soţia lui Anthony, Roslynn, care era aplecată asupra unuia din gemeni, spuse fără să se întoarcă:

— Cum aţi spus? Nu va fi niciun omor în faţa copiilor.

Zâmbetul cu care întâmpină Anthony această declaraţie îl făcu pe James să-l privească ridicând o sprânceană blondă. Din câte ştia despre fratele lui, Anthony fu sigur că ceea ce urma nu avea să-i placă. Şi James nu îl ţinu în suspans, fiindcă spuse:

— Întreabă-te singur ce s-ar putea întâmpla atunci când Jack, din senin, ar mormăi „pe toţi dracii” în auzul mamei ei. Apoi întreabă-te ce s-ar întâmpla dacă George şi-ar întreba fiica unde a auzit o asemenea expresie. Apoi imaginează-ţi ce s-ar întâmpla dacă Jack, fără să-şi dea seama de cât de şocată a rămas mama ei, ar ciripi că unchiul Tony le-a dus, pe ea şi pe Judy, la Knighton’s Hall. În cele din urmă, imaginează-ţi-o pe George întrebându-mă de ce ţi-am permis să le duci pe fiicele noastre în stabilimentul acela exclusiv masculin, unde sângele curge în valuri pe ring, unde spectatorii rostesc cele mai teribile înjurături când îşi pierd banii pe jucători prea însângeraţi şi unde se discută liber numai subiecte nepotrivite pentru fetiţe de şase ani. Şi *apoi* imaginează-ţi-o pe George care nu mă crede când îi spun că nu ştiam că poţi fi atât de al dracului de iresponsabil. Mă învinuieşte pe mine, fiindcă ţi-am permis să le duci acolo. Şi fiindcă eu nici nu *ştiam* că aveai să le duci acolo, ghiceşte pe cine învinuiesc eu al naibii de mult?

Chiar şi Reggie trase aer adânc în piept după această lungă cuvântare. Anthony păruse mai degrabă şocat la început, dar acum părea destul de stânjenit, mai ales când soţia lui se întoarse şi îl privi printre gene, aţintindu-şi asupra lui ochii ei căprui cu sclipiri aurii, cu temperamentul ei scoţian evident gata să erupă.

— Omul lui Dumnezeu, nu-mi vine să cred ce-am auzit. Ai făcut asta? Chiar le-ai dus pe Judy şi pe Jack la Knighton’s Hall, dintre toate locurile posibile? Nu ţi-a trecut prin cap cât de dăunător poate fi pentru nişte fetiţe

impresionabile?

Anthony clipi şi încercă să explice repede:

— Nu a fost aşa, Ross, pe cuvântul meu că nu a fost. Le duceam pe fete în parc. M-am oprit la Knighton doar o clipă, cât să schimb o vorbă cu Amherst. Tu mi-ai spus să-i invit la cină, pe el şi pe Frances, şi ştiam că trebuia să fie la Knighton’s Hall la ora aceea. De unde să ghicesc că fetele aveau să se strecoare din trăsură şi să vină în urma mea?

— Când scumpele astea două sunt celebre fiindcă ajung în locuri în care nu ar trebui să fie? întrebă ea sec, apoi se întoarse spre Reggie. Ocupă-te de ceilalţi doi, spuse ea luând gemenii. Să-l lăsăm pe James să termine cu omorul.

Reggie încercă să-şi ascundă zâmbetul în timp ce o lua pe Jaime din braţele lui Anthony şi apuca de mână celălalt ţânc, apoi ieşea în urma lui Roslynn. Acest lucru se realiză în câteva momente, fiindcă femeile erau întotdeauna foarte eficiente cu copiii.

James se sprijini cu spatele de uşă după ce o închise, îşi încrucişă braţele peste pieptul impresionant de lat şi îi spuse năucitului său frate:

— Cum te simţi, bătrâne? Măcar ţi-a spus ceva înainte să iasă în goană de aici. George are o săptămână de când nu îmi vorbeşte.

— Drăcia dracului, mormăi Anthony. *Tu* ai putea să nu mă mai învinuieşti. Ai auzit ce-am spus. Nu am dus fetiţele la Knighton în mod deliberat. Ştii că aşa ceva ţi s-ar fi putut întâmpla şi ţie.

— Permite-mi să nu fiu de acord, replică laconic James. Nu sunt atât de al naibii de prost.

Anthony se înroşi de mânie, dar un mic sentiment de vinovăţie îl făcu să răspundă:

— Îmi place asta. Înseamnă că vrei o bucăţică din mine? Nu eşti mulţumit altfel? Bun, atunci aici sunt, serveşte-te.

— Să nu te superi dacă o fac.

Capitolul 5

Problemele produse în rândul servitorilor de prezenţa atâtor musafiri o epuizau întotdeauna pe Molly, care se mândrea că putea să facă totul să meargă ca pe roate. Aşa că, deşi ar fi vrut să îl înfrunte pe Jason şi să-i spună bănuielile ei, nu mai fu în stare să aştepte trează venirea lui în camera ei.

Dar el veni ca de obicei, şi era încă în pat când se trezi a doua zi dimineaţa. De fapt, o trezi mâna lui, care îi mângâia uşor sânii, şi atingerea buzelor lui pe gât. Şi chiar dacă îşi aminti aproape imediat că era supărată pe el, hotărî în mod egoist să ţină supărarea pentru ea însăşi pentru moment şi se întoarse uşor pentru ca el să ajungă mai bine la zonele de interes ale trupului ei.

Oftă şi îl cuprinse cu braţele. Îl iubea atât de mult pe bărbatul acesta! Chiar şi acum, după mai bine de treizeci de ani, atingerea lui îi trezea încă senzaţii extraordinare, iar săruturile lui erau în stare să-i aprindă pasiunea la fel de uşor ca în tinereţe. În plus, ştia că şi ea avea acelaşi efect asupra lui.

După destul de puţin timp, se sărutau înfierbântaţi, şi Molly ştia unde aveau să conducă toate astea, lucru care se şi întâmplă. Dar ea era pregătită pentru el. Întotdeauna era pregătită pentru el. Presupunea că acesta era unul dintre cele mai plăcute beneficii ale faptului că iubea o persoană pe care o şi dorea. Şi Jason nu-şi precupeţea niciodată eforturile. Făcu dragoste cu toată inima şi într-un mod extrem de satisfăcător – ca întotdeauna.

— Bună dimineaţa, spuse el, lăsându-se pe spate şi zâmbindu-i pieziş după ce îşi veniră în fire.

Dimineţile puteau cu uşurinţă să nu fie prea grozave, dar el ştia cu siguranţă cum să înceapă cu dreptul. Molly îi întoarse zâmbetul şi apoi se lipi strâns de el înainte de a-i da drumul, poate din cauză că ştia că trebuia să-l certe înainte de a se despărţi, şi voia să îndulcească dojana.

Ceilalţi membri ai familiei, în afară de fiul lor, îl considerau cel mai aspru din clan, formidabil chiar. Până la urmă, el era capul familiei şi cel asupra căruia căzuse responsabilitatea de a-i educa pe cei mai tineri, când el însuşi era tânăr. Dar ea îi cunoştea şi cealaltă faţetă, farmecul, tachinările, tandreţea. Acestea erau lucruri pe care, din obişnuinţă, le ascundea în faţa altora din cauza poziţiei pe care o ocupa, dar nu în faţa ei, niciodată în faţa ei – bineînţeles, cu excepţia ocaziilor în care nu erau singuri.

Frustrarea aceasta îl măcina, şi totuşi ea nu vedea nicio cale de ieşire. El dorea să o trateze mereu aşa cum o trata atunci când erau singuri, dar ca să facă asta trebuia să se însoare cu ea, şi ea nu îi îngăduia să facă asta. Iar faptul că el insista mereu să se căsătorească şi ea refuza mereu era un amănunt care le tensiona relaţia. Unul din ei trebuia să cedeze, iar Molly nu credea că ea avea să fie aceea.

După ce se îmbrăcă aproape cu totul, strică în cele din urmă dimineaţa *lui* cu ceea ce avea de spus, dar ştia că trebuia s-o facă.

— Trebuie să mă ascund de tine în timpul zilei, Jason, câtă vreme e familia aici?

El se aşeză în capul oaselor pe pat, unde lenevise privind-o în timp ce ea îşi făcea toaleta de dimineaţă.

— De unde până unde a apărut întrebarea asta?

— Din felul în care mă priveai ieri în salon, fapt pe care ar fi putut să-l observe toată lumea. Şi nu a fost pentru prima dată. Ce-ţi trece prin cap, de ai ajuns să uiţi că sunt doar menajera ta?

— Faptul că *nu eşti* doar menajera mea? contraatacă el, dar apoi oftă şi recunoscu: Cred că e perioada asta din an, Molly. Nu pot să nu-mi amintesc că era Crăciunul atunci când Derek a pus capăt obiecţiilor lui Kelsey de a se căsători cu el, iar motivele ei erau aceleaşi cu ale tale.

Ea fu surprinsă să audă că însăşi perioada sărbătorilor îl făcea să se gândească la asta şi sublinie rapid:

— Dar e o diferenţă uriaşă, şi tu ştii asta. Doamne sfinte, Jason, ea e urmaşa unui duce. Când are o familie atât de ilustră, oricine poate fi iertat. În afară de asta, scandalul de care se temea a fost evitat complet. *Al tău* nu ar fi.

— De câte ori trebuie să te asigur că nu-mi mai pasă? Vreau să fii soţia mea, Molly. Am făcut rost de o licenţă specială ca să mă căsătoresc cu tine acum câţiva ani. Tot ce-ai de făcut e să spui da, şi ne-am putea căsători chiar azi.

— O, Jason, o să mă faci să plâng, spuse ea tristă. Ştii că nimic nu mi-ar plăcea mai mult. Dar unul din noi trebuie să se gândească la consecinţe, şi fiindcă tu nu o faci, trebuie s-o fac eu. Şi faptul că laşi ca familia să afle, ceea ce pari să vrei să faci pe nesimţite, nu o să schimbe nimic, doar o să mă simt groaznic de stânjenită. Mă bucur de un anume respect în casa asta. Nu o să mai am parte de nimic dacă toată lumea o să ştie că sunt amanta ta.

El se apropie atunci de ea aşa cum era, gol-puşcă şi fără să-i pese de asta, şi o prinse în braţe. Ea îl auzi oftând înainte de a spune:

— Nu gândeşti destul cu inima.

— Şi tu nu gândeşti destul cu mintea – în ultimul timp, adăugă ea.

El lăsă capul pe spate şi îi zâmbi strâmb.

— Ei bine, putem fi de acord măcar în privinţa asta.

Mâna ei se ridică şi îi mângâie faţa.

— Jason, las-o baltă, nu se poate întâmpla niciodată.

Îmi pare rău că m-am născut într-o familie de rând. Îmi pare rău că cei din clasa ta nu m-ar accepta niciodată ca pe una dintre ei, fie că te căsătoreşti cu mine sau nu. Nu pot schimba nimic din toate astea. Pot doar să continui să te iubesc şi să încerc să te fac fericit pe cât îmi stă în puteri. Trebuie să renunţi.

— Ştii că nu o să accept niciodată asta, fu răspunsul lui încăpăţânat, dar nu neaşteptat.

Fu rândul ei să ofteze.

— Ştiu.

— Dar o să fac efortul pe care îl vrei şi o să *încerc* să te ignor în timpul zilei – cel puţin atâta timp cât familia mea este prin preajmă.

Ea fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era al naibii de greu să-l facă să-i promită altceva zilele astea, cel puţin în privinţa acestui subiect. Presupuse că trebuia să se mulţumească cu ce se putea – pentru moment.

Capitolul 6

Când îşi făcu apariţia în salon la micul dejun din dimineaţa aceea, James stârni diferite reacţii. Cei care nu ştiau că sosise începură să-l salute veseli, dar se opriră dintr-odată când văzură mai bine cum arăta faţa lui. Cei care erau la curent cu sosirea lui şi cu cele ce urmaseră se împărţeau în două categorii: cei care păstrau o tăcere plină de tact, cu zâmbetul până la urechi, şi cei care erau destul de nesăbuiţi încât să facă observaţii legate de asta.

Jeremy se încadră în cea de-a doua categorie atunci când spuse chicotind:

— Ei bine, ştiu că bietul pom de Crăciun nu ţi-ar fi putut face aşa ceva, deşi ai încercat cu vitejie să-l mai potriveşti puţin.

— Şi am reuşit, din câte îmi amintesc, mormăi James, deşi se gândi să întrebe: S-a putut salva, puştiule?

— Da, în afară de câteva crenguţe pe ici, pe acolo, dar lumânările acelea mici şi drăguţe o să acopere totul – cel puţin dacă termină treaba altcineva, nu eu. Eu mă pricep mult mai bine să agăţ vâscul.

— Şi să profiţi de el, observă Amy, adresându-i un zâmbet afectuos chipeşului ei văr.

Jeremy îi făcu cu ochiul.

— Asta se înţelege de la sine.

Jeremy împlinise douăzeci şi cinci de ani cu puţin timp în urmă şi se transformase într-o puşlama fermecătoare. În mod ironic, semăna cu unchiul Anthony atât de mult, încât aproape că era o copie identică a lui Anthony în tinereţe. În loc să-şi moştenească tatăl, Jeremy moştenise ochii albaştri cobalt şi părul negru pe care îl avuseseră foarte puţini din clanul Malory, cei care semănau cu străbunica despre care se zvonise că era ţigancă.

Menţionarea vâsculului şi a folosirii lui fu resimţită în mod special de James, care îşi redobândi proasta dispoziţie, fiindcă ştia că pentru el nu avea să existe niciun sărut sub crenguţele festive anul acela, atâta timp cât soţia lui refuza să-l însoţească la Haverston din cauza proastei *ei* dispoziţii. Drăcia naibii! Trebuia să rezolve treaba asta, într-un fel sau altul. Faptul că îşi descărcase asupra lui Anthony frustrarea provocată de această situaţie nu-l ajutase prea mult… ei bine, poate că îl ajutase puţin.

Warren, care se uita încă ţintă la splendidul lui ochi învineţit şi la tăieturile de pe chip, remarcă:

— Nu mi-ar plăcea să văd cum arată celălalt, ceea ce James presupuse că era un compliment, fiindcă Warren avusese multe ocazii de a experimenta pe propria lui piele puterea pumnilor lui.

— Mie mi-ar plăcea să-l felicit pe celălalt, spuse Nicholas rânjind, ceea ce îi aduse un şut pe sub masă de la soţia lui.

James o aprobă pe Reggie:

— Îţi apreciez gestul, draga mea. Picioarele mele nu ajungeau până acolo.

Ea roşi, dându-şi seama că mişcarea nu trecuse neobservată. Şi Nicholas, care se strâmba încă de durere, reuşi să o privească ironic, cu un efect destul de comic, având în vedere că cele două expresii nu se potriveau una cu alta.

— Unchiul Tony se află încă printre cei vii? întrebă Amy, probabil din cauză că nici James, nici fratele său nu coborâseră seara trecută.

— Să mă ia dracu' dacă ştiu asta acum, pisicuţo. Dă-mi un răgaz de câteva zile ca să aflu, spuse Anthony în timp ce păşea încet în cameră, cu un braţ lipit de coaste de parcă ar fi protejat nişte oase fisurate.

În timp ce se aşeza în faţa fratelui său, scoase un geamăt melodramatic. Auzindu-l, James îşi dădu ochii peste cap.

— Las-o baltă, nătărăule, rânji el. Soţia ta nu-i aici ca să-ţi vadă prefăcătoriile.

— Nu e? Anthony privi în jurul mesei, apoi se strâmbă şi se lăsă pe scaun – fără niciun vaiet de data aceasta. Totuşi, i se plânse lui James: Mi-ai rupt *cu adevărat* câteva coaste, să ştii.

— Ţi-am rupt pe dracu', deşi recunosc că m-am gândit la asta. Şi apropo, posibilitatea încă există.

Anthony îl privi cu ferocitate.

— Suntem prea al naibii de bătrâni ca să ne mai batem.

— Vorbeşte în numele tău, moşule. Niciodată nu eşti prea bătrân pentru câteva exerciţii.

— Aha, deci asta am făcut? întrebă Anthony pe un ton sec, în timp ce îşi pipăia cu atenţie propriul ochi învineţit. Exerciţii, hm?

James ridică o sprânceană.

— Nu asta faci săptămânal la Knighton's Hall? Dar îţi

înţeleg confuzia, fiindcă eşti obişnuit să fii tu cel care pricinuieşte pagubele, nu cel care le suferă. Asta tinde să-ţi deformeze perspectiva corectă. Mă bucur că te-am putut lumina.

În momentul acesta intră Jason, care aruncă o privire asupra feţelor lovite ale fraţilor mai tineri şi remarcă:

— Dumnezeule mare, şi chiar în perioada asta a anului? Vă aştept pe amândoi în birou.

Faptul că acestea fuseseră spuse pe tonul ce implica „nu-îndrăzniţi-să-nu-ascultaţi”, pentru care Jason era renumit, şi că acesta ieşi rapid din cameră îi făcu să înţeleagă pe toţi, sau cel puţin pe James şi pe Anthony, că trebuiau să-l urmeze imediat. James se ridică cu o faţă inexpresivă şi ocoli masa. Anthony însă pufni înciudat.

— Puşi la colţ la vârsta noastră? Să mă ia naiba dacă-mi vine să cred. Şi nu voi uita cine e în spatele…

— O, mai taci, căţeluşule, spuse James în timp ce îl trăgea pe Anthony în urma lui. A trecut mult de când nu am mai avut plăcerea de a-l vedea pe Jason mugind şi urlând, şi de-abia aştept ocazia.

— Tu da, replică dezgustat Anthony. Ţie ţi-a plăcut întotdeauna să-i stârneşti mânia.

James rânji fără urmă de căinţă.

— Mi-a plăcut, nu-i aşa? Ei bine, ce pot să spun? Bătrânul e atât de amuzant când se răţoieşte cu simţ de răspundere…

— Bun, atunci să ne asigurăm că sare întâi la tine, nu-i aşa? i-o întoarse Anthony, şi deschizând uşa biroului lui James începu imediat să dea vina pe cel care o merita. Jason, bătrâne, am încercat să-l calmez pe taurul ăsta mătăhălos aseară, am încercat cu adevărat, dar nici nu a vrut să audă. Mă învinuieşte pe mine…

— Taur mătăhălos? îl întrerupse James, ridicând brusc o sprânceană blondă.

— … fiindcă George nu îi vorbeşte, continuă Anthony

fără să se oprească. Şi acum m-a băgat în aceeaşi oală, fiindcă Roslynn nu mi-a mai adresat niciun cuvânt de-atunci.

— *Taur mătăhălos?* repetă James.

Anthony privi spre el şi rânji.

— Ţi se potriveşte de minune, crede-mă.

Jason, care stătea ţeapăn în spatele biroului, strigă la amândoi:

— Destul! Acum vreau să aud de ce şi pentru ce, vă rog.

James zâmbi.

— Da, ai lăsat deoparte partea cea mai bună, Tony.

Anthony oftă şi îi spuse fratelui mai mare:

— A fost un ghinion al dracului, Jason, chiar aşa, şi i s-ar fi putut întâmpla fiecăruia dintre noi, dacă e să spunem adevărul. Jack şi Judy au reuşit să se furişeze în Knighton's Hall în timp ce nu eram atent, şi din cauză că am avut grijă de ele în ziua aceea sunt învinuit că scumpele mititele au venit acasă cu o expresie sau două care nu-şi au locul în vocabularul lor.

— E cam trasă de păr, interveni James. Să nu uităm să menţionăm că George nu te-a învinuit deloc pe tine, m-a învinuit în schimb pe mine, de parcă eu aş fi avut cum să ştiu că puteai fi atât de necugetat încât să le duci pe fete într-un loc unde aproape…

— O să aranjez lucrurile cu George de îndată ce ajunge aici, mormăi Anthony. Poţi să contezi pe asta.

— O, ştiu că o s-o faci, dar va trebui să dai o fugă până la Londra pentru asta, fiindcă nu vine aici. Nu vrea să strice sărbătorile cu proasta ei dispoziţie, aşa că a hotărât că ar fi mai bine să lipsească.

Auzind asta, Anthony rămase îngrozit şi îndurerat.

— Nu mi-ai spus că e *atât* de furioasă.

— Nu ţi-am spus? Credeai că umbli cu ochiul ăla învineţit doar din cauză că e puţin nervoasă?

— De-ajuns, spuse Jason sever. Toată situaţia asta e intolerabilă. Şi, sincer, mi se pare mai mult decât uimitor că amândoi v-aţi pierdut îndemânarea în comportamentul faţă de femei după ce v-aţi însurat.

Asta, bineînţeles, fu o lovitură sub centură pentru cei doi foşti crai.

— Hm, mormăi James, apoi spuse în apărarea sa: Americancele sunt excepţia de la orice regulă cunoscută, şi al naibii de încăpăţânate, pe deasupra.

— La fel sunt şi scoţienele, că tot veni vorba, adăugă Anthony. Nu se poartă ca nişte englezoaice normale, Jason, chiar nu o fac.

— Tot nu înţeleg. Ştiţi sentimentele mele referitoare la faptul că *întreaga* familie trebuie să se adune aici de Crăciun. Acesta este un anotimp pe care *nimeni* din familie nu trebuie să-l tulbure cu nicio problemă de *nici* un fel. Trebuia să rezolvaţi treaba asta înainte de începerea sărbătorilor. Puneţi-vă pe treabă şi rezolvaţi-o imediat, chiar dacă trebuie să vă întoarceţi amândoi la Londra ca s-o faceţi.

După ce decretă pacea, Jason se îndreptă spre uşă, lăsându-i pe fraţii lui să se gândească bine la purtarea lor nepotrivită, dar adăugă înainte de a ieşi:

— Amândoi arătaţi ca nişte urşi panda. Aveţi idee ce fel de exemplu le daţi copiilor?

— Urşi panda, ce să zic, pufni Anthony după ce uşa se închise.

James privi în sus şi replică batjocoritor:

— E bine că acoperişul a rămas încă intact.

Capitolul 7

Deşi declarase că nu avea să vină, soţia lui James îşi

făcu apariţia însoţită de copii a doua zi dimineaţă, târziu. Georgina îşi adusese cu ea şi fraţii americani, spre necazul lui James, care nu se înţelesese niciodată bine cu numeroşii lui cumnaţi yankei, şi nu fusese avertizat că veneau să-şi petreacă Crăciunul în Anglia anul acela.

Judy, încântată că cea mai bună prietenă a ei sosise în sfârşit, spuse totuşi îmbufnată:

— Era şi timpul.

Şi, înşfăcând-o pe Jack în momentul în care intră pe uşă, o trase în salon ca să vadă „Darul”, cum era deja numit. Şi cele două fetiţe îşi petrecură aproape toată ziua cu degetele prinse de măsuţa care era aproape la fel de înaltă ca ele, şi şoptind verzi şi uscate despre misteriosul cadou.

Interesul lor avid reuşi să readucă în atenţia tuturor celor din casă Darul. Nu puteau să nu observe prezenţa celor două fetiţe, care păreau să stea de pază lângă el. Curiozitatea e un lucru ciudat. Uneori, nu poţi să nu te laşi cotropit de acest sentiment…

Mulţumindu-se să-şi încline scurt fruntea spre fraţii Georginei, deşi restul familiei năvălise asupra lor cu urări, James îşi urmă soţia pe scări, spre camerele pe care le împărţiseră întotdeauna la Haverston, în timp ce doica îi ducea pe gemeni în camera copiilor. Nu îi adresase nicio vorbă, ceea ce nu îl făcea să spere că nu mai era supărată pe el, în ciuda faptului că îşi făcuse apariţia.

Aşa că hotărî să-i reamintească:

— Ai spus că nu vii, George. Ce ţi-a schimbat hotărârea?

Ea nu îi răspunse imediat, fiindcă un lacheu îi urmă în încăpere cu unul dintre cuferele ei, din care ea începu să despacheteze lucrurile. James, auzind un altul care venea pe scări, închise prompt uşa şi se sprijini cu spatele de ea, imaginându-şi că servitorul avea să înţeleagă mesajul că despachetatul mai putea aştepta.

O privi de aproape, cu răbdare, lucru deloc neplăcut. Era o femeie foarte frumoasă, cu păr bogat şi castaniu şi ochii de aceeaşi nuanţă. Era micuţă, dar cu rotunjimi atrăgătoare, iar naşterea unei fiice şi a gemenilor o făceau să arate şi mai voluptuoasă.

Începutul lor fusese unul neobişnuit, şi nu prea semăna cu o curtare normală. Georgina, care voia să se întoarcă acasă din America, se îmbarcase pe vasul lui James ca mus. El ştiuse, bineînţeles, că nu era băiatul care pretindea că este, şi petrecuse un timp minunat seducând-o, deşi uneori se simţise frustrat. Nu se aşteptase să se îndrăgostească totuşi, dar asta se întâmplase destul de uşor, spre propria uimire. Jurase însă să nu se căsătorească niciodată, aşa că ajunsese într-o dilemă, neştiind cum s-o păstreze pe Georgina pentru sine permanent, fără să-i ceară să se mărite cu el.

Fraţii ei îi rezolvaseră de minune problema. Cu o uşoară provocare subtilă din partea lui, îl aduseseră forţat în faţa altarului, lucru pentru care avea să le fie veşnic recunoscător, deşi prefera să-l ia naiba decât s-o recunoască vreodată în faţa *lor.*

După ce rezolvase câteva probleme mărunte, cum era să recunoască faptul că şi ea îl iubea, avuseseră o căsnicie minunată. Era adevărat că poseda un temperament american vulcanic şi nu avea niciodată probleme atunci când voia să-şi exprime neplăcerea. Dar nici el nu avusese niciodată probleme în a-i alunga furia.

De aceea nu înţelegea cearta lor actuală şi de ce continua atâta. Când plecase spre Haverston, ea tot nu îi vorbea, nici nu dormea cu el din cauza asta. Şi totul din pricină că fiica lor mormăise câteva expresii colorate, mai potrivite în gura unui bărbat adult?

Asta era scuza ei, dar el avusese destul timp să se întrebe dacă asta o făcuse într-adevăr atât de mânioasă. Nu stătea în firea Georginei să-şi piardă cumpătul pentru

nişte fleacuri. Şi să dea vina pe el pentru vocabularul lui Jacqueline, când el nu era nici măcar responsabil…

— Ei bine? întrebă el când văzu că ea nu-i răspundea.

— Thomas m-a convins că se poate să fi sărit calul în privinţa lui Jack, îi răspunse ea, pe un ton destul de rece.

James oftă uşurat.

— Singurul frate cu picioarele pe pământ pe care îl ai. O să-mi amintesc să-i mulţumesc mai târziu.

— Nu te deranja. Sunt încă supărată, şi tu eşti motivul pentru care sunt supărată, şi aş prefera *cu adevărat* să nu discut încă despre asta, James. Sunt aici de dragul copiilor, fiindcă Jack ştia că Judy era aici şi nu-şi mai găsea liniştea.

— La naiba, atunci nu sunt încă iertat?

Răspunsul ei fu să-i întoarcă spatele şi să continue despachetatul. Şi el cunoştea expresia aceea încăpăţânată. Nu avea de gând să discute cu el motivul pentru care era supărată, oricare ar fi fost acela. Era sigur acum că nu avea nimic de-a face cu fiica lor. Dar să-l ia naiba dacă ştia de ce îl învinuia ea, fiindcă nu *făcuse* nimic pentru care să fie învinuit.

Apoi observă că umerii ei se lăsau, o indicaţie clară, după părerea lui, a faptului că nici ei nu-i plăcea înstrăinarea aceea dintre ei mai mult decât îi plăcea lui. Şi bineînţeles că nu-i plăcea. El *ştia* că ea îl iubea. Păşi spre ea, dar făcu greşeala să-i şoptească numele în acelaşi timp.

— George.

Ea înţepeni din nou – momentul de disperare trecuse şi hotărârea încăpăţânată se întorsese. James trase rapid o înjurătură colorată, pe care din fericire nu o auzi niciun copil, dar care, din nefericire, nu o făcu pe Georgina să-i vorbească din nou.

Capitolul 8

După-amiază târziu, Edward, al doilea ca vârstă dintre cei patru fraţi Malory, sosi împreună cu restul familiei sale. În timp ce Edward era „pus la curent” de Reggie cu privire la ceea ce descoperiseră despre misteriosul mormânt de pe moşie, Amy avu presentimentul că Darul nu era doar un cadou. Simţi că era mult mai important decât un simplu dar, că avea de fapt o legătură cu misterul pe care îl reprezenta Anna Malory.

Odată ce prinse rădăcini, presentimentul nu mai voi să plece. Era atât de puternic, încât ea hotărî să deschidă pachetul chiar în noaptea aceea. Nu ştia doar dacă să aştepte până adormea Warren sau să i se destăinuiască. Faptul că nu părea deloc obosit, chiar şi după ce făcuseră dragoste cu pasiune nestăvilită, rezolvă problema.

În timp ce se afla încă în braţele lui şi mâinile lui o mângâiau încet, îi şopti la ureche:

— Mă duc jos şi deschid Darul în seara asta.

— Sigur că nu te duci, replică el liniştit. O să te bucuri de starea de tensiune şi o să aştepţi până la Crăciun, la fel ca noi toţi, ca să afli ce este.

— Aş vrea să pot, Warren, chiar aş vrea, dar ştiu că m-ar scoate din minţi, mai ales după ce-am pariat cu Jeremy că voi afla ceva despre străbunica noastră înainte de sfârşitul anului.

— După ce Jason a interzis acest lucru în mod direct?

— Nu l-a interzis exact şi, în plus, e prea târziu ca să mai dau înapoi.

El se ridică şi se uită la ea.

— Şi ce are asta de-a face cu Darul?

— Tocmai asta este. Am ciudatul presentiment că în cutia aceea se află răspunsul. Presentimentele mele rareori dau greş, Warren. Ştiind asta, cum pot să aştept până la Crăciun ca să aflu ce e în cutie?

Warren clătină din cap şi îi vorbi pe un ton atât de

dezaprobator, încât Amy îşi aminti de vechiul Warren, care nu râdea şi nu zâmbea niciodată:

— M-aş aştepta la o asemenea purtare de la copii, nu de la mama lor.

Ea scoase un sunet dispreţuitor, fără să se lase descurajată.

— Nu eşti măcar un pic curios?

— Bineînţeles, dar pot aştepta până…

— Dar eu *nu pot* aştepta, îl întrerupse ea cu pasiune. Vino cu mine, Warren. O să fiu atentă. Şi dacă e doar un simplu dar, chiar dacă misterios, atunci o să împachetez cutia perfect din nou, aşa că nimeni nu o să ştie că ne-am atins de ea.

— Vorbeşti serios? întrebă el. Ai de gând într-adevăr să te strecori pe scară în mijlocul nopţii ca o şcolăriţă obraznică…

— Nu, nu, o să mergem *amândoi,* ca doi adulţi perfect rezonabili care fac efortul rezonabil de rezolva un mister care durează prea mult.

În momentul acela, el chicoti, obişnuit cu logica ciudată a soţiei lui *şi* obişnuit ca ea să ignore toate încercările lui de a se arăta sever. Dar asta era magia lui Amy. Nu semăna cu niciuna dintre femeile pe care le cunoscuse vreodată.

Cedă graţios, cu un zâmbet.

— Foarte bine, să ne luăm halatele *şi* nişte papuci. Îmi imaginez că în salon s-a stins focul, aşa că trebuie să fie extrem de frig.

După puţin timp se aflau în faţa Darului: Warren doar curios, Amy incapabilă să-şi stăpânească emoţia, având în vedere ce aştepta să găsească sub învelitoarea frumoasă. În salon nu era deloc frig, fiindcă cel care părăsise ultimul încăperea închisese uşile ca să păstreze căldura, şi Warren le închise la loc înainte de a aprinde câteva din lămpi.

Dar uşile se deschiseră din nou, făcând-o pe Amy să

sară în sus, fiindcă tocmai punea mâna pe Dar. Intrând în cameră, Jeremy spuse:

— Te-am prins chiar asupra faptului, nu? Amy, să-ţi fie ruşine.

Amy, vizibil stânjenită în ciuda faptului că Jeremy nu era doar vărul ei, ci şi unul dintre cei mai apropiaţi prieteni, spuse băţoasă:

— Dar spune-mi, te rog, ce faci tu aici la ora asta?

El îi făcu cu ochiul şi răspunse ironic:

— Acelaşi lucru ca şi tine, presupun.

Atunci ea chicoti.

— Puşlama! Închide uşa cât ne uităm.

El se întoarse s-o facă, dar se dădu la o parte din drum când intră Reggie, cu picioarele goale şi legându-şi încă cordonul halatului. Când toţi ceilalţi rămaseră holbându-se la ea, pufni indignată:

— *Nu* am venit aici ca să deschid Darul – ei bine, poate am venit, dar *aş fi* renunţat ca o laşă, înainte de a o face.

— Ce minciună gogonată, Reggie, spuse Derek intrând chiar în spatele ei. Frumoasă încercare, totuşi. Te superi dacă împrumut scuza asta neconvingătoare? E mai bună decât nimic.

Iar Kelsey, care venea în urma lui, spuse:

— Mă uimeşti, Derek. Ai spus că o să avem noroc dacă reuşim să-l deschidem primii, şi e limpede că nu ai fi putut avea mai multă dreptate.

— Chiar că nu, draga mea. El zâmbi larg spre soţia lui. Îmi cunosc foarte bine verii.

Chiar că îi cunoştea, fiindcă apărură în continuare fraţii lui Amy, Travis şi Marshall, încercând să intre pe uşă în acelaşi timp. Aşa că nu observară imediat că nu erau singuri.

O privire aruncată asupra mulţimii deja prezente îl făcu pe Travis să mormăie către fratele său mai mare:

— Ţi-am spus că nu e o idee bună.

— Dimpotrivă, se pare că nu am fost singurii care au avut-o, răspunse vesel Marshall.

— La naiba, toată familia gândeşte la fel? întrebă Jeremy chicotind.

— Nici chiar aşa, răspunse Amy. Nu îi vezi aici pe unchiul Jason, şi nici pe tata, nu-i aşa? Nici pe unchiul James sau pe Tony. Nu că ultimii doi nu ar gândi la fel, doar că nu gândesc ca noi ceilalţi.

Dar se auzi o tuse pe hol care o făcu pe Amy să-şi dea ochii peste cap, apoi zâmbi pieziş când îl auzi pe Anthony spunând:

— De ce am sentimentul că puştii cred că suntem prea bătrâni ca să fim treji la ora asta din noapte?

— *Iar* începi cu vârsta noastră, băiete dragă? mormăi James. Poate că tu eşti senil, dar eu ştiu că sunt în floarea vârstei.

— E al naibii de greu să ajung senil înaintea ta, bătrâne, fiindcă tu eşti mai mare, anunţă Anthony cu o plăcere evidentă.

— Cu un blestemat de an, se auzi răspunsul lui James, înainte ca acesta să intre în salon.

Spre deosebire de nepoţii şi nepoatele lor, care erau toţi în lenjerie de noapte, James şi Anthony erau complet îmbrăcaţi, fiindcă niciunul nu se pregătise încă de culcare. De fapt, îşi plânseseră de milă în biroul lui Jason, însoţiţi de o sticlă de coniac, fiindcă amândoi găsiseră uşile dormitoarelor încuiate şi auziseră prea multe trosnete pe scară ca să nu investigheze.

Totuşi, nu se aşteptaseră să găsească o adunare atât de numeroasă, şi Anthony nu se putu abţine să nu remarce:

— Ia te uită, ce ar fi putut aduna atâţia copii în camera asta în mijlocul nopţii, mă întreb? Jack şi Judy nu se ascund în spatele vostru, nu? Crezi că puştii ăştia au impresia că e deja Crăciunul, James?

James dedusese deja ce îi făcuse pe toţi să roşească şi spuse:

— Doamne sfinte, uită-te la asta, Tony. Chiar şi yankeul a roşit, să mă ia naiba dacă nu.

Warren oftă şi privi în jos, spre soţia lui.

— Vezi la ce ne-a dus prostia asta, iubire? Ăştia doi nu o să mă lase să uit asta toată viaţa mea.

— Bineînţeles că da, replică Anthony cu un zâmbet răutăcios. Peste zece sau douăzeci de ani, poate.

— Dacă am dreptate în privinţa Darului, atunci nimeni n-o s-o mai numească prostie, spuse Amy.

— *Ce* e în el? întrebă Marshall, uitându-se la sora lui. Vrei să spui că ai ghicit ce e? Nu erai aici doar din cauza curiozităţii?

— Am făcut un pariu cu Jeremy, explică Amy de parcă ar fi fost o explicaţie suficientă.

Era adevărat, dar Reggie îi aminti:

— Chiar şi după ce unchiul Jason a interzis asta destul de clar?

Jeremy clipi uimit.

— La naiba, verişoară, nu mi-ai spus că nu *trebuia* să accept pariul tău.

— Bineînţeles că nu, altfel nu ai fi acceptat, spuse Amy cu o logică perfectă.

Şi Warren adăugă:

— Nici să nu încerci să-ţi imaginezi asta, Jeremy. Când are unul dintre „presentimentele” ei, creează noi definiţii pentru cuvântul „hotărâre”.

— Eu aş fi spus „încăpăţânare”, dar presupun că tu o cunoşti mai bine decât mine la vremea asta.

— Ce să vă spun, mormăi Amy privindu-i înverşunată. Amândoi aveţi permisiunea mea să vă înghiţiţi cuvintele, fiindcă o să *dovedesc* că am avut dreptate.

Reggie interveni:

— Chiar crezi că Darul are ceva de-a face cu

străbunica noastră?

— Cred, replică Amy emoţionată. Când l-am văzut la început, am avut senzaţia că era important. Dar astăzi am avut presentimentul că are legătură cu pariul meu, aşa că *trebuie* să aibă ceva de-a face cu Anna Malory.

— Să nu mai batem apa în piuă, copii, altfel stăm aici toată noaptea, spuse James. Deschide odată blestematul ăla de pachet şi gata.

Amy îi zâmbi răutăcios unchiului ei şi făcu exact asta. Dar nimeni nu se aştepta ca Darul să fie la fel de dificil de atins şi după îndepărtarea învelitorii – încuiat cu un lacăt, mai exact.

Capitolul 9

Tăcerea care se aşternu în încăpere în timp ce toţi se holbau uluiţi la lacătul Darului fu întreruptă în cele din urmă de vocea ironică a lui James care spuse:

— Presupun că nimeni nu are cheia…

Orice ar fi fost înăuntru, era legat strâns într-o piele groasă care fusese tăiată la capete în forma unor clapete triunghiulare, şi fiecare avea prins un inel de metal – suport pentru lacăt. Pielea părea foarte veche. Lacătul era şi el ruginit, deci foarte vechi, astfel că era limpede că lucrul ascuns înăuntru trebuia să fie la fel de vechi. Ceea ce, bineînţeles, întări presentimentul lui Amy că Darul era legat cumva de Anna Malory. Totuşi, nimeni nu putea ghid încă în ce fel, sau ce era, şi mai ales dne îl pusese acolo. Forma cutiei putea indica o carte, dar dne ar fi încuiat o carte? Părea să fie mai degrabă o cutie de forma unei cărţi cu ceva mai mic în ea, ceva foarte valoros, şi care, după părerea lui Amy, urma să arate limpede care era adevărata origine a Annei Malory. Încercă să ridice puţin una din

clapete, ca să vadă ce era sub ea, dar pielea era prea ţeapănă şi strânsă ca să poată fi manevrată.

— O cheie ataşată darului ar fi fost ceva prea simplu, presupun, oftă Reggie.

— Pielea a fost tăiată ca să înfăşoare cutia. Poate fi îndepărtată, indică Derek.

— Chiar aşa, încuviinţă James, şi se aplecă să scoată din cizmă un pumnal care părea foarte ascuţit.

Asta, bineînţeles, îl făcu pe Anthony să ridice din sprânceană, gest la care el replică ridicând din umeri:

— E greu să renunţi la vechile obiceiuri.

— Chiar aşa, şi ai colindat multe stabilimente dubioase din port la vremea ta, nu-i aşa? remarcă Anthony.

— Ce facem, spălăm rufele murdare sau deschidem cutia asta? replică James.

Anthony chicoti.

— Cutia, bineînţeles, bătrâne. Hai, începe să tai.

Dar asta era mai greu de făcut decât îşi imaginaseră, mai ales că prezenţa clapetelor nu lăsa prea mult spaţiu de manevră cuţitului. Până la urmă, pielea fu îndepărtată mai mult prin forţa lui James decât prin lama pumnalului, iar lacătul fu îndepărtat.

Îi întinse cutia lui Amy, pentru a face onorurile. Ea nu pierdu nicio clipă, îndepărtând clapetele şi scoţând darul. Era o carte, până la urmă, legată în piele şi fără niciun titlu. Mai era şi un pergament împăturit, care căzu pe duşumea.

Deşi şase mâini se întinseră după el, Derek fu cel care îl ridică, îl despături şi, după o privire rapidă, spuse:

— Doamne sfinte, tu chiar ştii cum să invoci spiritele, nu-i aşa? Sper că nu ai pariat prea mult, Jeremy.

Jeremy chicoti auzindu-l.

— Nu era interesată să câştige ceva, ci să parieze *în aşa fel* încât să câştige. Funcţionează al naibii de bine de fiecare dată, dacă nu ai observat. Ar trebui s-o ducem la curse într-o zi. L-ar face de ruşine şi pe bătrânul Percy dacă

ar alege câştigătorii, şi Percy e uimitor de norocos în privinţa asta.

Percy era un vechi prieten de familie, cel puţin pentru tânăra generaţie. Se împrietenise foarte mult cu Nicholas şi Derek, şi apoi cu Jeremy, în urmă cu câţiva ani, când Derek îşi luase noul văr sub aripa lui.

— Dacă nu spui în momentul ăsta ce scrie în scrisoare, Derek Malory, o să te pocnesc, pe cuvântul meu, spuse nerăbdătoare Reggie.

Ea şi Derek fuseseră mai mult frate şi soră decât veri, fiind crescuţi împreună după moartea mamei lui Reggie, şi toţi ştiau că ea îl pocnea adesea, astfel că el răspunse rapid:

— E un jurnal pe care l-au scris împreună, o istorie ca să zicem aşa. Cerule, a fost drăguţ din partea lor, având în vedere că nu mai este în viaţă nimeni care să-i fi cunoscut *într-adevăr.*

Îi întinse pergamentul lui Reggie, care îl citi cu glas tare tuturor.

Copiilor noştri, şi copiilor lor, şi aşa mai departe,

Documentul acesta pe care vi-l lăsăm va fi poate o surpriză, sau poate că nu. Nu este un lucru pe care să-l fi făcut public – nu i-am spus nici măcar fiului nostru. Şi nu suntem siguri că vom avea mai mulţi copii cărora să le vorbim sau nu.

Vreau să ştiţi că nu a fost o sarcină uşoară să-l fac pe soţul meu să-şi adauge gândurile la acest document, fiindcă simte că nu se exprimă bine în scris. În cele din urmă, a trebuit să-i promit că nu voi citi partea lui, aşa că va fi liber să includă sentimente şi perspective cu care s-ar putea să nu fiu de acord, sau din pricina cărora l-aş tachina. El mi-a făcut aceeaşi promisiune. Astfel, când am terminat acest document, l-am închis bine şi am aruncat cheia.

Aşadar, vi-l lăsăm vouă, ca să-l citiţi în linişte şi să-i daţi viaţă prin imaginaţia voastră. Deşi e foarte probabil să nu mai fim cu voi când îl veţi citi, şi nu ne veţi mai putea întreba despre motivele noastre şi despre felul nu tocmai onest în care ne-am purtat cu oamenii care ne-ar fi putut face rău. Şi vă avertizez sincer: dacă aţi ajuns să credeţi că suntem persoane fără pată, atunci nu mai citiţi. Suntem oameni, la urma urmei, cu toate defectele, pasiunile şi greşelile pentru care sunt cunoscute fiinţele umane. Nu ne judecaţi, ci învăţaţi pe cât puteţi din greşelile noastre.

Anastasia Malory

Amy strălucea de încântare în timp ce ţinea jurnalul la piept. Avusese dreptate! Şi dorea să înceapă să citească imediat darul acesta neaşteptat venit din partea străbunicilor lor, dar ceilalţi discutau încă despre scrisoare.

— Anastasia? spunea Anthony. Nu pot să spun că am auzit vreodată pe cineva numind-o pe străbunica în felul acesta.

— Nu este exact un nume englezesc, pe când Anna e, sublime James. E un efort evident de a ascunde adevărul, dacă vreţi să ştiţi.

— Dar care adevăr? întrebă Derek. Anastasia ar putea fi un nume spaniol.

— Sau nu, interveni Travis.

Marshall adăugă:

— Nu trebuie să speculăm asupra acestui punct, vom citi singuri adevărul. Aşadar, cine începe să citească?

— Amy, desigur, sugeră Derek. Jurnalul ar fi putut ieşi la iveală înainte ca ea să facă pariul cu Jeremy, dar părerea mea e că există o legătură, deşi mi-ar plăcea încă să ştiu cine l-a găsit şi l-a împachetat ca pe un dar de Crăciun, în loc să i-l dea pur şi simplu tatălui meu.

— Cred că a fost în casă în toţi anii aceştia, şi nimeni nu a ştiut, speculă Reggie.

— Pariez că da, spuse Derek. La naiba, casa asta e atât de mare, că are locuri în care nici eu nu m-am uitat, şi am fost crescut aici.

— Mulţi dintre noi s-au născut şi au crescut aici, dragă băiete, menţionă Anthony. Dar ai dreptate, nu ajungi să inspectezi orice lucruşor, atunci când eşti tânăr. Depinde de ce ţi se pare interesant, presupun.

Amy nu mai putea îndura suspansul, aşa că se oferi:

— Sunt dispusă să-l citesc cu glas tare, dacă unii din voi vor să stea să asculte.

— Eu sunt dispus să ascult un capitol sau două măcar, spuse Marshall şi găsi un scaun pe care se aşeză confortabil.

— La cât de gros e jurnalul, e posibil să citim până în ziua de Crăciun, observă Warren în timp ce se aşeza pe o canapea şi îi făcea semn lui Amy să se aşeze lângă el, bătând cu palma în locul de alături.

— Atunci avem noroc că l-am deschis la timp, nu? rânji Jeremy.

— Nu aş putea dormi foarte bine acum, nu după acel „nu ne judecaţi, ci învăţaţi pe cât puteţi din greşelile noastre”, spuse James. E prea al naibii de interesant.

— Cred că ar trebui să-i trezim totuşi pe bătrâni întâi, replică Anthony.

James încuviinţă.

— Sunt de acord. Trezeşte-i tu, în timp ce eu fac rost de altă sticlă de coniac. Am sentimentul că va fi o noapte al naibii de lungă.

Capitolul 10

În caravană erau patru căruţe mari cu coviltir. Trei dintre ele erau aproape ca nişte căsuţe pe roţi, făcute în

întregime din lemn, chiar şi acoperişul uşor curbat, şi închise cu o uşă şi ferestre acoperite de perdele în culori ţipătoare. Unele erau extrem de vechi, o mărturie a marii îndemânări a meseriaşilor care le făcuseră. Chiar şi al patrulea vehicul vădea această calitate, deşi era doar o căruţă obişnuită pentru provizii.

Când caravana se oprea noaptea alături de drum ca să instaleze tabăra, din cea de-a patra căruţă erau scoase corturile, împreună cu ceaunele mari şi pirostriile de fier, care erau aşezate în triunghi deasupra focurilor, aşteptând mâncarea care era aruncată în ele. În câteva minute, caravana se oprea şi locul căpăta înfăţişarea unui sătuc vesel. Arome plăcute pluteau în pădurea din apropiere, însoţite de sunetul vesel al cântecelor şi al râsetelor.

Cea mai mare dintre cele patru căruţe aparţinea barosanului, conducătorului, Ivan Lăutaru. În jurul căruţei sale se aflau corturile familiei: surorile soţiei sale, mama ei, surorile lui şi fiicele nemăritate.

A doua căruţă mare îi aparţinea fiului lui Ivan, Nicolai, iar construirea ei făcuse parte din pregătirile pentru nunta acestuia, cu şase ani în urmă. Totuşi, încă nu se însurase. Prevestirile nu erau încă bune, după părerea Mariei Stefanoff, bătrâna care trăia în cea de-a treia căruţă. Mai întâi, aceasta spusese că nunta trebuia să aibă loc într-o anumită zi a anului ca să fie binecuvântaţi cu urmaşi, apoi proclamase în fiecare an că prevestirile nu erau bune pentru ziua numită, spre marea furie a lui Nicolai.

Din această caravană mică făceau parte şase familii, cu un total de patruzeci şi şase de persoane, incluzând copiii. Se căsătoreau între ei când puteau, deşi uneori nu erau destule mirese sau destui miri, şi nu aveau de unde alege din atât de puţine familii, aşa că, în aceste situaţii, căutau alte caravane asemănătoare, sperând că printre ocupanţi se aflau tineri de vârsta căsătoriei. Se întâlneau şi aveau de-a face cu nenumăraţi oameni în călătoriile lor, dar

aceştia erau străini, *gajos,* iar cei cu sânge neamestecat nu se gândeau niciodată să se căsătorească cu străini.

Ivan îşi pierduse şi el răbdarea din pricină că nunta fiului său era amânată. Plătise deja preţul miresei pentru această soţie a lui Nicolai. Cuvântul lui era lege, totuşi nu putea s-o contrazică pe Maria. Bătrâna era norocul lor, piaza cea bună. Ignorarea prezicerilor Mariei le-ar fi adus moartea. Credeau acest lucru cu tărie. Totuşi, nu putea nici să aleagă altă mireasă pentru fiul lui. Numai nepoata Mariei era potrivită, singura ei descendentă în viaţă, singura care putea să le aducă în continuare noroc după moartea bătrânei.

În seara asta, ca de obicei, îşi aşezaseră tabăra lângă oraşul prin care trecuseră în timpul zilei. Nu îşi aşezau niciodată tabăra prea aproape de oraş, doar la o distanţă suficientă care să le permită locuitorilor să ajungă uşor la ei, şi invers. Dimineaţa, femeile aveau să meargă pe străzi şi să bată la fiecare uşă, oferindu-şi serviciile: vindeau podoabe şi coşuri măiestrit împletite şi ghiceau viitorul, lucru pentru care era celebră caravana lor.

De asemenea, lăudau măiestria bărbaţilor lor, căci caravana lui Lăutaru avea câţiva dintre cei mai buni constructori de căruţe acoperite din toată lumea. Orice câştig era împărţit cu toată lumea, fiindcă proprietăţile personale erau un lucru necunoscut pentru ei. Din cauza aceasta, unele dintre femei veneau acasă cu un pui furat sau doi.

Dacă primeau comandă pentru o căruţă, puteau rămâne în împrejurimi o săptămână; dacă nu, trebuiau să plece într-o zi sau două. Uneori, dacă dura prea mult, îi lăsau pe constructorii de căruţe pe loc, şi aceştia îi ajungeau după ce îşi terminau treaba. Lăsau semne pe drum ca să-i ajute să prindă din urmă caravana.

Acest lucru era necesar şi atunci când oamenii ca ei erau ţapii ispăşitori pentru o crimă, fie că o comiseseră sau

nu. Dacă mai fuseseră în zonă alte caravane, oamenii îi arătau cu degetul dacă rămâneau prea mult. Puteau să-şi aşeze tabăra în câteva minute; puteau să împacheteze şi să strângă totul încă şi mai repede. Dintr-o lungă experienţă şi din persecuţiile pe care neamul lor le îndura de secole, învăţaseră să fie în stare să se aştearnă la drum în câteva minute.

Erau hoinari – în sângele lor se afla nevoia de a călători, de a vedea ce era dincolo de orizont. Tinerii adulţi văzuseră aproape toată Europa. Bătrânii văzuseră Rusia şi ţările din jur. De obicei, rămâneau într-o ţară atâta timp cât să-i înveţe foarte bine limba, dacă împrejurările nu îi alungau înainte. Stăpânirea limbilor e un beneficiu pentru orice călător. Ivan se lăuda că ştia şaisprezece limbi diferite.

Aceasta nu era prima lor vizită în Anglia, şi probabil că nu avea să fie ultima, fiindcă legile englezeşti nu îi tratau cu atâta asprime ca în secolele trecute. Englezii de acum li se păreau un popor destul de ciudat. Mulţi englezi tineri de familie bună erau atât de fascinaţi de credinţele lor şi de dragostea lor de libertate, că doreau să li se alăture, să se îmbrace ca ei, să se poarte ca ei.

Ivan tolerase unul sau doi *gajos* pentru perioade scurte de timp, numai din cauză că prezenţa lor avea un efect liniştitor asupra ţăranilor englezi, care credeau că dacă propriii lorzi îi considerau oameni de încredere, atunci nu aveau cum să fie tâlhari, aşa cum le era reputaţia, nu?

Un asemenea *gajo* îi însoţea şi acum, Sir William Thompson. Nu făcea parte din soiul obişnuit de oameni care li se alăturau, nici pe departe. Era un bătrân, mai bătrân chiar decât Maria, şi ea era cea mai bătrână dintre ei. Aceasta binevoise să-i vorbească în urmă cu câteva luni – nu ca să-i spună viitorul, lucru pe care nu-l mai făcea pentru *gajos,* ci fiindcă văzuse durerea din ochii lui şi dorise să o îndepărteze.

Şi reuşise, uşurându-l pe William de o vină care îl împovărase mai mult de patruzeci de ani, astfel că putea să-şi întâlnească

Făcătorul în pace. Fusese atât de recunoscător, încât jurase să-i închine Mariei anii care îi mai rămâneau. Adevărul era că îşi dăduse seama că ea era pe moarte şi voia să-i facă cât mai plăcute zilele care îi mai rămâneau, drept răsplată pentru ceea ce făcuse pentru el. Nimeni altcineva nu ştia. Cei care o cunoscuseră pe Maria toată viaţa nu ştiau. Propria ei nepoată nu ştia. Totuşi, William ghicise, şi exista un acord nerostit între ei.

Ivan însă nu îi permisese să rămână. Hotărâse că vârsta lui era un impediment. Era prea bătrân ca să mai contribuie la punga comunităţii. Dar el ceruse să fie pus la probă şi reuşise să treacă, întorcându-se întotdeauna la tabără cu buzunarele pline de monede, astfel că primise totuşi îngăduinţa de a rămâne. În realitate, faptul că era bogat şi că monedele îi aparţineau nu conta. Plătea pur şi simplu pentru privilegiul de a rămâne alături de Maria. În plus, până la urmă contribui cu ceva mai mult, îmbunătăţindu-le vocabularul englezesc, ceea ce era un lucru bun, fiindcă nu plănuiau să părăsească Anglia anul acela.

Anastasia Stefanoff stătea pe capra căruţei pe care o împărţea cu Maria, bunica ei, care şedea lângă ea. Priveau tabăra care era aşezată pentru noapte. Focurile fuseseră acoperite. Câteva grupuri stăteau încă în preajma lor, discutând în linişte. Copiii erau înveliţi în pături oriunde îi prindea somnul. Sir William, pe care îl adoptaseră mai mult sau mai puţin, sforăia zgomotos sub căruţa lor.

Anastasia se legase foarte mult de Sir William în scurtul răgaz în care îl cunoscuse. I se păruse ridicol în majoritatea timpului, cu manierele lui curtenitoare, cu băţoşenia lui tipic englezească, cu eforturile lui de a o face pe Maria să râdă. Dar în devotamentul lui faţă de bunica ei

nu era nimic prostesc, iar devotamentul acesta nu putea fi pus la îndoială.

O tachina adesea pe Maria, spunându-i că era păcat că era prea bătrână pentru romantism, la care primea de obicei un chicotit, un semn cu ochiul şi remarca: „Nu ai cum să fii prea bătrân pentru romantism. Să faci dragoste e însă altă treabă. Unele oase devin prea fragile pentru un exerciţiu atât de plăcut”.

Romantismul şi făcutul dragostei nu erau subiecte despre care se putea vorbi doar în şoapte stânjenite. Poporul lor le discuta deschis şi cu pasiunea care li se părea naturală, şi ce putea fi mai firesc decât romantismul şi să faci dragoste? Amorul îi fu reamintit clar Anastasiei în timp ce îşi privea viitorul soţ împingându-şi spre căruţă amanta ocazională. Nu era blând deloc. Femeia se împiedică şi căzu. El o trase de păr şi o puse din nou pe picioare, apoi o împinse. Anastasia se cutremură. Nicolai era o brută plină de vicii. Simţise greutatea palmei lui de multe ori, când nu îi plăcuse felul în care îi răspunsese. Şi acesta era bărbatul cu care trebuia să se căsătorească.

Maria îi observă cutremurarea şi direcţia în care se uita.

— Te deranjează că face dragoste cu altele?

— Aş vrea să fie aşa, bunico, căci atunci nu m-aş simţi atât de deznădăjduită când m-aş gândi la viitorul meu. Poate să umble cu orice femeie vrea, din partea mea, deşi nu pot să înţeleg de ce îl acceptă ele, la cât e de rău.

Maria ridică din umeri.

— Pentru prestigiul de a fi favorizată de singurul fiu al lui Ivan.

Anastasia pufni fără nicio delicateţe.

— Favorurile astea aduc numai durere. Am auzit că nu e nici măcar un amant bun, că îşi ia plăcerea lui şi nu oferă nimic în schimb.

— Există mulţi bărbaţi la fel de egoişti. Tatăl lui era la

fel.

Anastasia zâmbi răutăcios.

— Ştii asta din experienţă, bunico?

— Dar de unde, să fi avut Ivan norocul ăsta! Nu, eu şi barosanul ne-am înţeles întotdeauna perfect unul pe celălalt. El nu se uita pofticios la mine, şi eu nu-l blestemam pentru tot restul vieţii.

Anastasia râse.

— Da, asta face să dispară pofta oricărui bărbat.

Maria zâmbi, dar apoi expresia ei deveni serioasă, şi îşi întinse degetele strâmbe, împletindu-le cu degetele Anastasiei. Tânăra se alarmă. Maria o prindea de mână doar atunci când voia să-i împărtăşească o veste proastă. Nu-şi putea imagina care era vestea, dar îşi ţinu răsuflarea, îngrozită, fiindcă veştile proaste ale Mariei erau veşti foarte, foarte distrugătoare.

Capitolul 11

Anastasia împlinise optsprezece ani cu câteva luni în urmă. Aceasta era considerată o vârstă destul de înaintată pentru căsătorie, fiindcă în poporul lor fetele se măritau la doisprezece ani.

Unele femei o ironizau fără milă fiindcă nu cunoscuse încă atingerea unui bărbat. Era o nebunie să-şi irosească cei mai buni ani. Era o nebunie să nu câştigi bani în plus de la *gajos* pentru o tăvăleală rapidă. Acesta era doar un alt mod de a-i jumuli. Nu însemna nimic. Niciun soţ sau viitor soţ nu era gelos; de fapt, *se aşteptau* la asta. Numai atunci când un soţ îşi prindea soţia făcându-i ochi dulci unui alt membru al grupului se ajungea la consecinţe serioase: divorţ, bătăi zdravene, uneori moartea sau, chiar mai rea în ochii lor, izgonirea.

Când Anastasia îi vorbea Mariei despre sentimentele ei în această privinţă, că simţea o asemenea aversiune doar la gândul de a fi atinsă de un bărbat, apoi de altul şi tot aşa, Maria arunca vina pe sângele tatălui ei. Multe lucruri îi fuseseră puse în cârcă acestuia, de-a lungul anilor, unele rele, altele bune. Maria îl considera un minunat ţap ispăşitor, atunci când nu găsea alt mod de a răspunde la întrebările Anastasiei.

Multe gânduri treceau prin mintea Anastasiei în timp ce aştepta veştile proaste ale Mariei, în afară de speculaţiile legate de natura acestor veşti. Ar fi putut să ghicească dacă şi-ar fi pus mintea, dar nu voia să ştie, nu încă. Tăcerea care urmă fu un balsam la început, căci nu cuprindea dezastrul. Dar dura prea mult. Interveni suspansul, şi deveni insuportabilă. În cele din urmă, Anastasia nu mai putu răbda şi se hotărî să vorbească:

— Ce e, bunico, ce nu vrei să-mi spui?

Urmă un oftat scurt, din inimă.

— Ceva ce am amânat prea mult, copilă. Două lucruri, de fapt, şi amândouă îţi vor aduce multă durere. Eşti destul de puternică şi poţi să te descurci cu durerea. Schimbarea bruscă ce se va ivi în viaţa ta mă îngrijorează, şi de aceea vreau să se întâmple cât mai curând, cât mai sunt aici să te ajut.

— Ai presimţit ceva?

Maria clătină din cap, tristă.

— Aş vrea să fi cunoscut viitorul în momentul acesta. Dar trebuie să-ţi faci singură viitorul, şi decizia pe care o vei lua va fi spre bine sau spre rău, dar trebuie să o iei. Alternativa, după cum ai spus şi tu, e de neînchipuit.

Anastasia ştiu atunci de ce era Maria atât de criptică. Din pricina căsătoriei ei, sau mai degrabă a soţului cu care trebuia să-şi unească destinul.

— E vorba de Nicolai?

— E vorba despre căsătorie, da. Trebuie să te văd

aranjată săptămâna asta. Nu mai poate fi amânat.

Anastasia intră în panică.

— Dar ziua pe care ai stabilit-o e peste două luni!

— Nu se poate aştepta până atunci.

— Dar ştii că îl urăsc, bunico!

— Da, şi dacă tu ai fi ştiut-o înainte să accept preţul miresei pentru tine, atunci ai fi putut să te căsătoreşti de mult cu altul. Dar Ivan, ţapul ăsta încăpăţânat, a venit la mine când aveai doar şapte ani, cu cinci ani înainte de a fi destul de mare pentru căsătorie, cu mult înainte de a-mi da seama că Nicolai nu e bun pentru tine. Ivan nu a vrut să rişte să i te ia altcineva.

— Eram atât de tânără, spuse Anastasia cu amărăciune. Nu înţeleg de ce s-a grăbit atâta. Ar fi putut aştepta până ajungeam destul de mare ca să hotărăsc singură.

— Ah, dar vizitam o altă şatră, ştii. Şi celălalt barosan arăta mult prea mult interes faţă de familia noastră şi punea prea multe întrebări despre tine. Ivan nu e prost. Te-a cerut în noaptea aceea. Şeful celălalt te-a cerut a doua zi dimineaţa, cu câteva ore prea târziu. Ivan s-a lăudat cu asta mulţi ani.

— Da, l-am auzit lăudându-se.

— Ei bine, e timpul să punem capăt laudelor lui. A folosit întotdeauna mijloace necinstite ca să ne ţină pe mine şi pe ai mei în şatra asta, pentru darul nostru de a ghici. Nu ţi-am spus niciodată, dar atunci când mama ta a anunţat că pleacă să trăiască cu *gajo* al ei, Ivan a venit la mine şi mi-a promis că o ucide înainte de a o lăsa să-şi irosească talentul printre cei de alt sânge – în afară de cazul în care eram de acord să nasc alt copil care să o înlocuiască. Eu trecusem de vârsta naşterilor pe vremea aceea, dar crezi că nebunul a ţinut seama de acest mic detaliu? pufni Maria.

— Şi presupun că ai fost de acord?

— Bineînţeles, zâmbi răutăcios Maria. Nu am avut niciodată nicio problemă când a fost vorba să-l mint pe Ivan Lăutaru.

— Şi după aceea nu te-a bătut la cap cu asta?

— Nu, nu a fost nevoie. Am aflat destul de repede că mama ta era însărcinată cu tine, şi Ivan s-a convins că ea urma să se întoarcă la noi cu copilul, de aceea nu am părăsit zona. A fost cea mai lungă perioadă pe care am petrecut-o într-un loc.

— Dar de ce vrei să mă mărit cu Nicolai acum? M-ai ajut să-l evit în toţi anii aceştia. Ce te-a făcut să te schimbi?

— Nu m-am schimbat, Anna. Nu am spus nimic despre căsătoria cu Nicolai, am spus doar că trebuie să te măriţi.

Anastasia făcu ochii mari, pentru că nu se gândise niciodată la asta.

— Să mă mărit cu altcineva? Dar cum aş putea, după ce-am fost cumpărată şi plătită?

— Să te măriţi cu altcineva dintre ai noştri? Nu, nu ai putea. Ar fi cea mai mare insultă pentru Ivan. Nicolai nu ar accepta nici el o asemenea insultă, niciodată. Ar omorî pe oricine ai alege. Dar un *gajo* ar fi altă treabă.

— Un *gajo?* spuse Anastasia fără să-i vină să creadă. Un străin care nu e din sângele nostru? Cum poţi măcar să sugerezi aşa ceva?

— Cum nu aş putea, copilă, când e singura ta alternativă – dacă nu vrei să trăieşti sub pumnul lui Nicolai tot restul vieţii?

Ca şi înainte, Anastasia se cutremură. Era de mult conştientă că era dispusă mai degrabă să părăsească grupul decât să i se supună lui Nicolai. Şi care era diferenţa între a pleca şi a te căsători cu un străin? Oricum pleca. Ea oftă.

— Presupun că ai un plan, bunico? Te rog să-mi spui că ai.

Bătrâna o bătu uşurel pe mână, zâmbind.

— Bineînţeles că am, şi pe deasupra unul foarte simplu. Trebuie să vrăjeşti un *gajo* şi să-l faci să te ceară în căsătorie. Apoi vei convinge şatra că îl iubeşti. Iubirea va face ca toată treaba să fie privită din altă perspectivă. Poţi să-ţi trădezi poporul şi toate lucrurile în care crezi, din iubire. Asta se poate înţelege şi accepta. Dar trebuie să fii convingătoare. Dacă se crede că faci asta ca să eviţi să te căsătoreşti cu Nicolai, familia Lăutaru se va simţi insultată. Vei face aşa cum a făcut mama ta. În cazul ei a fost real. Ea l-a iubit într-adevăr pe acel *gajo.* În cazul tău va fi o minciună, dar o vei folosi ca să scapi de un viitor pe care spui că nu-l poţi accepta. Şi poate că nu va rămâne o minciună, dacă ai noroc.

Să facă aşa cum făcuse mama ei? Fiica Mariei, mama Anastasiei, se îndrăgostise de un boier rus, unul dintre prinţi ai micii nobilimi din ţinutul acela. Murise născându-şi copilul, un copil pe care el l-ar fi păstrat dacă ar fi fost băiat. Dar nu avea ce face cu o fiică, astfel că Mariei i se îngăduise să-şi ia cu ea nepoata şi să o crească.

Anastasia nu-şi întâlnise niciodată tatăl şi nici nu dorise să o facă. Nu ştia nici dacă mai trăia. Nu îi păsa. Un bărbat pentru care ea nu avusese nicio valoare nu reprezenta nimic pentru ea. Şi dacă păstra un strop de amărăciune în suflet din cauza acestei respingeri, o ţinea pentru sine.

Maria ştia cum se simţea, desigur. Maria ştia totul. Ea putea să se uite în ochii oamenilor şi să vadă cu exactitate ce era în inima lor. Nimic nu putea fi ascuns de Maria. Dar Maria nu avea întotdeauna toate răspunsurile la întrebările care contraziceau filosofiile fireşti ale poporului ei, şi atunci îl folosea pe rus ca pe o scuză.

Făcea asta şi acum, amintindu-i Anastasiei:

— Eşti diferită de noi ceilalţi. Sângele tatălui tău se vede în asta. Dar nu e un lucru rău. Nu ai furat niciodată, nu ai spus niciodată o minciună unui *gajo* ca să-l jumuleşti

de câţiva bani. Astea sunt lucruri fireşti pentru noi, şi ne lăudăm cu felul în care îi prostim pe *gajo,* dar tu dispreţuieşti o asemenea purtare. Prin asta eşti o fiică demnă de tatăl tău, şi ai un sânge prea nobil ca să te înjoseşti cu lucruri pe care le consideri neonorabile. Eu nu am încercat niciodată să schimb acest lucru sau să te învăţ să fii diferită. E un lucru bun să ai calităţi moştenite de la ambii părinţi, dacă ambii părinţi au calităţi bune pe care să le moşteneşti.

— Eu nu am vrut niciodată să fiu diferită.

— Ştiu, spuse încet Maria. Dar nimeni nu poate să nu fie ceea ce s-a născut să fie.

— Dar nu o să ameninţe Ivan că mă omoară dacă plec, aşa cum a făcut cu mama?

— Nu, nu de data asta. Eu o să-l conving că, dacă te separă de dragostea ta, inima ta zdrobită va aduce nenorocire, nu noroc. O să-i amintesc şi că poţi să divorţezi de *gajo* oricând şi să te întorci în şatră. Acesta este un lucru pe care *îl poţi* face, Anna, aşa că ţine minte asta dacă eşti nefericită cu alegerea ta. Şi dacă te întorci, nu va trebui să-ţi mai faci griji în privinţa lui Nicolai, niciodată. Căsătoria ta cu un *gajo* va întrerupe contractul cu familia Lăutaru. Atunci vei putea să faci ce-ţi place, să te măriţi cu cine-ţi place, să nu te măriţi cu nimeni dacă nu vrei. Alegerea va fi din nou a ta, şi o să faci ce vrei.

— Dar nu ştiu nimic despre vrăjirea bărbaţilor. Cum pot să fac asta? Aştepţi prea mult de la mine.

— Nu te îndoi de tine, copilă. Uită-te la tine. Şatra asta nu a văzut niciodată o femeie mai frumoasă. Ai minunatul păr negru al mamei tale, destul de ondulat ca să pară nedomolit. Ai ochii tatălui tău, care erau de un albastru pur, şi pielea lui deschisă. Ai darul de a ghici al mamei tale, compasiunea ei. De multe ori s-a luptat cu ai noştri ca să protejeze vreun *gajo* de care îi era milă. Tu ai făcut acelaşi lucru. Vrăjeşti orice bărbat care te priveşte. Poate că nu ai

observat fiindcă, până acum, nu ţi-a păsat.

— Dar nu înţeleg cum se poate face asta, într-un timp atât de scurt. Două luni…

— O săptămână, o întrerupse tăios Maria.

— Dar…

— O săptămână, Anna, nu mai mult. Du-te mâine în oraşul de alături. Priveşte cu atenţie orice bărbat pe care îl vezi. Vorbeşte cu cei care te interesează. Foloseşte-ţi talentul pentru a te ajuta. Dar fă o alegere, apoi adu-l la mine. Eu voi şti dacă e o alegere bună.

— Dar oare vreau să fac o alegere bună?

O întrebare care ar fi încurcat altă persoană, dar nu şi pe Maria.

— Te gândeşti să te foloseşti de bărbatul acesta pentru o scurtă perioadă doar, apoi să divorţezi şi să te întorci? Numai tu poţi să răspunzi, copilă, dacă poţi trăi folosind un bărbat în felul acesta. Eu nu m-aş da deloc în lături să fac aşa ceva, dar eu nu sunt ca tine. Eu cred că ai prefera să fii fericită cu alegerea ta, să faci ca prima ta căsătorie să fie singura ta căsătorie.

Maria avea dreptate, bineînţeles. Să treci de la o căsătorie la alta nu se deosebea prea mult de a trece de la un bărbat la altul. Anastasia, cel puţin, nu vedea prea multe diferenţe între cele două. Ea credea că iubirea trebuia să dureze pentru totdeauna. Orice dura mai puţin nu putea fi iubire.

Din nefericire, nu vedea cum era posibil să găsească un bărbat, şi încă un englez, cu care să vrea *să rămână* căsătorită, în timpul impus de Maria. Era gata să întrebe de ce i se impunea timpul acesta, când expresia Mariei deveni foarte serioasă, pentru a doua oară, şi mâna Anastasiei fu prinsă din nou de degetele deformate.

— Mai e un lucru pe care trebuie să ţi-l spun, pe care l-am amânat prea mult timp. Nu voi pleca din locul acesta.

Anastasia se încruntă, gândindu-se că Maria voia să

spună că urma să stea cu ea şi cu soţul englez pe care şi-l găsea. Dar oricât de mult ar fi dorit să fie posibil, ştia că Ivan nu ar fi permis asta niciodată.

Deşi ura să facă asta, trebuia să o spună cu glas tare:

— Mi-ai spus de nenumărate ori că Ivan nu te-ar lăsa să pleci, că te-ar omorî întâi.

Maria zâmbi ironic.

— Nu poate face nimic ca să mă împiedice să plec de data asta, Anna. Privilegiul vârstei îmi îngăduie să aleg un loc în care să mă odihnesc pe veci, şi l-am ales pe acesta. Timpul meu a sosit.

— Nu!

— Şşş, fiica inimii mele. Nu este un lucru pe care să-l poţi discuta sau înlătura. Şi eu nu doresc să prelungesc inevitabilul. Îl întâmpin cu bucurie, fiindcă pune capăt durerilor care mi-au împovărat trupul în ultimii câţiva ani. Trebuie doar să te văd aşezată întâi, altfel nu pot pleca în pace... Gata, opreşte-te. Nu trebuie să plângi pentru ceva atât de firesc ca moartea unei femei foarte bătrâne.

Anastasia îşi cuprinse bunica cu braţele, ascunzându-şi faţa în umărul ei, ca să nu îi mai vadă lacrimile pe care nu le putea opri nicidecum. Maria prezisese nefericirea. Anastasia nu simţea acum nefericire; simţea că lumea se prăbuşea în jurul ei. Era prea mult de suportat dintr-odată.

Dar, de dragul Mariei, spuse:

— Voi face tot ce e necesar ca să-ţi ofer pacea.

— Ştiu că o vei face, copilă, spuse Maria bătând-o liniştitor pe spate. Acum înţelegi de ce trebuie să te măriţi întâi? Dacă tu eşti tot ce îi rămâne lui Ivan, nu te va lăsa să pleci, oricare ar fi motivul. Atâta timp cât *crede* că mă are încă pe mine, te va lăsa să pleci. Acum du-te să te culci. Ai nevoie de o noapte bună de somn ca să poţi gândi limpede mâine, fiindcă mâine pleci în căutarea destinului tău.

Capitolul 12

— Şi în al cui pat au găsit-o săptămâna asta?

— În cel al lui Lord Maldon. Adevărul e că îmi închipuiam că el are mai multă înţelepciune. Ar fi trebuit să-şi dea seama că, în încercarea ei deşartă de a o întrece pe ultima mare Dalila de la curte, femeia asta s-a îmbolnăvit de sifilis.

— Şi ce te face să crezi că nu era şi el bolnav?

— Hm, da, presupun că atunci n-ar mai conta, nu? Ah, bine, în zilele astea varietatea e periculoasă. Limitează-te la o amantă şi ţine-o doar pentru tine, aşa cum fac eu. În felul acesta, poţi să trăieşti mai mult.

— De ce nu te-ai căsătorit atunci, dacă vrei să te limitezi la o singură femeie?

— Dumnezeule, nu. Nimic nu te bagă în mormânt mai repede decât o soţie cicălitoare. Muşcă-ţi limba data viitoare, înainte de a face o sugestie atât de bizară. În plus, ce are de-a face căsătoria cu faptul că te limitezi la o singură femeie?

Christopher Malory asculta bârfa prietenilor săi cu o singură ureche. N-ar fi trebuit să-i aducă cu el. Se aşteptaseră să fie distraţi şi dădeau deja semne de plictiseală în timp ce discutau bârfe *vechi,* răşchiraţi pe scaunele din biroul de pe domeniul său. Dar el nu venise la Haverston ca să-i distreze. Venea de două ori pe an ca să controleze registrele şi apoi să plece cât mai repede, şi asta încerca să facă şi în seara asta.

Nu că ar fi avut vreo afacere sau vreun angajament social care să-i grăbească întoarcerea la Londra. Doar că nu se simţea niciodată comod la Haverston, iar dacă stătea prea mult se simţea chiar prins în capcană.

Era un loc întunecat şi lugubru, cu mobile demodate, tonuri cenuşii urâcioase şi pereţi acoperiţi de un cafeniu

mohorât, populat de servitori posomorâţi, care nu-i spunea niciodată altă vorbă în afară de „da, milord” şi „nu, milord”. Probabil că l-ar fi putut redecora, dar de ce să se deranjeze, dacă nu avea niciun chef să rămână la Haverston mai mult decât avea nevoie ca să controleze registrele şi să asculte plângerile administratorului său?

Era o moşie destul de bună în ceea ce privea mărimea şi venitul, dar el n-o voise şi nu avea nevoie de ea. Stăpânea deja un domeniu foarte frumos în Ryding – pe care îl vizita la fel de rar, căci pur şi simplu nu îi plăcea traiul liniştit de la ţară – şi titlul de viconte. Dar primise Haverston în semn de recunoştinţă, împreună cu un nou titlu, fiindcă salvase, fără să vrea, viaţa regelui.

Nu plănuise să-l ajute pe rege. Se întâmplase în mod cu totul accidental: coborâse din trăsura lui înţepenită în noroi tocmai în momentul în care un cal scăpat de sub control trecea în goană drumul. Apariţia lui subită speriase calul şi acesta se oprise, aruncându-şi călăreţul în braţele lui Christopher, mai mult sau mai puţin. Oricum, Christopher se trezise întins în drum, strivit sub greutatea unei persoane robuste.

Pentru ca întâmplarea să fie şi mai ciudată, călăreţul se dovedise a fi chiar regele, care vâna prin pădurile din apropiere până în clipa în care calul se speriase de un animal mic. Regele George, bineînţeles, fusese excesiv de recunoscător pentru intervenţie, jurând că îi salvase viaţa. Şi nimeni nu putuse să-l convingă că era prea generos în manifestarea recunoştinţei sale.

Administratorul lui, Artemus Whipple, stătea la biroul din faţă şi asculta avid bârfele, în loc să se concentreze asupra treburilor sale. Christopher trebui să-l strige de două ori ca să-i atragă atenţia asupra ultimei întrebări şi să o repete din nou.

Whipple era un bărbat rotunjor de vârstă mijlocie, care venise în subordinea sa odată cu moşia, şi Christopher

nu găsise niciun motiv întemeiat pentru care să-l înlocuiască. Atâta timp cât domeniul producea un venit, lucru care se întâmpla, el nu-i putea găsi nicio greşeală, chiar dacă cheltuia uneori sume de speriat.

Avea întotdeauna o scuză pregătită. Deşi unele erau atât de bizare, încât era nevoie de lămuriri.

— Cincizeci de lire pentru lucrătorii care au arat şi au semănat terenul fermei? I-ai adus din Americi pe corabie?

Whipple simţi sarcasmul şi roşi stânjenit.

— Le-am plătit un preţ scandalos, da, dar e din ce în ce mai greu să găseşti oameni care să lucreze aici. Există un zvon prostesc care spune că Haverston e bântuit şi că de aceea nu vreţi să locuiţi aici.

Christopher îşi dădu ochii peste cap.

— Ce tâmpenie.

— O, i-auzi, interveni Walter Keats. Primul lucru interesant pe care l-am auzit de când am ajuns aici. Cine se presupune că e fantoma?

Walter, cel mai tânăr dintre cei trei prieteni la cei douăzeci şi opt de ani ai săi, era cel care ura gândul căsătoriei. În momentul acela, peruca lui pudrată era strâmbă, după ce se scărpinase cu un aer absent. Deşi perucile, şi mai ales cele pudrate, se purtau de obicei doar la ocazii speciale în zilele acelea, Walter făcea parte din vechea aristocraţie şi nu ieşea din garderob fără perucă. De fapt, era vorba doar de vanitate, fiindcă părul lui castaniu-închis nu îi oferea aspectul pe care i-l dădea o perucă perfect pudrată, însoţită de ochii de un verde intens.

— Cine? îl întrebă Whipple pe tânărul lord cu o privire perplexă, de parcă nu s-ar fi aşteptat ca motivaţia lui să fie disecată şi, de fapt, Christopher rareori îi punea vreo întrebare după ce îşi oferea scuzele.

— Da, cine? stărui Walter, punându-l pe administrator într-o situaţie dificilă. Dacă un loc e bântuit, e limpede că *cineva* îl bântuie, nu-i aşa?

Roşeala lui Whipple se accentuă în timp ce spuse rigid:

— Chiar nu ştiu, Lord Keats. Nu dau prea multă crezare superstiţiilor vehiculate de ţărani.

— Nici nu contează, adăugă Christopher. Aici nu sunt fantome.

Walter oftă.

— Eşti aşa un strică-chef, Kit. Dacă locuinţa mea ar avea istorie, adică istorie în genul sângeros, sunt al naibii de sigur că aş vrea s-o cunosc.

— Eu nu consider că asta e locuinţa mea, Walter.

— De ce nu?

Christopher ridică din umeri, nepăsător.

— Reşedinţa din Londra a fost întotdeauna căminul meu. Locul acesta e doar o moşie – o corvoadă.

David Rutherford, care nu avea buzunarele atât de pline precum ceilalţi doi prieteni, clătină din cap.

— Cine, în afară de Kit, ar considera locul acesta doar o moşie? Arată puţin cam monoton, simt de acord, dar are un mare potenţial.

La cei treizeci de ani ai săi, David nu era atât de plictisit de viaţă cum era Christopher, la treizeci şi doi. Era chipeş oricum l-ai fi privit, cu părul lui negru şi ochii de un albastru foarte deschis, iar majoritatea preocupărilor lui din ultimul timp erau legate de femei, deşi era dornic să încerce orice lucru nou, şi în special orice lucru care părea cât de cât aventuros sau periculos.

Christopher îşi dorea să simtă acelaşi lucru, dar în decursul ultimului an fusese cuprins de o ciudată apatie şi părea să nu mai vadă *nimic* interesant. Ajunsese să-şi dea seama că era plictisit de toate aspectele vieţii lui. Era o plictiseală care începea să apese greu asupra minţii sale.

Fiindcă părinţii lui muriseră când era mic şi nu mai avea alte rude, fusese crescut de avocatul familiei şi de servitori, şi poate că asta îl făcuse să privească lucrurile în

mod diferit. Nu era amuzat de lucrurile care îi distrau pe prietenii lui. De fapt, nu găsea aproape nimic amuzant în viaţa lui, şi de aceea plictiseala devenise atât de vizibilă.

— Potenţialul moşiei Haverston, oricare ar fi el, depinde de timp şi de înclinaţie, răspunse obosit Christopher.

— Timp ai avut, indică Walter. Înseamnă aşadar că ţi-a lipsit înclinaţia.

— Exact, spuse Christopher cu o privire hotărâtă prin care spera să pună capăt discuţiei, dar ca să fie sigur adăugă: Acum, dacă nu vă supăraţi, am *de lucru* aici. Mi-ar plăcea să mă întorc la Londra înainte de venirea toamnei.

Fiindcă mai era o lună bună până la anotimpul menţionat, sarcasmul lui fu resimţit din plin, iar cei doi gentlemeni mai tineri schimbară o privire jignită înainte de a se întoarce la bârfele lor. Dar de-abia apucă Christopher să se uite la următoarea sumă din registru, când majordomul anunţă nişte oaspeţi neaşteptaţi din Havers Town.

Primarul, reverendul Biggs şi domnul Stanley, cel mai vârstnic membru al consiliului municipal din Havers îi uraseră bun venit lui Christopher în „vecinătate” cu prilejul primei călătorii la Haverston, în urmă cu câţiva ani. De atunci nu-i mai văzuse pe niciunul, fiindcă nu se ivise nicio ocazie de a vizita oraşul din apropiere în timpul petrecut pe domeniu, şi nu-şi putea imagina ce îi aducea din nou la Haverston, mai ales că era seara târziu. Insă ei nu-l lăsară prea mult în dubii şi trecură imediat la scopul vizitei.

— Am fost invadaţi astăzi, Lord Malory.

— De un grup de tâlhari necredincioşi, vânzători de păcate, adăugă foarte indignat reverendul Biggs.

Walter sări auzind cuvântul „necredincioşi” şi întrebă:

— Să înţeleg că sunt diferiţi de tâlharii credincioşi?

Era ironic, dar bunul reverend îl luă în serios şi răspunse ţeapăn:

— Păgânii sunt diferiţi de obicei, milord.

În schimb, David ciulise urechile când fusese menţionat păcatul.

— Ce fel de păcate vând?

Dar Christopher, iritat de această nouă întrerupere a treburilor sale, dori să ştie:

— De ce veniţi cu problema asta la mine? De ce nu i-aţi arestat pur şi simplu pe aceşti răufăcători?

— Fiindcă nu au fost *prinşi* furând. Păgânii aceştia sunt foarte şireţi.

Nerăbdător, Christopher făcu un gest prin care ignoră informaţia, fiindcă nu primise încă răspunsul la întrebarea lui.

— Ca primar, puteţi să le cereţi pur şi simplu să plece din dragul dumneavoastră oraş, aşa că repet, de ce aţi adus problema în faţa mea?

— Fiindcă ţiganii nu stau în oraşul nostru, Lord Malory. Şi-au aşezat tabăra pe proprietatea domniei voastre, unde noi nu avem jurisdicţie.

— Ţigani? O, felul *acesta* de păcate, spuse David cu un chicotit care îi atrase o încruntare dezaprobatoare din partea reverendului.

— Să înţeleg deci că vreţi să le cer *eu* să plece? întrebă

Christopher.

— Bineînţeles că vrea, Kit. Iar eu şi Walter te vom însoţi. Nu te-am putea lăsa să mergi singur, nu-i aşa? Nici să nu te gândeşti.

Christopher îşi dădu ochii peste cap. Prietenii lui găsiseră ceva cu care să se distreze, până la urmă, şi, după cum arătau, erau destul de nerăbdători să înceapă.

Capitolul 13

— Nu am văzut niciodată atâţia bărbaţi însuraţi într-un singur loc, spuse Anastasia complet dezgustată în timp ce i se alătura bunicii ei la focul de tabără din seara aceea. E un oraş destul de mare, dar complet nepotrivit scopului nostru, bunico. Nu am putut găsi nici un singur bărbat care să nu fie prea bătrân, prea tânăr sau prea… inacceptabil.

— *Niciunul?* spuse Maria surprinsă.

— Niciunul.

Maria se încruntă gânditoare înainte de a întreba:

— În ce fel „inacceptabili”?

— În felul în care cred că nu m-aş putea îndrăgosti niciodată de vreunul.

Maria oftă încuviinţând.

— Nu, felul acesta nu merge. Foarte bine, o să-i spun lui Ivan diseară că trebuie să plecăm. Nu o să întrebe de ce. Poţi să încerci în următorul oraş.

— Credeam că ai spus că voiai să stai aici, că luminişul acesta ţi se pare un loc de odihnă paşnic.

— O să caut un loc paşnic pe drum mai departe. Nu-ţi face griji din cauza mea, copilă. Vreau să trăiesc până te măriţi… dacă te măriţi într-o săptămână.

Umerii Anastasiei se lăsară când auzi asta. Îşi promisese să nu mai plângă. Dacă bunica ei suferea într-adevăr din pricina vârstei înaintate, atunci ar fi fost foarte egoistă dacă şi-ar fi dorit să rămână în viaţă doar fiindcă ştia că ar fi fost pierdută cu totul fără iubirea şi călăuzirea ei.

Deci rămăsese puţin timp. Voia să-i spună atât de multe acestei femei care o crescuse. Avea atâtea lucruri pentru care să-i mulţumească. Dar nu se putea gândi la nimic care să poată exprima totul, în afară de…

— Te iubesc, bunico.

Faţa Mariei se lumină de zâmbet şi se întinse să strângă mâna Anastasiei.

— O să te descurci foarte bine, fiica inimii mele. Instinctele tale te vor călăuzi, perspicacitatea te va ajuta – aşa îţi prezic. Dar dacă tu sau ai tăi veţi avea nevoie de ajutorul meu, îl veţi avea.

Deşi să oferi ajutor din lumea de dincolo părea o pretenţie fantezistă, Anastasia se simţi totuşi nespus de mângâiată. Îi întoarse strângerea de mână şi, ca să îndepărteze aerul acela prea serios, glumi:

— O să fii prea ocupată apărându-te de toţi îngerii aceia chipeşi care te aşteaptă.

— Fleacuri! La ce-mi trebuie mai multe alegeri de făcut, când singurul lucru pe care îl caut e pacea?

— Excelent spus, zise Sir William alăturându-li-se lângă foc. Şi, în plus, mă va aştepta pe mine, aşa că nu va trebui să mai aleagă unul dintre îngerii aceia chipeşi care, vai, vor fi veşnic dezamăgiţi. Se înclină în faţa Mariei, apoi lăsă să cadă un mănunchi de flori sălbatice în poala ei. Bună seara, draga mea.

Anastasia zâmbi observând uşoara îmbujorare a Mariei şi privirea plină de adoraţie a englezului. Acesta era un alt motiv pentru care îl plăcea atât de mult pe William – era bun pentru bunica ei, adăuga plăcere ultimelor ei zile. Avea să-i fie veşnic recunoscătoare pentru asta.

Însă el nu rămase mult timp, fiindcă mâncarea pe care o fierbea Maria nu era gata, iar el se oferise să aibă grijă de câteva ori pe zi de caii de la căruţa Mariei. Dar tocmai se îndrepta spre cai, când nişte musafiri neaşteptaţi se iviră în tabără. Fu o apariţie destul de spectaculoasă – trei călăreţi în galop, oprindu-se dintr-odată. Unul dintre cai, un armăsar murg uriaş, păru deranjat că i se pusese capăt brusc plimbării, fiindcă îşi înălţă capul, scormoni pământul cu piciorul şi în cele din urmă se ridică pe picioarele din spate.

Însă călăreţul îl controla admirabil, şi descăleca după câteva momente. Anastasia privi spre bărbatul care putea

stăpâni atât de uşor un cal atât de puternic şi nu mai privi mai departe, fiindcă fu vrăjită pentru prima dată de vederea cuiva.

Era bine făcut… foarte bine făcut şi lat în umeri, cu pieptul larg. Părul lui era blond, nepudrat. Jumătate din englezii pe care îi întâlnise purtau peruci, bărbaţi şi femei, şi jumătate din acestea erau pudrate. Dar dacă abundenta coamă blondă legată la spate era o perucă, era una superbă, fără cârlionţii aceia lipiţi de tâmple, care li se păreau atât de eleganţi englezilor.

Era uimitor de chipeş – sau cel puţin aşa i se păru Anastasiei –, motiv pentru care fu atât de vrăjită, şi de aceea Maria, care o văzuse holbându-se la el, spuse:

— Deci ai găsit unul până la urmă.

— Ar putea fi căsătorit, spuse Anastasia, copleşită, cu o voce şoptită.

— Nu, zise ferm Maria. E timpul să ai noroc, copilă. Acum du-te şi ia-ţi soarta în mâini, înainte ca altă femeie să-i câştige atenţia şi să trebuiască să-l smulgi de la ea. Ar fi năvălit deja peste el, dacă nu ar fi animalul periculos pe care călăreşte. Dar nu te teme de fiara asta, nu o va lăsa să te rănească.

Anastasia nu se îndoi de spusele Mariei, căci nu o făcuse niciodată. Încuviinţă absentă şi se îndreptă spre centrul taberei, unde se opriseră străinii – alături de cel mai mare foc. Ivan stătea acolo şi se ridicase în picioare la această întrerupere, motiv pentru care englezul cel blond îi adresă lui cererile pe care le auzi în timp ce se apropia.

— Oamenii tăi mi-au încălcat teritoriul. Îţi ofer posibilitatea de a spune că nu ai ştiut acest lucru, dar acum că îl ştii, va trebui să plecaţi…

Ivan se grăbi să-l întrerupă înainte ca insistenţa lui să devină ireversibilă, spunând:

— Avem o bătrână care e foarte bolnavă. Încă nu poate călători.

Era scuza pe care o folosiseră de multe ori când li se ceruse să plece. Însă Ivan nu ştia cât de adevărată era de data asta. Dar proprietarul nu păru convins. Privi în jur, gata să-şi repete cererea.

Aşa că Anastasia păşi în faţă ca să-şi adauge pledoaria.

— Bunica mea e bătrâna bolnavă, lordule englez. Are nevoie doar de câteva zile de odihnă. Vom părăsi moşia ta aşa cum am găsit-o, fără nicio vătămare. Te rog, trebuie să ne mai laşi o zi sau două, ca să-şi poată recăpăta puterile.

El abia se întoarse să se uite la ea, privind încruntat şi aspru spre Ivan, dar când o făcu, ochii lui se măriră uşor, pentru un moment foarte scurt, arătându-i astfel că şi el era la fel de surprins ca şi ea de ceea ce vedea. Ochii lui erau foarte verzi, foarte pătrunzători, iar ea nu-şi putea lua privirea de la ei, recunoscând emoţia fierbinte care îi umplea încet, încântată s-o vadă, fiindcă se putea folosi de pasiunea asta pe care el nu se gândea s-o ascundă.

Când el continuă să se uite ţintă la ea, ea adăugă:

— Vino, vino s-o vezi. Împarte cu noi o sticlă de votcă rusească bună sau de vin franţuzesc. Vei vedea că suntem un popor călător inofensiv, care oferă câteva servicii unice de care ai putea fi interesat.

Ea ştia că era neruşinat de provocatoare, ştia care erau serviciile pe care avea să creadă el că le ofereau, ştia că acesta era motivul pentru care el încuviinţase şi descălecase ca s-o urmeze, dar niciunul dintre lucrurile acestea nu conta în planul general de acţiune. Ea trebuia să-l atragă ca să poată vorbi, trebuia să insinueze că erau atât de fascinaţi unul de altul, încât toată lumea să creadă că se îndrăgostiseră fulgerător, şi aceasta era calea cea mai uşoară.

Îl conduse înapoi la focul de tabără. Maria se ridicase şi începu să se îndepărteze. Anastasia nu se gândise că s-ar fi putut să nu i se pară deloc bolnavă străinului, dar nu avea

de ce să-şi facă griji. Era prea obişnuită s-o vadă pe Maria în fiecare zi, şi de aceea nu ghicise cât de rău îi era. Dar uitându-se la ea prin ochii unui străin o văzu bătrână, palidă, slabă – obosită de viaţă. I se rupea inima s-o vadă în felul acesta.

— Bunico, am adus pe cineva să te cunoască.

— Nu în seara asta, copilă, trebuie să mă odihnesc.

Anastasia nu se aşteptase la asta, mai ales că ştia că Maria nu auzise ceea ce spusese Ivan la focul de tabără. Cu toate acestea, îşi dădu seama destul de repede că Maria încerca să-i ofere un timp pe care să-l petreacă singură cu englezul. Voi s-o oprească totuşi, să-i audă părerea despre bărbat, după ce vorbea ea însăşi cu el. Bărbatul îi schimbă hotărârea.

— Las-o să plece, spuse el dintr-odată. Pot să văd că nu se simte bine.

Anastasia încuviinţă şi îi făcu semn să se aşeze pe una dintre pernele groase de canava de pe pământ.

— Să îţi aduc ceva de băut…

— Nu e nevoie, o întrerupse el priponindu-şi calul la o distanţă de câţiva paşi şi alăturându-i-se. Stai jos. Mă îmbată destul vederea ta.

Nu ar fi putut aştepta un răspuns mai bun din partea lui. Totuşi, roşi. Pur şi simplu, nu era obişnuită cu jocul acesta al seducţiei, nu ştia sigur cum trebuia să joace. Dar ştia că era singura ei opţiune, singura cale prin care l-ar fi putut face să se căsătorească cu ea.

I se alătură lângă foc. De aproape era încă şi mai chipeş decât crezuse. De fapt, totul în persoana lui era plăcut privirii. Hainele erau elegante, dar nu ţipătoare aşa cum le plăceau unor lorzi. Jacheta cafenie care îi ajungea până la genunchi era brodată doar la buzunare şi la manşetele lungi; era atât de lejeră, încât pluti în jurul lui când se aşeză. Pantalonii până la genunchi se mulau agreabil pe picior şi când îşi sprijini cotul pe un genunchi

dovedi că avea nişte coapse foarte musculoase.

Ciorapii prinşi cu jartiere erau din mătase albă, aşa cum era şi cămaşa lui, deşi singura dovadă a prezenţei ei erau volanele care apăreau sub manşetele late şi îndoite ale hainei, şi volanele de dantelă din faţă, care formau jaboul. Jiletca lui strânsă pe corp era din brocart bej, încheiată cu un şirag de nasturi aurii, desfăcuţi de la şold la coapse ca să-i uşureze mişcările.

Mulţi bărbaţi purtau corsete pentru ca jiletcile lungi şi strâmte să cadă mai bine – era chiar la modă să le porţi –, dar ea nu credea că el ar fi avut nevoie de aşa ceva. Era pur şi simplu prea bine clădit pentru asta, prea în formă – prea mare, dar într-un fel masculin. Nu credea că el ar fi îngăduit ca un exces de greutate să-i strice înfăţişarea superbă şi îngrijită.

Se uita ţintă la ea din nou. De fapt, ea se făcea vinovată de acelaşi păcat, fiindcă nu se putea abţine. Dar ştia că erau supravegheaţi cu aviditate. Cei doi tovarăşi ai lui fuseseră zoriţi de alte femei să descalece. Începuse să se audă muzica. Una dintre femei dansa unul dintre cele mai provocatoare dansuri ale lor ca să-i distreze.

Dar Anastasia era doar vag conştientă de lucrurile care se întâmplau în tabără, fiindcă bărbatul de lângă ea îi acapara toată atenţia. Aşa că tresări puţin când auzi din nou vocea lui profundă, în cele din urmă:

— Ai menţionat anumite servicii. Sunt interesat de serviciile pe care le oferi tu, în special, frumoasa mea.

Ea ştia ce se aştepta el să audă, ştia că ar fi fost dezamăgit dacă i-ar fi spus doar adevărul, dar nu voia să-l mintă cu nimic mai mult decât era absolut necesar. De fapt, spera că nu avea să fie nevoită să-l mintă deloc, fiindcă nu voia ca relaţia lor să înceapă aşa. Şi ştiu dintr-odată, prin viziunea lăuntrică desăvârşită cu care era dăruită, că *aveau* să se căsătorească. Nu era sigură însă de modul în care avea să ajungă la acest lucru.

Aroma care se ridica din fiertura Mariei era foarte plăcută. Anastasia amestecă o clipă în ea, gândindu-se ce să-i spună englezului. Tot adevărul? O parte din adevăr?

Nu voia ca el să creadă că era o vrăjitoare cu puteri magice, aşa cum se credea despre unii ţigani. Magia îi speria pe unii oameni. Chiar şi lucrurile care păreau magice, deşi nu erau îi speriau pe unii oameni. Ea nu deţinea niciun fel de magie adevărată, doar un talent care părea să aibă o natură oarecum magică, fiindcă era atât de precis. Dilema era cum să-i explice lui asta.

Capitolul 14

Christopher mai văzuse ţigani înainte, dar niciodată atât de aproape. Grupuri mari îşi aşezau uneori tabăra la periferia Londrei, ca să-şi etaleze talentele de negustori şi să-i distreze pe londonezii destul de curajoşi încât să se aventureze în taberele lor, dar el nu se dusese niciodată. Auzise totuşi multe poveşti despre ei. Şi majoritatea nu erau prea frumoase.

În general, se credea că erau hoţi şi prostituate exotice, dar erau şi posesorii profesiilor legitime de tinichigii, negustori de cai, muzicanţi şi dansatori. Erau consideraţi un popor foarte vesel şi lipsit de griji, care ura gândul de a se stabili într-un loc. Dacă nu lăsai un ţigan să hoinărească, sufletul i se veştejea, sau cel puţin aşa auzise el.

Grupul aceasta părea însă destul de inofensiv. Tabăra era ordonată, curată. Muzica şi râsetele nu erau prea stridente. Cei mai mulţi dintre ei erau măslinii şi aveau o înfăţişare foarte exotică. Erau îmbrăcaţi toţi colorat, cu fuste şi basmale ţipătoare şi bluze mai deschise, iar bărbaţii aveau brâie strălucitoare. Bijuteriile ieftine străluceau

pretutindeni, în cercei lungi care se legănau, în multe inele, lanţuri şi brăţări.

Fetişcana care îi captase interesul era totuşi complet diferită de ceilalţi. Avea cercei lungi, multe brăţări şi inele. Deşi hainele ei erau la fel de colorate, fusta lungă, de un galben strălucitor cu albastru, iar bluza cu mânecile scurte de un galben palid. Părul nu îi era legat cu o basma, ci cădea în valuri libere şi ondulate pe spate şi pe umeri.

Cu toate acestea, ochii o făceau foarte diferită. Aveau o formă migdalată, exotică, dar erau de un albastru strălucitor de cobalt.

Şi pielea ei era mult mai deschisă la culoare, foarte frumoasă şi fină ca fildeşul.

Nu era foarte înaltă. Probabil că fruntea ei nu ar fi ajuns până la nivelul umerilor lui. Avea oase fine, mici, dar o siluetă foarte frumoasă. Bumbacul subţire al rochiei se întindea peste un piept generos. Văzuse femei mai frumoase, dar niciuna atât de ispititoare ca aceasta. O dorise din momentul în care îşi oprise privirea asupra ei. Ceea ce era destul de uimitor, fiindcă nu i se mai întâmplase niciodată înainte.

Ea nu răspunsese încă întrebării lui. Privind-o şi bucurându-se de ceea ce vedea, aproape că uitase de asta, până când ea spuse:

— Sunt vindecătoare, clarvăzătoare, tălmăcitoare de vise. Apoi, cu un zâmbet pieziş: Nu arăţi bolnav, lordule englez.

El chicoti.

— Nu, nici pe departe. Nici nu visez destul de mult ca să-mi amintesc un vis anume pe care să-l tălmăceşti. Cât despre prezicerea viitorului, va trebui să mă ierţi, frumoasa mea, dar nu am de gând să arunc banii pe ceva care nu poate fi dovedit până la o dată viitoare, când vei fi de mult plecată de aici.

— Un bărbat înţelept. Ea zâmbi, arătând clar că nu era

ofensată. Dar eu nu văd viitorul.

— Nu? Ridică spre ea o sprânceană blondă. Atunci *ce* vezi, dacă eşti clarvăzătoare?

— Văd oamenii cum sunt şi îi ajut poate să se vadă pe ei înşişi într-o lumină mai clară, astfel încât să-şi poată corecta propriile greşeli şi să fie mai fericiţi cu soarta lor.

El fu amuzat de nişte pretenţii atât de fanteziste.

— Eu mă cunosc destul de bine pe mine însumi.

— Chiar aşa?

Întrebarea fu atât de plină de semnificaţie, încât îl făcu să se oprească. Dar se scutură imediat de curiozitatea pe care i-o trezise insinuarea ei. Nu se lăsa prostit. Oamenii aceştia îşi câştigau traiul pe seama celor ignoranţi şi superstiţioşi. El nu era nici ignorant, nici superstiţios. Şi, în plus, ea încă nu menţionase ce ar fi vrut el de la ea.

— Am bani de cheltuit, îi spuse el fără să se tulbure. Sunt sigur că ai şi altceva de vânzare – ceva care să-mi trezească interesul.

La această declaraţie, ochii lui o măsurară de sus până jos, ca să nu lase nicio urmă de îndoială cu privire la ceea ce dorea de la ea. O privire ca aceasta ar fi insultat o doamnă. Dar fata nu se arătă jignită, niciun pic. De fapt, zâmbi, de parcă ar fi fost încântată că dorinţa lui era atât de bătătoare la ochi. De aceea, răspunsul ei îl încurcă.

— Eu nu sunt de vânzare.

Se simţi de parcă ar fi fost lovit cu maiul în creştetul capului. Nici nu îi trecuse prin cap că ar fi fost posibil să nu o aibă. Emoţiile lui se dezlănţuiră – refuza să accepte un răspuns negativ din partea ei.

Fiindcă rămăsese fără cuvinte, după câteva momente ea se gândi să adauge:

— Ceea ce nu înseamnă că nu mă poţi avea…

— Excelent! sări el, dar ea ridică mâna cerându-i s-o lase să termine.

— Totuşi, nu ţi-ar plăcea condiţia, aşa că nu merită să

mai discutăm despre asta.

Emoţiile lui Christopher erau moarte de foarte mult timp, de aceea nu ştiu cum să se descurce cu suişurile şi coborâşurile pe care crease ţiganca în câteva momente.

Până la urmă, se încruntă şi întrebă pe un ton nu prea plăcut:

— Ce condiţie?

Ea oftă.

— De ce s-o menţionăm, când nu ai fi niciodată de acord cu ea?

Ea se întoarse cu spatele şi se ridică de parcă ar fi vrut să plece.

Christopher îşi întinse braţul şi o prinse. *Trebuia* să o aibă. Dar se simţi dintr-odată foarte furios, gândindu-se că ea îl tachina ca să crească preţul.

— Cât de mult mă costă? întrebă el, hotărându-se să muşte momeala.

Ea clipi când îi auzi tonul, dar nu încercă să îi domolească furia evidentă, ci întrebă doar:

— De ce totul trebuie să aibă un preţ, lordule englez? Ai făcut o greşeală când te-ai gândit că sunt precum celelalte femei. Să se culce cu un *gajo* nu înseamnă nimic pentru ele, e doar un alt mijloc de a pune mâncare în ceaun.

— Şi ce te face diferită?

— Eu sunt doar pe jumătate ţigancă. Tatăl meu a fost la fel de nobil ca şi al tău, poate chiar mai mult, un prinţ în ţara lui. De la el am moştenit idealuri diferite, iar unul dintre ele e că niciun bărbat nu mă va atinge fără beneficiul căsătoriei. Acum înţelegi de ce am spus că nu merită să discutăm? Nu ar trebui doar să fii de acord să te căsătoreşti cu mine, ci şi să o convingi pe bunica mea că eşti demn de mine, şi eu nu prevăd că s-ar întâmpla aşa ceva. Acum, dacă mă scuzi…

El nu era dispus s-o lase să plece. Căsătoria cu ea era

un lucru absurd, bineînţeles, aşa cum înţelesese şi ea. Un tată de neam princiar, chiar aşa! Ce minciună gogonată. Totuşi, încă o dorea. Trebuia să existe o altă modalitate de a o avea. Trebuia doar să se gândească cum anume, să o ţină aici şi să vorbească despre asta.

De aceea spuse:

— Spune-mi mai multe despre „vederea” asta pe care o ai.

Ea nu umblă cu ocolişuri.

— De ce, dacă te îndoieşti de mine?

El îi oferi cel mai sincer zâmbet, sperând s-o facă să se simtă în largul ei din nou.

— Atunci, convinge-mă.

Anastasia îşi muşcă buzele un moment, nehotărâtă. Erau nişte buze foarte atrăgătoare. Aţâţă focul sub cazan din nou. Aţâţa focul şi în el, cu fiecare dintre mişcările ei senzuale. Păru să se gândească profund. Apoi se aşeză din nou şi se uită în ochii lui, ţintă, foarte mult timp, cu multă concentrare. El avu simţământul ciudat şi fantezist că ea vedea într-adevăr în adâncurile cele mai întunecate ale sufletului lui. Suspansul aproape că-l făcu să ţipe.

În cele din urmă, ea rosti blând:

— Foarte bine. Nu eşti un om fericit. Nu există nimic care să te facă nefericit. De fapt, în viaţa ta sunt multe lucruri care te-ar putea face fericit, dar nu o fac.

După cum se părea, plictiseala lui era uşor de observat. Prietenii lui o remarcaseră şi ei, aşa că nu fu surprins că ea pretindea că „vedea” că asta era problema lui. Plictisit că ea numea „clarviziune” un lucru pe care era limpede că îl putea „vedea” oricine, el o puse la locul ei.

— Poate că ştii de ce?

— Poate că da, răspunse ea după un moment, cu ochii plini de compasiune, făcându-l să se simtă foarte stânjenit. E din cauză că ţi-ai pierdut interesul faţă de lucrurile care îţi plăceau de obicei şi nu ai găsit nimic nou cu care să le

înlocuieşti. Poate că din cauza asta ai devenit – dezamăgit? Plictisit? Nu sunt chiar sigură, doar că în viaţa ta există o lipsă serioasă. A început să te necăjească doar în ultimul timp. Poate că e doar faptul că ai fost singur prea mult timp, fără familie. Toţi beneficiază de mângâierea pe care ţi-o dă familia, dar tu ai fost lipsit de acest lucru. Poate că este doar faptul că nu ai găsit încă un scop pentru viaţa ta.

Ştia că nu era altceva decât ghicire, însă ghicea atât de al naibii de corect, încât fu înspăimântat. Voia să audă mai mult şi, în acelaşi timp, nu voia. De fapt, ceea ce voia să audă era ceva care să-l convingă fără urmă de îndoială că era o escroacă.

— Ce altceva mai vezi?

Ea ridică din umeri, nepăsătoare.

— Lucruri minore care nu au nimic de-a face cu bunăstarea ta şi cu starea minţii tale.

— Ca de exemplu?

— Ca de exemplu că ai putea fi bogat, dar nu te preocupă cu adevărat marea bogăţie.

El ridică o sprânceană.

— Poftim? Ce te face să crezi că nu sunt bogat?

— După standardele mele, eşti. După standardele tale, beneficiezi doar de o stare de siguranţă confortabilă. Chiar şi administratorul tău câştigă mai mult decât tine din domeniul pe care ţi-l administrează.

Christopher rămase nemişcat.

— Asta e o remarcă calomniatoare, fetiţo, pe care ai face mai bine s-o explici în clipa asta. De unde poţi să ştii asta?

Ea nu păru deloc alarmată că stârnise atâta furie.

— Nu pot, răspunse ea simplu. Dar nu am avut cum să nu văd şi să nu aud multe despre tine astăzi, când am fost în Havers. Fiindcă vii aici atât de rar, atunci când vii eşti pe buzele tuturor. Adesea a fost menţionat şi administratorul tău şi felul în care te trage pe sfoară din

prima zi în care ai sosit aici. Unii cred că asta e exact ceea ce merită un lord. Alţii au avut de-a face personal cu omul acesta şi îl dispreţuiesc. În mod normal, faptul că două motive diferite conduc la afirmarea aceluiaşi lucru elimină orice îndoială şi proclamă adevărul afirmaţiei. Şi dacă nu ar fi fost adevărat, lordule englez, ai fi râs. Însă mânia ta arată că eu ţi-am confirmat doar suspiciunile pe care le aveai deja în privinţa acestui om.

— Altceva? întrebă el printre dinţi.

Ea îi zâmbi pieziş.

— Da, dar cred că te-am înfuriat destul pentru o seară. Nu vrei să împărţi cu noi cina noastră sărăcăcioasă?

— Am mâncat, mulţumesc. Şi aş prefera să îndepărtez acum toată furia, ca să las loc… altor emoţii. Deci, continuă să mă analizezi, te rog.

Ea roşi când el îi menţionă acele „alte” emoţii, înţelegând foarte bine la ce se referea. Văzând-o, furia lui se risipi brusc, căci îşi aminti că stătea acolo cuprins de o copleşitoare dorinţă trupească din pricina ei, şi că trebuia să găsească o cale prin care să-şi astâmpere această dorinţă.

— Nu-ţi place să atragi atenţia asupra ta, spus ea, de aceea nu te îmbraci ca un filfizon. Nu e din cauză că dispreţuieşti filfizonii, ci din cauză că ştii foarte bine cât eşti de chipeş, şi asta atrage deja asupra ta mai multă atenţie decât ţi-ar plăcea.

El râse. Nu se putu abţine.

— De unde naiba ai ajuns la concluzia asta?

— Că ştii foarte bine cât eşti de chipeş? Orice oglindă îţi arată asta. Că ţi-ar plăcea să te îmbraci mai ostentativ, dar nu o faci?

I-am văzut pe tovarăşii tăi etalându-şi bijuteriile scumpe, culorile mai strălucitoare, aluniţele, şi perucile, toate foarte la modă. Cu toate acestea, tu te îmbraci mai serios, nu porţi bijuterii, nici măcar o panglică de catifea la

gât. Speri că ochii celor din jur vor fi atraşi de ei, nu de tine. Asta e totuşi o speranţă zadarnică. Eşti pur şi simplu un bărbat cu o înfăţişare extraordinară.

El roşi. Era emoţionat. Suferea, fiindcă vorbele ei îi aprinseseră şi mai tare dorinţa. Mâna lui se îndreptă spre chipul ei. Nu se putea abţine, trebuia s-o atingă. Şi ea nu încercă să-l oprească. Se uită doar ţintă la el, cu un asemenea vârtej de emoţii în ochii aceia albaştri uimitori, încât el aproape uită că erau afară, la focul ei de tabără, şi o cuprinse în braţe.

— Vino acasă cu mine în seara asta, ţigăncuşa mea, spuse el răguşit. Nu o să regreţi.

— Înseamnă că ai un preot *gajo* la conacul tău, ca să ne dea binecuvântarea?

Mâna lui căzu, iar ochii i se aprinseră de frustrare.

— Spui că *ai vrea* să te măriţi cu mine?

— Spun că şi eu te doresc, lordule englez, dar fără cuvintele preotului nu te pot avea. Nu poate fi nimic mai simplu decât asta.

— Simplu? pufni el. Trebuie să ştii că e imposibil, că bărbaţii din clasa mea socială se căsătoresc doar cu femei de acelaşi rang.

— Da, ştiu foarte bine că nobilii sunt guvernaţi de opiniile egalilor lor, care nu îi lasă să facă ceea ce vor. Păcat că nu eşti un om de rând, lordule englez. Ei au mai multă libertate decât tine.

— Şi cât de liberă eşti tu, dacă nu faci ceea ce vrei? îi întoarse el răspunsul, pe un ton frustrat. Sau nu tocmai mi-ai spus că mă doreşti?

— Nu pot nega asta. Totuşi, sunt restricţionată mai degrabă de simţul meu moral, decât de opiniile altora. Dacă vrei să ştii, poporul meu ar fi scandalizat dacă m-aş căsători cu tine. E o ironie, dar nu ai fi o pereche potrivită pentru mine, fiindcă nu eşti unul de-al nostru. M-aş lăsa eu influenţată de asta? Nu. Numai inima ar trebui să conteze în

astfel de decizii. Totuşi, inima mea nu m-ar lăsa să merg cu un bărbat care nu ar fi al meu. Nu mă vând atât de ieftin.

— Atunci nu mai e nimic de spus. El se ridică şi aruncă câţiva bănuţi în poala ei. Pentru clarviziunea ta, spuse el în bătaie de joc. Păcat că nu poţi să vezi o cale prin care să fim împreună.

— Dar am văzut-o, spuse ea tristă. Păcat că nu mă vrei îndeajuns de mult ca să mă păstrezi.

Capitolul 15

„Păcat că nu mă vrei îndeajuns de mult ca să mă păstrezi.” În mod destul de ciudat, Christopher o dorea foarte mult. Îşi dădu seama de acest lucru a doua zi la prânz, când văzu că pur şi simplu nu-i ieşea din minte. Nu putea să facă nimic, fiindcă se gândea la ea. Îşi ignora cu grosolănie prietenii. Aceştia se distraseră foarte bine seara trecută, primind favorurile unor ţigăncuşe, care lui îi fuseseră refuzate. Nu-i pizmuia din cauza asta. Doar că îl scotea din minţi faptul că el nu fusese atât de norocos.

Începu să bea imediat după masă, străduindu-se să-şi amorţească dezamăgirea. Nu-l ajută cu nimic. Dimpotrivă, îl făcu să decidă cu mai multă uşurinţă că avea s-o transforme pe ţigăncuşă în amanta lui. Sigur că asta avea să satisfacă standardele ei morale care voiau „un bărbat doar al meu”, nu-i aşa?

De-abia se întunecase, când porni din nou călare spre tabăra ţiganilor. De data asta, nu îi luă cu el pe David şi pe Walter – nici nu le spuse unde se ducea – fiindcă intenţiona să o ia pe ţigăncuşă cu el acasă, dar nu voia ca prietenii lui să ştie cât de tare îl vrăjise, aducându-l în punctul în care să vrea să o instaleze la Londra, ca să fie întotdeauna la

dispoziţia lui.

Nu era nicăieri în jurul focului de tabără unde o lăsase cu o seară înainte. Bătrâna însă era acolo. El îşi priponi calul lângă ea. Nimeni nu veni să-l întrebe ce făcea acolo, probabil fiindcă nu voiau să ştie dacă venise din nou să-i alunge.

— O caut pe nepoata dumitale, doamnă, spuse el fără niciun preambul.

Ea îşi ridică privirea spre el, şi la coada ochilor i se formară riduri când zâmbi.

— Bineînţeles că o cauţi. Vino, stai jos, şi dă-mi mâna, spuse, bătând cu palma perna de lângă ea.

El se aşeză, dar nu fu sigur de ce îi întinse mâna. Bătrâna i-o ţinu uşor între degetele ei noduroase, deşi în strânsoarea ei nu se simţea nicio putere. Ochii i se închiseră pentru o clipă, apoi se deschiseră şi privi ţintă în ochii lui. Ceea ce îi dădu senzaţia foarte stranie că i-ar fi atins sufletul.

Închipuiri. Nu trebuia să fi băut atât de mult, nu trebuia să fi adus o sticlă plină de rom cu el, de parcă ar fi avut nevoie de ceva care să-i dea curaj ca să-i ceară ţigăncuşei să devină amanta lui. De fapt, nu era deloc sigur de răspunsul ei şi voia cumva să-şi amorţească simţurile, în cazul în care îl refuza.

— Eşti un bărbat foarte norocos, îi spuse bătrâna în cele din urmă. Ce-o să-ţi dau îţi va aduce fericire pentru tot restul vieţii.

— Şi ce e asta?

Ea îi zâmbi din nou.

— Vei şti la timpul potrivit.

Mai multe absurdităţi. Oamenii aceştia se îmbogăţeau de pe urma faptului că erau misterioşi. Presupuse că făcea parte din farmecul lor. Dar era nerăbdător să o vadă pe fată din nou.

— Unde e nepoata dumitale?

— I s-a cerut să danseze. Acum se pregăteşte. Nu mai durează mult.

Fiecare minut era prea lung după părerea lui. Nerăbdarea lui era incredibilă. După ce se forţase să stea departe toată ziua, acum că era acolo refuza să fie amânat.

— Da, dar *unde* se pregăteşte? Vreau doar să-i vorbesc.

Bătrâna ţigancă chicoti.

— Şi o vei face, dar după ce dansează. Nu trebuie să fie distrasă de prezenţa ta, fiindcă dansul cere concentrare deplină. Răbdare, *gajo,* vei primi ce doreşti.

— Voi primi? Când ceea *ce* doresc e ea?

Nu ar fi trebuit să-i spună asta tocmai bunicii. Fusese lipsit de tact. Unicul inconvenient al băutului peste măsură era limba prea slobodă, şi tocmai se împiedicase de a lui. Dar era prea târziu să se mai retragă acum. Din fericire, ea nu păru ofensată.

Încuviinţă doar şi îl întrebă în engleza ei cu accent gutural:

— Atunci, ai adus pe unul dintre preoţii voştri ca să vă dea binecuvântarea?

Iar prostia aceea?

— E ridicol. Sunt un lord englez, doamnă.

— Şi? Ea e o prinţesă ţigancă, la fel de nobilă în ţara ei de baştină ca şi dumneata în ţara asta. Şi dacă o vrei, trebuie să te căsătoreşti cu ea.

— Am venit cu o alternativă acceptabilă, îi spuse el înţepat.

— Chiar aşa? Una pe care ea o va considera mai bună decât căsătoria cu ţiganul de acolo, al cărui tată e barosanul nostru şi care a plătit deja preţul miresei?

Christopher se încordă, plin de un fel de furie pe care n-o mai simţise înainte.

— Care ţigan?

— Cel chipeş care se sprijină de copacul de colo – cel

care va dansa *tanana* cu ea în seara asta. E rar, foarte rar întâlnit ca un *gajo* să asiste la o *tanana.* Eşti binecuvântat, englezule, fiindcă ai venit exact la timp ca să o vezi.

Acest „va dansa cu ea” părea să aibă un înţeles pe care mintea lui întunecată de beţie nu-l putea cuprinde. Zări bărbatul spre care arăta ea şi îl văzu sprijinindu-se de copac. Urmărind direcţia privirii lui, văzu fata care îi bântuia mintea şi îşi ţinu răsuflarea privindu-i frumuseţea plină de senzualitate.

Purta o bluză albă care îi lăsa umerii descoperiţi şi al cărui decolteu adânc era mărginit de o dantelă vaporoasă, punctată de fluturaşi aurii. Fusta ei lungă era de un auriu viu şi strălucea şi mai mult din pricina unor fâşii late de paiete aurii cusute pe tiv. Singura bijuterie erau cerceii lungi care sclipeau şi răsunau la cea mai mică mişcare. O eşarfă albă ca un şal, împodobită şi ea cu fluturaşi de aur, era drapată peste părul ei negru strălucitor.

Strălucea din cap până-n picioare. Era frumoasă. Nu observase prezenţa lui Christopher. Se uita ţintă la ţigan în timp ce braţele i se ridicară, începând dansul…

Tânărul era într-adevăr chipeş, înalt, subţire, graţios în salturi şi mişcări. Christopher se simţi prea mare şi groaznic de împiedicat prin comparaţie. Dansul te hipnotiza. Nu se pierdeau nicio clipă din ochi unul pe altul, oricât de frenetice deveniseră ritmul şi mişcările. Era un dans al pasiunii, al tentaţiei, dansul a doi amanţi care flirtau, tachinau, negau, ofereau, promiteau…

— Nu poate s-o aibă. I-o interzic, spuse hotărât Christopher, dovedind cât era de beat.

Aşa că nu fu de mirare că bătrâna râse de el.

— Nu poţi s-o interzici, englezule. Tot ce poţi să faci este să-l împiedici căsătorindu-te tu cu ea.

— Nu *pot* să mă căsătoresc cu ea, doamnă.

Urmă un oftat prelung.

— Atunci nu te mai gândi s-o ai, bucură-te de dans şi

du-te acasă. Vom pleca dimineaţă.

El nu-şi luase ochii de la fată de când apăruse şi nu şi-i luă nici acum. Dar vorbele bătrânei îi produseră o panică neaşteptată pe care nu o putu controla. Aveau să plece – *ea* avea să plece? Nu o va mai vedea niciodată? Inacceptabil. *Trebuia* să fie de acord să devină amanta lui. Avea să-i cumpere tot ce dorea, să-i dăruiască totul – în afară de licenţa de căsătorie. Cum putea să nu fie de acord?

Totuşi, oricât de mult îşi dorea să creadă că se putea rezolva cu bani, nu se putea baza pe asta atunci când trata cu un popor atât de diferit de al său. Nu era în elementul lui. Cine, în afară de străini, s-ar fi gândit că el se putea căsători cu ea, pur şi simplu, ignorând faptul că el era un lord cu titlu, iar ea o hoinară oarecare? Ei bine, nu atât de oarecare. Ei bine, deosebit de frumoasă, deosebit de demnă de dorit, dar asta nu conta. Pur şi simplu nu se putea.

De ce nu? întrebarea îl luă prin surprindere. Avea nevoie de altă gură de băutură. Asta, cel puţin, era uşor de făcut, şi scoase sticla de rom din buzunarul larg al hainei, o deschise şi o duse la gură, fără să-şi ia ochii de la ea.

Ea era dorinţa. Era pasiunea. Dansa ca un înger. Dansa ca o dezmăţată. Dumnezeule, o dorea. Nu dorise niciodată ceva atât de mult cum o dorea pe ea. Îl făcuse să simtă din nou. Trecuse atâta timp de când muriseră toate emoţiile lui. Trebuia s-o aibă. Preţul nu conta, trebuia s-o aibă.

Capitolul 16

Auzi un geamăt şi se trezi. Christopher nu-şi putu imagina de unde vine până nu-l auzi din nou şi îşi dădu

seama că el era cel care gemea. Simţea că îi crapă capul. O mahmureală a naibii, aşa cum merita, presupuse, fiindcă se găsise să bea tocmai rom. Asta nu era libaţia lui normală, desigur, dar ieri voise ceva puternic, şi nu mai rămăsese nimic altceva în casă – lipsă pe care trebuia s-o corecteze azi, la prima oră.

— Pot să te-ajut.

Vocea avea un uşor accent şi era blândă ca o şoaptă. Se întoarse să vadă cui îi aparţinea. Nu fu surprins să vadă că era ea, culcată pe perna de lângă el, zâmbindu-i. Ann, Anna, nu, Anastasia, da, acesta era numele pe care îl scosese în cele din urmă de la ea într-un moment anume din noaptea trecută, deşi nu-şi putea aminti când exact.

— Cu ce să m-ajuţi?

— Cu durerea pe care o simţi după excesul din noaptea trecută.

— O, asta? Clipi când un alt junghi îi săgetă tâmplele. Nu te mai gândi la asta. Dacă ai veni puţin mai aproape şi m-ai lăsa să te ţin în braţe, plăcerea asta m-ar face să uit cu totul de capul meu îndurerat.

Ea îi atinse blând fruntea.

— Nu, nu te-ar face, dar e drăguţ din partea ta să spui asta.

Se apropie oricum, lipindu-se de el şi punându-şi capul pe pieptul lui. El oftă extaziat când îşi dădu seama că era complet goală sub cearşaf. Orice s-ar fi întâmplat noaptea trecută între ei – de ce naiba nu-şi putea aminti? — îi făcuse plăcere, fără nicio îndoială.

— Deci, ai fost de acord? spuse el cu o doză considerabilă de satisfacţie masculină în timp ce îşi trecea mâna prin părul ei mătăsos. Ştiam că o să fii, deşi să mă ia naiba dacă pot să-mi amintesc.

— Ai insistat, dacă vrei să ştii.

— Am făcut-o? Ei bine, bravo mie.

Ea chicoti. Era un sunet răguşit, care provocă un

răspuns rapid în zona de sub abdomenul lui. Era uimitor cât de uşor îl putea face s-o dorească.

— Faptul că nu-mi amintesc cea mai bună parte a serii mă face să mă simt cumva… nemulţumit, îi spuse el, cu o oarecare mâhnire. Dar sunt gata s-o iau de la capăt, ca să-mi pot aminti de data asta.

Ea îşi ridică fruntea, uitându-se la el. Ochii ei frumoşi erau plini de umor, dar şi de tandreţe.

— De la capăt? Îmi pare rău să te dezamăgesc, Christoph, dar în momentul în care ai pus capul pe pernă, noaptea trecută, ai adormit buştean. Nu te-ai urnit nicio clipă când te-am dezbrăcat, şi nu a fost o sarcină uşoară, la cât de mare şi de greu eşti. Puteai să tragi cu tunul în camera asta, şi tu nu…

— Am prins ideea, mormăi el. Drăcia dracului, am băut *atât* de mult?

Ea încuviinţă cu un zâmbet răutăcios.

— Când întreci măsura la băutură eşti foarte caraghios. Nu vorbeşti neclar. Nu te clatini şi nu te legeni. Nu pari deloc beat. Dar lucrurile pe care le spui – mă îndoiesc cu adevărat că le-ai spune dacă ai avea mintea limpede.

— Ca de exemplu?

— O, ca de exemplu atunci când mi-ai spus că nu o să mai dansez *niciodată.* Ce prostie, bineînţeles că voi dansa – oricând îmi vei cere s-o fac. Şi când m-ai aruncat sus pe cal şi mi-ai spus să stau acolo până îl omorai pe Nicolai.

El o privi cu ochii mari.

— Nu am făcut-o, nu-i aşa?

— Nu, ai uitat fiindcă ai încercat să găseşti o armă într-un buzunar şi în cele din urmă nu ţi-ai mai putut aminti ce căutai.

El se strâmbă.

— Nu o s-o mai fac niciodată. Dacă mai văd vreodată o sticlă de rom, o să…

— Da, ştiu, o să ţi-o spargi în cap înainte s-o bei.

— Nu aş merge chiar *atât* de departe.

Ea chicoti.

— Nu cred asta, dar aşa *ai spus* aseară.

Sunetul râsului ei îl aţâţă din nou. O îndepărtă puţin de pieptul lui, ca să-i poată atinge buzele cu gura lui. Îi căută privirea cu privirea lui. Nu se îndoia că ea avea să recunoască dorinţa din ochii lui.

— Deci, nu am făcut dragoste încă? spuse el răguşit.

— Nu, şi nici nu o să facem, spuse ea calmă, nu înainte de a te scăpa de durerea asta groaznică de cap de care ştiu că suferi. Când o să fac dragoste cu tine, Christoph, vreau să simţi numai plăcere. Nu am exagerat când ţi-am spus că am talent la arta vindecării. Cunoaşterea ştiinţei ierburilor e în familia mea de multe generaţii. Nu o să dureze mult.

El fu asediat de câteva emoţii diferite în acelaşi timp: dorinţă fierbinte când ea spuse că va face dragoste *cu* el, dezamăgire acută când ea se ridică din pat, uimire profundă când o văzu complet goală.

Anastasia se purta de parcă ar fi fost perfect normal să umble dezbrăcată. Nu arăta niciun strop de stânjenire. Nici nu îşi etala cu mândrie trupul ispititor în faţa lui, deşi ar fi avut motive întemeiate s-o facă. Pur şi simplu se îndreptă spre o pungă din pânză care îi aparţinea, scotoci în ea până găsi ce căuta, apoi se uită în cameră până văzu lucrul de care avea nevoie – pahare şi câteva sticle din cristal şlefuit, dintre care una era umplută cu apă proaspătă în fiecare zi.

Deschise fiecare sticlă şi o mirosi, apoi, în mod surprinzător, alese coniacul şi presără în pahar câteva ierburi zdrobite. Amestecă repede cu degetul, apoi îl supse ca să-l cureţe, spre groaza lui Christopher – asta făcu ca un anume loc întărit să devină foarte dureros –, apoi se întoarse în pat şi îi întinse paharul.

În pahar erau doar câţiva centimetri de lichid auriu,

tulburat de pudra de ierburi, şi el îl privi încruntat.

— De ce coniac şi nu apă?

— Fiindcă leacul nu are un gust foarte bun, şi coniacul maschează gustul. Bea-l. O să te simţi mult mai bine în doar… hm, cincisprezece minute sau cam aşa. Destul cât să fac o baie rapidă.

Imaginea ei în vana lungă îl făcu să bea dintr-o înghiţitură poţiunea şi să lase paharul deoparte.

— O să te însoţesc… dacă nu te superi.

— Nu mă supăr. Ea îi zâmbi. Dacă promiţi să-ţi ţii mâinile acasă până nu mai simţi nicio durere.

El oftă.

— Nu contează, o să sufăr aici… ăă, o să te aştept aici.

Ea încuviinţă, se aplecă să-l sărute pe frunte, apoi se opri ca să-i şoptească la ureche:

— Cei care aşteaptă primesc lucruri bune, Christoph.

Fu cât pe ce să-i spună că numele lui nu suna atât de străin ca acel Christoph, dar alese să se bucure de vederea sânilor magnifici care se apropiaseră atât de mult de gura lui când ea se aplecă peste el. Auzi uşa de la baie închizându-se şi oftă din nou. Dar peste puţin timp începu să-şi închipuie ce făcea ea în baia aceea decadentă.

Era singura încăpere din casă care nu se potrivea cu restul decorului şi fusese o surpriză completă pentru el, la prima inspectare a domeniului. Părea că un puritan din secolul trecut decorase casa, dar camera aceea fusese ascunsă şi scăpase intactă. Era uriaşă, în stil antic roman, cu o vană îngropată în care încăpeau cu uşurinţă şase adulţi, la care coborai pe trepte de marmură, înconjurată de coloane greceşti. Apa din vană şi din bazinul ornamentat curgea prin nişte heruvimi aurii despuiaţi.

Avea să se îmbăieze acolo cu ea, şi asta înainte de a pleca la Londra. Amintindu-şi de Londra, se gândi unde naiba urma s-o ţină până îi găsea o locuinţă potrivită? Nu

putea avea încredere în slujitorii bârfitori din casa lui din oraş. Aici, la ţară, nu prea conta, căci bârfa slujitorilor nu ajungea atât de departe.

Dar în Londra era important, şi nu voia ca gurile rele să înceapă să răspândească zvonul că fusese vrăjit de o ţigancă, chiar dacă era absolut adevărat.

Uşa se deschise. Ea se întoarse în cameră la fel de goală ca la plecare. Se îndreptă direct spre pat. Îngenunche, trase deoparte cearşaful, apoi se aşeză în genunchi deasupra lui. El icni când văzu că îndrăznea să se aşeze pe coapsele lui. Până acum, părul ei lung o ascunsese cu graţie până la şolduri, dar acum se ondula pe abdomenul lui.

— Cum mai e durerea ta de cap? întrebă ea liniştită, de parcă nu l-ar fi hipnotizat cu gesturile ei.

— Care durere de cap?

Ea zâmbi auzind răspunsul.

— Regreţi ceva, Christoph?

El chicoti şi îşi ridică coapsele în întâmpinarea ei.

— Cred că glumeşti.

Ea dădu ochii peste cap.

— Nu mă refer la ceea ce vrem să facem acum. Ştiu că pot să te fac fericit. Mă întreb doar dacă regreţi că nu ţi-a căzut altceva la împărţirea sorţilor. Eu sunt sigură că nu.

El se întinse să-i mângâie obrazul.

— Nu cred că realizezi cât de mult ai făcut deja pentru mine. Ai văzut în mine mai bine decât vreau să recunosc. Devenisem o scoică goală. Tu m-ai readus la viaţă.

Zâmbetul ei deveni strălucitor.

— O să fim buni unul pentru celălalt. Se sprijini deasupra, punându-şi mâinile pe pat la nivelul umerilor lui, şi şopti cu buzele lipite de ale lui: Foarte buni.

Christopher gemu, cuprinzând-o cu braţele şi trăgând-o spre el ca s-o simtă aproape. Gura lui lacomă îi captură buzele, cu o voracitate imperioasă. O simţi încordându-se.

Era prea multă pasiune dintr-odată, totuşi nu putea să încetinească ritmul. Se simţea de parcă ar fi aşteptat ani la rând clipa asta, femeia asta, şi nu se mai putea opri, acum că le primise pe amândouă.

Dar ea îl opri. Se forţă să scape din strânsoarea lui, şi profitând de surprinderea lui momentană, îi cuprinse obrajii în mâini şi îi ordonă sever:

— Ascultă-mă, Christoph. Nu o să te las să mă răneşti fiindcă eşti atât de beat de pasiune încât nu te mai gândeşti la ce faci. Ai uitat că sunt pentru prima dată cu un bărbat? Data viitoare o putem face rapid, dacă asta e dorinţa ta, dar nu de data asta. De data asta trebuie să tratezi cu grijă ceea ce trebuie să rupi. Sunt pregătită pentru durere, dar numai tu o poţi micşora. Sau nu contează pentru tine dacă sufăr mai mult?

— Contează, bineînţeles, spuse el automat.

Totuşi, încerca încă să asimileze cuvintele ei. Dumnezeule mare, cum putea fi virgină şi atât de îndrăzneaţă cum fusese? Totuşi, adevărul avea să se descopere în câteva momente, astfel că nu putea fi o prefăcătorie din partea ei.

— Eşti extrem de fierbinte pentru o virgină, punctă el, cam lipsit de tact, după cum îşi dădu seama prea târziu.

Dar ea râse şi nu se simţi ofensată.

— Ne vom petrece restul vieţii împreună. De ce aş ascunde ceva de tine? Sunt a ta, Christoph. Ar fi o prostie din partea mea să mă ascund de tine, nu?

„Sunt a ta.” În mod destul de ciudat, declaraţia aceasta îl umplu de tandreţe. Se rostogoli ca să stea deasupra ei. O sărută, cu blândeţe de data asta. Existau multe avantaje în a te bucura de moment.

Avea un gust divin. Buzele ei se despărţiră cu uşurinţă, şi limba ei ieşi în întâmpinarea limbii lui, explorându-se amândoi. Mâna lui se mişcă peste sânii ei tari. Ea se arcui în sus, umplându-i complet palmele. El

aproape că râse de încântare. O virgină dezmăţată, ce altceva şi-ar mai fi putut dori un bărbat?

— Atunci, o să-mi spui când eşti gata? întrebă el răguşit.

— Cred… că o să ştii, gâfâi ea.

Aşa deci. Zâmbi, continuându-şi explorarea. Pielea ei era mătăsoasă, caldă. Se trezi mângâind-o cu reverenţă, minunându-se de formele ei perfecte, de catifelarea ei, de reacţiile pe care le avea la atingerea lui. El era tare, arzând de dorinţa de a intra în ea, dar atât de fascinat de ea încât se simţea nespus de încântat să vadă cum se simţea ea făcând dragoste pentru prima dată. Tremura, gemea, răspundea la atingerea lui. Îl făcea să simtă de parcă ar fi făcut dragoste şi el pentru prima dată.

Şi, într-adevăr, ştiu când era pregătită. Îşi sprijini cu grijă greutatea în mâini când se aşeză între coapsele ei, şi fu şi mai atent când intră în ea. Bariera era acolo, aşa cum pretinsese ea, şi el strânse mai tare din dinţi decât ea atunci când o rupse, deschizând-o. Ea gemu tare, dar fu doar un geamăt. Sărutul lui o alină.

O lăsă câteva momente ca să uite disconfortul şi nu continuă până când ea nu începu să-i răspundă la sărut. Fiindcă pasiunea ei se reaprinsese, el alunecă mai departe în adâncul ei, încet, delicios, până când ea îl cuprinse cu totul. Căldura densă care îl strângea, plăcerea imensă fu aproape mai mult decât putea suporta, dar reuşi să întârzie extazul final, retrăgându-se şi începând un du-te vino delicat, pe care ea să-l poată suporta. Totuşi, în curând văzu că ea nu mai avea nevoie de moderaţie, şi o împingere adâncă îi conduse pe amândoi pe drumul glorios al bucuriei depline.

Capitolul 17

Christopher nu remarcase niciodată cât de plăcut putea să fie să ţii pur şi simplu în braţe o femeie şi să te bucuri simţindu-i aproape trupul cald. Presupuse că nu îşi acordase niciodată suficient timp să afle asta înainte, întotdeauna nerăbdător să doarmă sau să plece la treburile lui, odată ce îşi satisfăcea nevoile. Apoi, nu „întreţinuse” niciodată înainte o amantă şi nici nu adusese una în patul lui.

Nu că nu ar fi avut multe amante de-a lungul anilor, dar ele aveau locuinţele lor, programul lor separat de al lui, şi aranjamentul tipic cu acest fel de amante era că se puneau de acord să se bucure unul de altul doar pentru un timp. Nu-l costaseră mai mult decât preţul ocazional al unor bijuterii scumpe.

Anastasia urma să fie complet „întreţinută”. El avea să-i ofere o casă în care s-o poată vizita, slujitori ca să trăiască comod, haine, mâncare şi bijuterii scumpe. Avea să coste mult. Dar o merita în mod categoric.

— Pari flămând, spuse ea când auziră amândoi zgomotul stomacului lui pentru a treia oară.

— Poate fiindcă sunt, replică el leneş, fără să se grăbească să se scoale. Dacă mă gândesc bine, nu îmi amintesc să fi cinat aseară – la naiba, nu-i de mirare că romul mi s-a urcat direct la cap. Ai idee cât e ceasul?

— Destul de târziu, trebuie să fie cel puţin jumătatea dimineţii.

El chicoti.

— Asta ţi se pare târziu?

— Când eşti obişnuit să te trezeşti în zori, da, e foarte târziu.

El zâmbi.

— Nu o să mai ai niciun motiv să te mai trezeşti vreodată devreme.

— Întâmplător, mie îmi plac zorii, îmi place să văd

cum răsare soarele. Ţie nu?

— Hmm, nu m-am gândit niciodată la asta – de fapt, nu-mi amintesc să fi văzut prea multe răsărituri. Apusurile se potrivesc mai bine cu obiceiurile mele.

— Cred că te vei bucura de răsărit cu mine, Christoph, prezise ea.

— Eu *ştiu* că tu te vei bucura de apus cu mine, contraatacă el.

— Şi de ce nu ne putem bucura de amândouă?

El se ridică în şezut şi se uită la ea.

— Nu te gândeşti să-mi schimbi obiceiurile, nu? Şi de ce insişti să-mi spui Christoph? Nu ţi-am spus aseară că numele meu e Christopher?

— Ba da. Ai spus şi că prietenii tăi îţi spun Kit. Dar se întâmplă să-mi placă mai mult Christoph. Mi se pare că sună mai poetic. Consideră-l un alint.

— Trebuie?

Ea chicoti şi se rostogoli la marginea patului, apoi se întinse după haine.

— Cred că trebuie să te hrănim imediat. Stomacul gol te face morocănos.

El clipi, apoi zâmbi în sinea lui. Avea dreptate, bineînţeles. Nu era nimic greşit în faptul că ea avea un nume de alint pentru el. Şi, în plus, când umbla prin cameră aşa dezbrăcată, nu mai găsea niciun motiv întemeiat de nemulţumire.

Se ridică şi se îmbrăcă şi el. Când termină şi privi spre ea, văzu că purta costumaţia ţipătoare cu care dansase seara trecută, ceea ce avea să atragă mai multă atenţie decât i-ar fi plăcut lui.

— Nu ai altceva de îmbrăcat? întrebă el.

— Aseară nu mi-ai oferit ocazia de a-mi face bagajele, Christoph. Tot ce am e sacul de pânză pe care mi l-a aruncat bunica exact înainte de a porni în galop cu armăsarul tău nebun.

El făcu o grimasă, amintindu-şi că nu se purtase deloc ca un gentleman noaptea trecută.

— O să te duc înapoi astăzi să-ţi iei lucrurile… şi poate în oraş, ca să cumpărăm nişte haine normale.

Ea ridică o sprânceană auzind cuvintele alese de el.

— Crezi că hainele mele nu sunt normale?

— Ei bine, sigur că sunt. Tonul lui deveni împăciuitor. Doar că… sunt… ei bine…

Nu putea găsi un cuvânt potrivit care să n-o insulte. Ea îi oferi câteva şi nu-i fu greu să vadă că *se simţea* insultată.

— Comune, poate? Ţărăneşti? Potrivite doar pentru ţiganii vagabonzi?

— Nu trebuie să te simţi jignită, Anastasia. Hainele tale sunt foarte bune pentru viaţa pe care o duceai pe drum. Dar vei trăi o viaţă diferită de acum înainte. E ceva foarte simplu.

Ea se încruntă, deloc împăcată.

— O să fii deranjat, Christoph, de ceea ce sunt?

— Ce eşti?

— Sunt ţigancă.

— Pe jumătate ţigancă, sau aşa ai susţinut.

Ea dădu motivul acesta deoparte.

— Am fost crescută ca o ţigancă, nu ca o rusoaică. Poate că nu gândesc şi nu mă port exact ca majoritatea ţiganilor, dar sunt totuşi una dintre ei.

El veni spre ea şi o cuprinse în braţe.

— Nu vreau să avem prima noastră ceartă.

— Nu o avem?

— Nu, nu o avem. O interzic.

Ea se lăsă pe spate şi se uită în ochii lui.

— O să fac câteva concesii ca să te simţi mai bine. Tu trebuie să faci acelaşi lucru pentru mine. Astfel putem ajunge să fim de acord în toate până la urmă. E corect?

— Ai un mod unic de a privi lucrurile, şi cred că pot să

mă obişnuiesc cu el. Ca să fie totul corect, suntem de acord să jefuim bucătăria?

— Dacă aşa se face aici ca să obţii micul dejun, sigur. Arătă cu mâna spre uşă şi făcu o plecăciune înfloritâ. După dumneata, lordule englez.

El dădu ochii peste cap şi o împinse în faţă ca să o poată plesni în joacă peste fund.

— Nu mai vreau să aud asta. Christoph e categoric destul de bun.

Ea chicoti.

— Dacă insişti.

Capitolul 18

Ar fi fost prea mult să spere că aveau să se înţeleagă perfect în continuare, deşi nu ar fi fost prea mult dacă s-ar fi aşteptat la câteva zile sau câteva săptămâni... Buna lor înţelegere se termină însă imediat ce coborâră scările, în aceeaşi dimineaţă.

Când se gândea la asta, Christopher recunoştea că ar fi putut să dea dovadă de mai mult tact. Dar pur şi simplu nu-i stătea în fire să-şi controleze orice cuvânt, mai ales printre prieteni. Până la urmă, cui să se laude cu splendida lui achiziţie, dacă nu celor mai apropiaţi prieteni?

Walter şi David erau acolo, dar mai apoi îşi dori ca aceştia să nu fi apărut în holul din faţă chiar pe când cobora scările, ţinând-o pe Anastasia de mână – deşi ea venea cu câteva trepte în urma lui. Iar cei doi bărbaţi nu se puteau preface că nu-i văd, desigur, când fustele ei aurii şi ţipătoare luminau ca un far în întuneric.

— Ce-i asta? întrebă David, privind spre Anastasia, dar adresându-i întrebarea lui Christopher. Deci de *asta* ai plecat aseară?

— O duci înapoi în tabără? presupuse Walter, apoi zâmbi pieziş: Venim şi noi.

— Nu chiar, îl corectă Christopher. O s-o duc mai târziu ca să-şi ia lucrurile, dar de acum va sta cu mine. A fost de acord să îmi permită să o întreţin.

— O, i-auzi, crezi că e înţelept, Kit? întrebă David. Nu e exact genul obişnuit de amantă.

În momentul acesta, Anastasia îşi smulse mâna din mâna lui Christopher, deşi el se gândea la remarca lui David şi aproape că nu observă.

— Ce-are a face genul obişnuit cu asta? întrebă el. Am avut „genul obişnuit”, David, şi mi-am pierdut interesul în câteva zile, la fel ca tine. Ceea ce sigur nu se va întâmpla cu Anna mea. În plus, nu i-am cerut să fie amanta mea ca s-o prezint în societate, aşa că nu contează dacă e obişnuită sau unică, nu?

— Ăăă, nu aş vrea să fiu purtătorul veştilor proaste, bătrâne, remarcă Walter. Dar aş spune că Anna ta e pe cale să-ţi smulgă capul de pe umeri… metaforic vorbind.

Christopher se întoarse exact la timp ca să primească o palmă răsunătoare peste obraz şi să o vadă pe Anastasia strângându-şi fustele în pumni şi întorcându-se în fugă pe scări.

— Pentru ce naiba a fost asta? strigă el în urma ei.

Dar ea nu se opri, şi după o clipă auzi trântindu-se uşa de la camera lui. De fapt, toată casa o auzi.

— Drăcia naibii, mormăi el.

În spatele lui, David tuşea în dosul palmei, plin de tact, dar Walter chicoti pe faţă:

— Nu, într-adevăr, nu e nimic obişnuit. Deşi ar putea să-ţi fie de ajutor să ştii, Kit, că a început să se încrunte de cum a adus David în discuţie subiectul amantei.

— Sigur, dă vina pe mine, mormăi David.

Christopher îşi ignoră prietenii şi se îndreptă spre camera lui. Uşa nu era încuiată. O găsi pe Anastasia

îndesând înapoi cele câteva lucruri pe care le scosese din sacul de pânză.

El închise uşa şi se sprijini de toc. Nu era furios, dar era sigur deranjat şi destul de încurcat. Amantele nu aveau niciun motiv întemeiat să se supere atunci când erau numite amante.

— Ce crezi că faci? întrebă el. Şi de ce naiba m-ai lovit?

Ea se opri destul cât să se uite la el cu ferocitate.

— Nu te-am considerat niciodată prost, Christopher Malory. Nu te preface acum că eşti.

— Poftim? Îmi cer iertare, n-am înţeles, replică el cu aroganţă.

— Aşa şi trebuie, îl întrerupse ea. Dar *nu* eşti iertat!

— Nu asta am cerut. Dacă am spus ceva greşit, să mă ia naiba dacă ştiu ce a fost. Deci, de ce nu îmi spui ce te-a deranjat, şi apoi poate – *poate,* ţine cont – îmi voi cere scuze.

Chipul ei se înroşi de furie.

— Îmi retrag cuvintele, *gajo,* eşti un prost. Se îndreptă spre el. Dă-te la o parte din drumul meu, mă duc acasă.

El nu se mişcă din uşă. O prinse de umeri ca să o ţină în faţa lui, deşi se abţinu cu greu să n-o scuture.

— Nu mergi nicăieri până nu îmi oferi o explicaţie. Îmi datorezi măcar atâta lucru.

Frumoşii ei ochi de culoarea cobaltului scânteiară.

— Nu-ţi datorez nimic după ceea ce tocmai ai făcut!

— *Ce* am făcut?

— Nu doar că i-ai lăsat pe oamenii aceia să mă insulte, ci ai stat acolo şi ai făcut exact acelaşi lucru. Cum ai putut vorbi despre mine în felul ăla? Cum ai putut?

El oftă.

— Sunt cei mai apropiaţi prieteni ai mei, Anastasia. Credeai că nu aveam să mă mândresc cu tine în faţa lor?

— Să te mândreşti? Eu nu sunt o jucărie. Nu m-ai

cumpărat. Şi *nu* sunt amanta ta!

— Nu eşti, pe naiba, o repezi el, dar apoi se opri şi se încruntă. Să nu-mi spui că am uitat să-ţi cer asta aseară. Este motivul pentru care m-am întors în tabără. De ce ai fi atunci aici, dacă nu ţi-aş fi cerut-o, iar tu nu m-ai fi acceptat?

— O, mi-ai cerut-o, sâsâi ea furioasă. Şi acesta a fost răspunsul meu.

Îl pălmui pentru a doua oară. De data asta, faţa lui se înroşi, şi nu doar din cauza loviturii. *Acum* era furios.

— Să *nu* mă mai loveşti din nou, Anna. E normal să presupun că ai fost de acord să devii amanta mea, mai ales fiindcă m-am trezit cu tine goală în pat. La dracu', chiar tu însăţi *ai spus* că ai fost de acord. Îmi amintesc clar că ai spus aşa azi-dimineaţă. Cu ce naiba ai fost de acord, dacă nu cu asta?

— Trebuie doar să-ţi aminteşti ce ţi-am spus despre singura modalitate de a mă avea, şi vei afla răspunsul. Nu sunt amanta ta, sunt soţia ta!

— Eşti pe dracu'!

Rămase atât de îngrozit, că ea trecu pe lângă el şi ieşi pe uşă. Şocul fusese probabil motivul pentru care rămăsese nemişcat, în loc s-o oprească. Nu-i venea să creadă că ignorase atât de complet regulile stricte ale clasei sale, beat sau treaz. Un marchiz *nu se* căsătorea cu o ţigancă obişnuită, ei bine, nu chiar atât de obişnuită, dar ţigancă… ei bine, pe jumătate ţigancă, dar oricum nu se făcea.

Era limpede că ea minţea, că folosea un şiretlic ca să-l facă să creadă că se căsătorise cu ea, şi asta din cauză că el se îmbătase atât de crunt cu o seară înainte, încât nu-şi mai amintea ce făcuse. Ce neruşinare crasă, mai ales că era de-ajuns să ceară o dovadă ca s-o facă să-şi recunoască minciuna, fiindcă nu exista nicio dovadă. Nu ar fi crezut că era atât de proastă încât să-şi închipuie că îl putea duce cu asta. O parte din furia lui iute şi oarbă se datora

dezamăgirii pe care i-o provocase ea.

Plecă în urma ei şi văzu că ieşise deja din casă. Zări un colţ al fustei strălucitoare dispărând în pădure, la mare distanţă. Era prea departe ca s-o prindă din urmă pe jos, aşa că alergă spre grajd.

Pe când se afla la jumătatea drumului spre tabără, ea auzi armăsarul galopând în urmă şi-l văzu oprindu-se brusc şi ridicându-se în două picioare, puţin în faţa ei. Ignoră şi bărbatul, şi calul şi îşi continuă drumul, făcând un mic ocol. El îmboldi calul şi se opri din nou în faţa ei, şi repetă manevra până când ea înţelese mesajul şi se opri.

Christopher întinse mâna şi o invită să urce în şa. Când văzu că ea se mulţumea să-l privească ţintă, explică:

— Eu te-am luat din tabără aseară. Vreau să te duc înapoi tot eu astăzi. Aşa face un gentleman.

Ea pufni.

— E convenabil să te joci de-a gentlemanul doar atunci când ai chef.

Era o insultă serioasă, şi el îi răspunse cu aceeaşi monedă:

— Nu mă aştept ca o ţigancă să înţeleagă toate regulile încâlcite ale nobilimii.

Ea ridică din sprânceană.

— Asta înseamnă cumva că nici nobilimea nu poate înţelege regulile încâlcite ale oamenilor de rând?

El clipi, nedumerit.

— Poftim? Iartă-mă, nu…

— Nu te deranja. Am menţionat deja că nu te iert, nu?

El zâmbi larg, arătându-şi dinţii.

— Când e spus pe tonul ăsta, afurisitul ăsta de cuvânt înseamnă că vrei să ceri o lămurire, *nu* să rogi să fii iertat!

— Chiar aşa? Când un simplu „cum” ar fi de ajuns şi nu ar produce nicio confuzie? O altă „încâlceală” subtilă înţeleasă doar de voi, lorzii, nu?

El dădu ochii peste cap şi spuse pe un ton obosit:

— Eşti obtuză, Anastasia.

Ea folosi acelaşi ton şi adăugă un oftat.

— Iar tu eşti greu de cap, lordule englez, sau încă nu te-ai prins că nu mai am nimic să-ţi spun?

El deveni rigid.

— Foarte bine, dar înainte de a ne despărţi aş vrea să ştiu cum ţi-a trecut prin cap că m-ai fi putut convinge că m-am căsătorit cu tine?

— Să te conving? Ea râse pe un ton ironic. Probabil că în buzunarul hainei tale există o hârtie cu semnăturile noastre, dacă nu ai reuşit s-o pierzi aseară. Şi apoi îl poţi întreba oricând pe reverendul Biggs – cred că acesta a fost numele cu care s-a recomandat. L-ai ameninţat că îi rupi oasele dacă nu ne căsătoreşte, şi bietul om a luat-o de bună. Aşa că, fă ceea ce trebuie să faci şi „descăsătoreşte-ne”. Nu trebuie să mă informezi când termini, fiindcă nu am nicio îndoială că vei avea grijă să aranjezi totul în mare grabă.

Din nou, nu încercă s-o oprească, fiindcă îl lăsase, din nou, fără cuvinte.

Capitolul 19

Nu avea de gând să plângă. El era un animal lipsit de sentimente, un ticălos arogant şi, aşa cum ar fi spus chiar el, un „afurisit” de snob. Dar ea nu avea de gând să plângă. Văzuse că era chinuit de confuzie şi voise să-l ajute. Îi simţise durerea şi voise s-o vindece. Îi văzuse golul din suflet şi voise să-l umple cu fericire. Dar nu văzuse că putea fi atât de prost încât să pună opiniile altora mai presus de nevoile lui. Nu văzuse că avea să-şi sacrifice propria fericire numai din cauză că „nu se făcea să procedeze aşa”.

Era îngrozitor că se înşelase atât de mult în privinţa lui şi, mai rău, că se lăsase condusă de emoţii. Nu trebuia să-şi implice inima atât de mult... nu încă. Nu trebuia să se simtă devastată din pricină că el nu putea suporta gândul că se căsătorise cu ea, fiindcă ea ştiuse de la început că el simţea aşa – când nu era beat. Când era beat se lăsa condus de inimă. Când era beat nu lăsa nimic să stea în calea dorinţelor lui – în mod sigur, nu stupidul lui „nu se face”.

Anastasia intră orbeşte în tabără, cu mintea prea plină de nefericire ca să-l observe pe Nicolai înainte ca aceasta s-o prindă dureros de braţ şi să o întoarcă cu faţa spre el. Degetele lui lăsau vânătăi. Avea vânătăi după fiecare atingere a lui.

— Unde ai petrecut noaptea? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să fie destul de înţeleaptă şi să-l mintă, mai ales fiindcă părea foarte furios, dar era atât de tulburată, încât merse pe mâna urâtă a provocării. Cu bărbia ridicată, răspunse arogant:

— Cu soţul meu.

Palma nu fu neaşteptată. Chiar şi brutalitatea care o trânti la pământ era tipică pentru Nicolai. Anastasia îşi trase la o parte părul de pe ochi şi îl privi încruntată.

— Poate că nu ai auzit bine, Nico. Am fost cu soţul meu, acel *gajo* cu care m-am căsătorit aseară, acelaşi *gajo* care va avea grijă să ajungi într-o închisoare englezească dacă mai pui mâna pe mine vreodată.

El păru mulţumitor de nesigur, aşa cum sperase ea. Chiar păli uşor la menţionarea închisorii, fiindcă cei mai mulţi dintre ţigani preferau să moară decât să fie închişi, chiar şi pentru un timp. Totuşi, încă nu avea încredere în ea, şi din motive întemeiate.

— Îmi eşti promisă! îi reaminti el. Nu vei îndrăzni să te căsătoreşti cu altul.

— Ţi-am fost promisă, dar nu de mine, niciodată de

mine. Nu ai fost niciodată alesul meu, Nico, nici nu am fost de acord să mă căsătoresc cu tine. Aş fi ales pe oricare altul, fiindcă ştim amândoi că te urăsc. Cu toate astea, am ales iubirea, da, iubirea, o noţiune despre care tu nu ştii nimic!

Dacă ea nu ar fi fost întinsă pe pământ, departe de el, ar fi lovit-o din nou. Iar acum aveau şi spectatori. Nu aproape, dar toţi cei din tabără ascultau şi priveau, inclusiv tatăl lui. Inclusiv Maria, care se apropia de ei cât de repede îi permiteau oasele ei bătrâne. De obicei nu lua parte la confruntările dintre Anastasia şi Nicolai. Dar aceasta o înfuriase.

Nicolai o văzu venind şi încremeni. Toţi cei din tabără, chiar şi tatăl lui, se temeau puţin de Maria. Viziunile ei erau *prea* corecte, şi la fel erau şi blestemele ei. Şi ea *era* norocul lor. Nu poţi să te joci cu norocul garantat. Totuşi, era prea furios ca să se gândească mai mult la asta, şi ridică mâna ca s-o oprească.

— Asta nu te priveşte, bătrâno.

Răspunsul ei fu să-i arunce o mână de bănuţi de aur. Fiecare îl lovi în plin, fiecare într-un punct diferit, şi fiecare îl lovi mai rău decât s-ar fi aşteptat văzând braţul slăbit care îi aruncase.

— Uite preţul miresei, scuipă Maria dispreţuitoare. Nepoata mea nu mai este acum nimic pentru tine, doar o străină, şi o vei trata ca atare, ţinându-ţi ochii departe de ea, ţinându-ţi mâinile departe de ea.

— Nu poţi face asta! mârâi el.

— Am făcut-o. Chiar dacă ea te-ar fi vrut, nu te-aş fi lăsat s-o ai. Nu meriţi să ai niciun câine, cu atât mai puţin o femeie. Mi-e milă de tatăl tău, care are un asemenea fiu.

— Cuvintele tale sunt mai mult decât aspre, Maria, strigă Ivan, apropiindu-se de ei. Înţeleg că eşti mânată de furie, dar…

— Nu e furie, Ivan, e nefericitul adevăr, îl întrerupse

Maria. Nimeni nu îndrăzneşte să-ţi vorbească, dar eu îndrăznesc. Cei care mor nu se tem.

Înainte de a li se alătura, el auzise destule, iar acum păli dându-şi seama de semnificaţia ultimelor cuvinte.

— Nu! Nu vă putem pierde pe amândouă.

— Nu ai ce să faci de data asta. Nu poţi s-o ţii pe Anna, fiindcă inima o conduce în altă parte. Dacă vei încerca, nu vei obţine niciun beneficiu, doar dezastre. Dar numai tu eşti vinovat de asta, Ivan. Dacă l-ai fi educat mai bine pe Nicolai, dacă i-ai fi corectat tendinţele spre cruzime, ea ar fi ajuns să-l iubească, dar acum îl urăşte.

Ivan roşi furios, auzind aceste cuvinte, dar nu putea nega adevărul brutal, fiindcă Nicolai era într-adevăr o dezamăgire pentru el. Totuşi, aici era în joc norocul lor, perioada de bunăstare incredibil de lungă pe care nu putea suporta s-o ştie terminată.

— Nu înseamnă nimic faptul că am avut grijă întotdeauna de familia Stefanoff şi că aţi avut mereu un cămin printre noi? spuse el, încercând să îi stârnească sentimentul de vinovăţie. Unde v-a dispărut loialitatea?

— Loialitatea? râse batjocoritor Maria. Ai pierdut loialitatea mea cu ani în urmă, Ivan, când m-ai ameninţat din pricina plecării fiicei mele. Sau crezi că o bătrână ca mine ar fi trebuit să uite asta? De atunci a fost simplă apatie, fiindcă nu mi-am bătut capul să caut alt grup. Dar am ajuns din nou la răscruce – unul dintre ai mei vrea să-şi urmeze propriul drum, şi *nu* va fi împiedicat.

— Maria…

— Nu! îl întrerupse ea tăios. Nu mai e nimic de spus. Mi-am dat viaţa slujindu-vă pe tine şi ai tăi, dar s-a terminat. Dacă nu vrei să mor rostind un blestem care să te urmeze până la capătul zilelor, îi vei ura nepoatei mele drum bun şi fericire pe calea pe care şi-a ales-o. Norocul te va însoţi atâta timp cât vei avea destulă minte şi nu te vei pune de-a curmezişul în faţa iubirii.

Aceasta era o ofertă de a-şi salva mândria şi a ieşi din scenă cu demnitate. Ceea ce şi făcu, înclinându-se întâi în faţa ei, apoi în faţa Anastasiei. Fiul său nu avea nicio demnitate de pierdut, aşa că nu fu nicio mirare că scuipă la picioarele Mariei înainte de a pleca, furios.

Anastasia se ridicase în picioare la sosirea Mariei. Acum o cuprinse de după umeri şi o ajută să se întoarcă la căruţă. Putea să-i simtă slăbiciunea, îi auzea răsuflarea trudnică, acum că se încheiase confruntarea.

— Te-ai forţat prea mult, o dojeni ea. Am crezut că ne înţeleseserăm că eu aveam să rezolv asta.

— Nu mă laşi să prezint spectacolul ultimei mele mari mânii?

Anastasia oftă.

— Ba da, sigur că da. Măcar ţi-a făcut plăcere?

— Nespus de multă, copilă, nespus de multă. Acum, unde e soţul ăla al tău? De ce nu e cu tine?

În momentul acesta, gândindu-se ce trebuia să răspundă, Anastasia izbucni dintr-odată în lacrimi.

Capitolul 20

Era încă dimineaţă, dar Anastasia o aşează pe bunica ei în pat. Rămăsese foarte puţină viaţă în Maria. Anastasia nu o simţi aproape deloc când se aşează lângă ea, ţinându-i mâna rece.

Un priveghi la căpătâiul unui muribund. Ştia că asta era. Sir William o însoţea, stând tăcut în spate, cu mâna pe umărul ei. Era tot ce putea face ca s-o asigure pe Maria că avea să fie bine, când ea nu ştia dacă avea să fie aşa, şi în acelaşi timp încerca să se lupte cu durerea ei. Totuşi, mai trebuia spus ceva.

— Nu se consideră responsabil pentru ceea ce a făcut

aseară, pe când era beat, rosti Anastasia drept răspuns atunci când fu întrebată de ce marchizul nu era cu ea. A crezut că eu am fost de acord să fiu amanta lui şi a fost încântat de această presupunere. Refuză să creadă că s-a căsătorit cu mine, în schimb. De fapt, crede că îl mint.

— Deci crezi că într-adevăr nu te vrea? întrebă Maria. După ce l-am văzut, ştiu că nu-i aşa.

— Mă vrea, dar nu ca soţie. După câte se pare, are impresia că am aspiraţii prea mari. Data viitoare voi fi mai înţeleaptă.

— Data viitoare? chicoti uşurel Maria. Nu va exista nicio dată viitoare.

Anastasia nu înţelese.

— Atunci, o să rămân fără soţ. Pentru mine nu contează, încercă ea s-o liniştească pe bătrână. Lordul englez a servit scopului meu. Datorită lui, nu mai sunt logodită cu Nicolai. Pentru asta îi sunt recunoscătoare.

Bătrâna zâmbi.

— Ai un soţ. O să-ţi păstrezi soţul.

— Acum nu îl vreau, încercă să insiste Anastasia, deşi nu minţise niciodată cu îndemânare, şi mai ales în faţa Mariei, care ştia să descurce minciunile atât de uşor.

— Ba da.

— Într-adevăr, bunico, nu îl vreau. Şi, în plus, imediat ce o să găsească dovada căsătoriei noastre, fiindcă *nu* crede în cuvântul meu, o să desfacă într-o clipită căsătoria.

— Nu o s-o desfacă.

Anastasia oftă, dar apoi râse forţat.

— Foarte bine, sunt sigură că ai un motiv întemeiat pentru a fi atât de încăpăţânată. De ce nu va divorţa de mine?

— Fiindcă i-ai arătat lumina, fiica inimii mele. Nu se va întoarce în întunericul în care se afla înainte de a te întâlni. Nu e prost de-a binelea, deşi ţie ţi se pare altfel acum. Poate că o să-i ia o vreme să-şi dea seama. Trebuie doar să

aştepţi şi să fii pregătită să-l ierţi când îşi va veni în fire.

— Sau să-i dăm un ghiont, ca să se grăbească, sugeră Sir William.

Anastasia se întoarse, surprinsă de remarca neaşteptată a englezului.

— Nu ţi-aş cere să vorbeşti cu el, William.

— Nici eu nu aş fi atât de încrezut, rosti el în felul lui rigid, englezesc. El *e* un marchiz, până la urmă, în timp ce eu sunt doar un cavaler oarecare.

— Atunci, cum ai înghionti un marchiz? întrebă Maria.

William zâmbi pieziş, cu un aer conspirativ.

— Aş duce-o la Londra, aş îmbrăca-o în rochii frumoase şi aş prezenta-o drept nepoata mea. Astfel, i-aş arăta căţelandrului că înfăţişarea şi originea contează foarte puţin până la urmă, şi că fericirea e singura care merită căutată.

— Ai face asta pentru noi?

— Aş face orice pentru tine, Maria, răspunse blând William.

Ea se întinse spre mâna lui şi o apropie de obrazul ei uscat.

— Poate că nu-i voi lua în seamă pe toţi îngerii aceia chipeşi până la urmă, *gajo.*

El o privi radios.

— O să am eu grijă de ei când ajung acolo, dacă uiţi.

Ea încercă să zâmbească. Apoi, ochii i se închiseră încet, şi lumina din ei se stinse. Vocea ei era doar o şoaptă:

— O las în grija ta, atunci. Ai grijă de comoara asta a mea. Şi îţi mulţumesc că m-ai lăsat să mă duc în pace.

Răsuflarea i se opri, odată cu bătăile inimii. Anastasia o privi ţintă, într-o tăcere şocată, deşi în lăuntrul ei jelea, bocea, se bătea zadarnic cu pumnii în piept, şi nu schimba nimic. Bunica ei era moartă.

— Maria nu ar fi vrut să plângi, fetiţo, dar uneori acesta e singurul mod de a da drumul durerii.

Cuvintele fură rostite cu bunătate şi cu vocea întretăiată. William plângea şi el în tăcere. Totuşi, avea dreptate. Maria nu ar fi vrut să fie plânsă de niciunul din ei. O spusese de multe ori. Anastasia începu să plângă, nu după bunica ei, care îşi găsise pacea şi scăpase de durere – şi care nu voia să fie pricină de lacrimi după o viaţă atât de plină –, ci din pricina propriei singurătăţi.

*

Sir William o ajută să sape groapa. Cei mai puternici dintre bărbaţi se oferiseră, dar ea refuzase orice ajutor, în afară de cel al englezului. Ceilalţi o respectaseră pe Maria, se temuseră de ea, dar nu o iubiseră.

După obicei, tot ce avea Maria fu îngropat odată cu ea sau distrus. Chiar şi vechii căruţe i se dădu foc. Dar Anastasia încălcă tradiţia ţigănească în două privinţe. Lăsă caii Mariei să plece liberi, în loc să-i înjunghie aşa cum se făcea când nu interveneau autorităţile locale. Şi păstră inelul pe care îl primise Maria de la primul ei soţ.

— Primul a fost cel pe care l-am iubit cel mai mult, spusese Maria adesea, când stăteau la focul de tabără noaptea şi vorbeau despre numeroşii bărbaţi pe care îi cunoscuse şi cu care se căsătorise de-a lungul anilor. El mi-a dat-o pe mama ta.

Inelul nu avea valoare mare, era de fapt o tinichea ieftină, dar fusese preţios pentru ambii ei bunici, şi pentru asta voia să-l păstreze.

— Trupul meu va rămâne aici, amintirea mea va rămâne cu tine, copilă, îi mai spusese Maria în noaptea în care îi mărturisise că era pe moarte. Dar vreau să-mi păstrez numele pentru mine. Dacă trebuie să mă odihnesc aici, şi nu în ţara mea de baştină, nu vreau să rămână nicio urmă.

— Cândva voi pune un semn aici, îi spuse Anastasia

lui Sir William. Dar nu va avea numele ei.

Toţi membrii şatrei puseră mâncare pe mormânt în noaptea aceea. Aceasta era datoria familiei care rămânea în urma celui dus. Se auzise despre morţi care se întorseseră şi îşi mustraseră familia fiindcă nu-şi făcuse datoria, sau cel puţin aşa spuneau poveştile depănate în jurul focurilor de tabără. Asta nu era responsabilitatea prietenilor sau a cunoscuţilor, ci doar a membrilor familiei. Însă toţi cei din grup o onorară pe Maria în felul acesta.

Capitolul 21

— Va fi atât de distractiv! Nu-ţi putem mulţumi îndeajuns, Will, fiindcă te-ai gândit la noi şi ne-ai permis să luă parte la această idee a ta.

Sir William roşi şi mormăi ceva care le făcu pe cele trei bătrâne să râdă în barbă. Anastasia, care îi urmărea, îşi înăbuşi un zâmbet. Auzise multe despre aceste doamne pe drumul spre Londra. Erau prietene dragi ale lui William, pe care acesta le cunoştea din copilărie. Erau aproape de vârsta lui, dar încă duceau o viaţă socială plină. Le numea cu afecţiune surori de suflet, şi se părea că ele simţeau acelaşi lucru în privinţa lui.

Victoria Siddons era văduvă – pentru a patra oară şi fiindcă ultimul soţ îi lăsase o avere considerabilă şi un titlu foarte respectabil, mulţi ani fusese una dintre cele mai renumite amfitrioane din Londra, şi încă mai era. Organiza adesea diverse recepţii, şi invitaţiile la seratele ei erau la mare căutare.

Rachel Besborough era şi ea văduvă, deşi nu de atâtea ori ca Victoria, fiindcă fusese căsătorită cu acelaşi marchiz timp de cincizeci de ani, până la moartea lui. Avea o familie foarte mare, alcătuită din numeroşi copii şi

odraslele acestora, dar niciunul nu locuia cu ea, aşa că era invitată, pe rând, de una din prietenele ei.

Elizabeth Jennings nu se căsătorise niciodată, şi era probabil cea mai în vârstă fată bătrână în viaţă, sau aşa spunea despre ea însăşi, cu un chicotit. Nu că i-ar fi păsat. Era sora mai mare a lui Rachel, astfel că nu fusese lipsită niciodată de o familie numeroasă pe care s-o iubească la nebunie.

În dimineaţa aceasta se adunaseră toate în uriaşul salon al Victoriei, în casa din Bennet Street, unde fuseseră găzduiţi William şi Anastasia de când sosiseră în Londra, cu o săptămână în urmă.

Anastasia stătea pe un scaun, suportând cea de-a doua şi, cu puţin noroc, cea din urmă probă impusă de cusătoreasa personală a Victoriei, iar garderoba de rochii la modă pe care i-o promisese William era aproape completă.

Hainele acestea erau ultimul lucru pe care îl mai aşteptau doamnele înainte de „debutul" Anastasiei în societatea londoneză. Lady Rachel ţinea un jurnal în care adăuga zilnic toate locurile la modă în care trebuia „văzută" Anastasia. Lady Elizabeth îşi alcătuise şi ea o listă de bârfitoare celebre pe care începuse deja să le viziteze.

— Nimic nu se compară cu pregătirea prealabilă a intrării în scenă, spusese ea după ce se întorsese de la prima vizită de bârfit. Lady Bascomb *moare* de nerăbdare să te întâlnească acum, îngeraşule, şi la fel se va întâmpla cu toate prietenele ei până mâine. Jur că poate ajunge la cel puţin patruzeci de membri diferiţi ai lumii bune într-o singură zi. *Nu* mă întreba cum, dar reuşeşte.

Hotărâseră că era nevoie de puţină confuzie care să stârnească şi mai mult curiozitatea tuturor, aşa că Elizabeth spusese o poveste diferită despre Anastasia în fiecare casă de bârfitoare vizitată. Se presupunea că mama ei era sora mai mică a lui William, care fugise de fapt în tinereţe şi nu se mai întorsese niciodată în Anglia, aşa că fiecare fundal

pe care îl creau pentru Anastasia avea să fie complet plauzibil.

De fapt, cele trei doamne stătuseră într-o noapte până târziu şi se distraseră grozav imaginând câteva scenarii straşnic de fanteziste, de la cel în care era fiica unui moştenitor ilegitim al unui tron din estul Europei, până la cel în care era fiica unui negustor turc de sclavi foarte bogat, trecând prin cel adevărat, în care tatăl ei era un prinţ rus. Toate acestea fură încredinţate, în cea mai mare taină, bineînţeles, celor mai cunoscute bârfitoare de pe lista lui Elizabeth.

Sarcina lui William era să afle când se întorcea marchizul în Londra şi să descopere care erau obiceiurile acestuia, sau măcar locurile pe care le frecventa în mod obişnuit. Până la urmă, tot planul era conceput pentru el, şi nu realizau mare lucru dacă el nu asculta bârfele şi nu avea nicio şansă de a o vedea pe Anastasia în noua ei splendoare.

Odată realizată punerea în scenă, invitaţiile pentru Anastasia începură să curgă. Deşi nu-şi făcuse încă prima apariţie „publică”, prezenţa ei era deja la mare cinste pentru fiecare amfitrioană din oraş, mulţumită talentului lui Elizabeth de a răspândi bârfele. Prima ei apariţie avea să fie totuşi la balul costumat pe care îl plănuise Lady Victoria pentru săptămâna următoare.

Christopher nu urma să primească invitaţie la acesta. Rămânea de văzut dacă avea să apară oricum, ca să o denunţe, să vadă ce punea la cale sau să declare că era soţia lui. Totul era posibil – motiv pentru care doamnele erau atât de emoţionate. Ele doar puseseră lucrurile în mişcare. Însă nu puteau prevedea urmările.

Activitatea şi planificarea febrilă o ajutară pe Anastasia să treacă peste perioada cea mai grea, de durere profundă. Şi nu trebuia să lupte doar cu pierderea bunicii ei şi a „soţului de o noapte”, ci şi cu pierderea ţiganilor,

oamenii cu care crescuse, pe care îi iubea, şi care o iubeau. Îşi luase rămas-bun de la toţi, deşi nu se aştepta să fie pentru totdeauna. Ţiganii nu se despart niciodată de-a binelea, în afară de cazul în care mor. Ei se aşteaptă să-şi revadă întotdeauna prietenii vechi şi cunoştinţele într-o călătorie următoare.

Ziua balului mascat sosi în cele din urmă. Anastasia începu să se simtă destul de emoţionată, chiar dacă nu se aştepta să-l vadă pe Christopher în seara aceea, fiindcă fusese exclus deliberat de pe lista invitaţilor. Până la urmă, nu trebuia să se vadă atât de limpede ce urmăreau. Scopul era să-i stârnească curiozitatea, să-l facă să regrete pierderea ei, să o dorească înapoi şi să îi fie mai uşor să ignore acel „nu se face” arătându-i *cum se făcea* – păstrând adevărul pentru ei înşişi.

În mod ironic, prima apariţie din sânul societăţii *lui* cu reguli rigide fu în pielea ei înseşi, căci costumul pe care îl purta nu era de fapt un costum, ci propriile haine, vestimentaţia ei strălucitoare de dans. Apăru îmbrăcată ca o ţigancă în faţa adunării care aştepta cu aviditate s-o întâlnească, şi le plăcu tuturor! Fu un succes covârşitor.

Deşi insistase să înceapă această „farsă” cu adevărul, sau cu o aparenţă de adevăr, în acelaşi timp ocoli multe întrebări. „Misterul” era mai presus de toate, îi amintiseră şi îi repetaseră prietenele ei pe când o pregăteau pentru debut. „Lasă-i să ghicească, lasă-i să se întrebe, nu dezvălui niciodată adevărul *real,* decât în glumă.”

Ceea ce era destul de uşor de făcut. Ţiganii sunt maeştri ai misterului şi ai eschivării, până la urmă, o artă pe care o cunoştea prin educaţie, în ciuda faptului că folosise rareori înainte asemenea talente.

Noaptea decurse splendid, depăşind aşteptările prietenelor ei. Trei propuneri de căsătorie foarte legitime, deşi impulsive, opt propuneri de un tip mai puţin decent, un tânăr care se făcuse complet de râs aruncându-se la

picioarele ei în mijlocul dansatorilor ca să-i declare din toţi rărunchii dragostea eternă, alţi doi domni care ajunseseră să se ia la bătaie în timp ce se luptau să-i câştige atenţia.

Christopher nu apăru. Deşi se confirmase că era în Londra, nu puteau fi sigure că auzise despre ea. Dar noile bârfe urmau să facă ocolul saloanelor a doua zi. Avea să audă despre ea în cele din urmă. Era doar o problemă de timp.

Capitolul 22

Acum că se întorsese în Londra, Christopher nu reuşea să intre din nou în normalitate. Îşi terminase în grabă treburile la Haverston, apoi îi produsese un şoc administratorului, concediindu-l. Cu toate acestea, nu făcuse niciun efort de a găsi un nou administrator. Nu făcuse niciun efort de niciun fel, în afară de acela de a se uita ţintă la focul din cămin şi de a analiza lucrurile pe care trebuia sau nu trebuia să le facă în privinţa Anastasiei Stefanoff.

Nu şi-o putea scoate din minte. Trecuseră aproape două săptămâni de când o văzuse ultima dată, şi totuşi o vedea de parcă ar fi stat dinaintea lui. Goală, furioasă, sub el în pat – imaginile îl bântuiau ca nişte stafii răzbunătoare care nu voiau să plece.

Se înapoiase în tabăra ei. Jurase că nu o s-o facă, ştiind că nu avea niciun rost s-o întâlnească din nou, date fiind împrejurările, dar la două zile de la despărţirea lor definitivă se îndreptase călare într-acolo. Nu ştia sigur ce voia să-i spună, dar nu avu ocazia să afle.

Nu-i veni să creadă când descoperi că ţiganii plecaseră. Nu se aşteptase la una ca asta. Uluirea lui fu urmată de o mânie bruscă, şi se gândi să-i trimită pe

oamenii legii după ei. La urma urmei, făgăduiseră să lase proprietatea aşa cum o găsiseră, dar lăsaseră în urmă un mormânt şi un morman mare de lemn şi metal carbonizat, care indica faptul că una dintre căruţele lor fusese arsă.

Totuşi, odată mânia risipită, nu se mai îndreptă spre Havers Town să-l caute pe şerif. De vină fu faptul că îşi dăduse seama cui îi aparţinea mormântul. Era al bunicii Anastasiei. Şi dacă intuise adevărul, atunci ea probabil că jelea. Şi, în mod ciudat, acum dorea s-o consoleze. Totuşi, mai întâi trebuia s-o găsească.

Asta încercă să facă, trimiţând oameni în cele mai apropiate oraşe. Era greu de crezut, însă nu găsiseră nicio urmă a ţiganilor. Aceştia se făcuseră nevăzuţi. Şi atunci începu să bănuiască faptul că era posibil să n-o mai vadă niciodată.

Când îi veni în minte pentru prima dată acest lucru, se uita ţintă la focul din căminul sălii principale de la moşia Haverston, astfel că trase un pumn în perete, lăsând o gaură lângă poliţa de deasupra. Aflaţi amândoi de faţă, Walter şi David păstrară o tăcere înţeleaptă, dar se uitară unul la altul ridicând din sprâncene.

A doua zi se întoarseră la Londra, iar prietenii îl lăsară repede în voia proastei lui dispoziţii. El nici nu le observă absenţa, fiindcă nu acordase nicio atenţie încercărilor lor de a-l înveseli.

Totuşi, cum obiceiul lor de sfârşit de săptămână era să colinde una dintre multele grădini publice din Londra sau vreo staţiune balneară, atunci când nu aveau alte angajamente prestabilite, David şi Walter apărură din nou la uşa casei lui Christopher, încercând să-l facă pe „vechiul” lor Kit să-şi revină.

La unele dintre grădini, singura cale de acces era doar cu o barcă pe râu. Iar locurile erau atât de populare, încât mulţi dintre londonezi achiziţionaseră bărci, pentru a le vizita cu prietenii fără să fie nevoiţi să suporte întârzierea

presupusă de o ambarcaţiune închiriată. David făcea onorurile în grupul lor, din simplul motiv că deţinea o proprietate pe râu şi putea adăposti cu uşurinţă o barcă.

Grădinile erau locuri de distracţie minunate, nu doar pentru aristocraţie, ci pentru toată Londra. Unele, ca New Wells, lângă London Spa, adăposteau chiar animale ciudate, şerpi cu clopoţei sau veveriţe zburătoare aduse din străinătate, şi deveniseră un fel de grădini zoologice. Altele aveau teatre. Majoritatea aveau restaurante, cafenele sau ceainării, copaci, alei umbroase, vânzători ambulanţi, muzică şi dans, prăvălii şi localuri pentru jocuri de cărţi şi pariuri.

Cele mai vechi dintre grădini, Cuper, Marybone, Ranelagh şi Vauxhall erau faimoase pentru concertele de seară, balurile mascate şi metodele folosite pentru iluminat, care le făceau atât frumoase noaptea, încât cele mai multe dintre noile grădini erau simple imitaţii ale celor patru dintâi.

Pentru seara aceea, Walter sugeră localul de la izvoarele minerale Pacras, în nordul Londrei. Christopher fu de acord, deşi nu putea spune de ce, fiindcă nu-i păsa dacă mergeau într-un loc sau în altul.

Totuşi, după ce sosiră, nu se îndreptară spre nicio distracţie, ci direct spre Sala Pompelor, iar prietenii săi insistară să încerce „apele”, vestite ca un puternic antidot împotriva depresiei şi a pietrelor la rinichi, şi despre care se spunea de asemenea că purificau trupul şi îndulceau sângele.

Christopher fu cât pe ce să izbucnească în râs. Era limpede că prietenii lui erau dispuşi să încerce orice pentru a-l scoate din melancolia în care căzuse. Nu fiindcă ar fi avut încredere în apele minerale, dar ca să-şi înveselească prietenii, care nu erau deloc subtili, bău o sticlă şi luă acasă altele.

Părăsind Camera Pompelor dădură peste un grup de

cunoscuţi, cinci la număr, care, spre deosebire de ei, *veniseră* acolo să se distreze. Şi fiindcă doi dintre tineri erau nişte mucaliţi binecunoscuţi, David sugeră să se alăture grupului, sperând că aveau să-i poată smulge un zâmbet lui Christopher, deoarece el şi Walter eşuaseră.

Nu avea de unde să-şi imagineze că lucrurile urmau să se înrăutăţească, dar exact asta se întâmplă. Şi totul din cauză că unul din cei doi, Adam Sheffield, era şi el prost dispus, dar spre deosebire de Christopher, nu se sinchisea să se plângă prietenilor în gura mare. Motivul fu descoperit imediat.

— Cum s-o întâlnesc dacă nu pot ajunge la ea? Baba e pe jumătate dusă, vă spun eu, şi invită la petreceri numai pe cine vrea ea.

— Nu procedează aşa numai în cazul petrecerilor, bătrâne. Dacă nu ştiai, îşi alege foarte strict invitaţii pe care îi lasă să intre în casa ei, cu *orice* ocazie. Petrecere sau nepetrecere, nu poţi să intri pur şi simplu la Lady Siddons. Trebuie să fii cunoscut, sau să mergi cu un cunoscut.

— De parcă nu ar cunoaşte pe toată lumea, la cât e de bătrână.

— Ar fi trebuit să dăm buzna la petrecerea aceea prostească, interveni altul. Am auzit că a fost un bal mascat. Cine şi-ar fi dat seama că era un Pan sau un Cupidon în plus?

— Crezi că n-am încercat? îi spuse Adam prietenului său. De ce crezi că am venit aici aşa târziu? Dar la uşă era un lacheu al naibii care număra invitaţii *şi* nota numele.

— Am auzit că tatăl ei era un matador faimos, spuse atunci alt membru al grupului, făcându-i pe toţi să se implice în discuţie.

— Un ce?

— Ştii, spaniolii aceia care…

— Nici pe departe, spuse altul râzând entuziasmat. Era regele Bulgariei.

— Nu am auzit niciodată aşa ceva.

— De parcă ar conta…

— Vă înşelaţi amândoi. Nu era rege, ci prinţ, şi dintr-o ţară în care toată lumea are numele care se termină în „off”. Înseamnă „fiul lui”, sau „fiica”, în cazul domnişoarei Stefanoff.

— Nu contează cine e tatăl ei, sublinie altcineva. Atâta timp cât mama face parte dintr-o familie englezească bună, ceea ce am auzit din sursă sigură, fiindcă mama ei a fost sora lui Sir William Thompson.

— Deci fetişcana e nepoata lui Thompson?

— Da.

— Aha, atunci aşa se explică de ce Lady Siddons a luat-o sub aripa ei. Sir William e vecinul ei de câteva secole.

— Nu sunt chiar *atât* de bătrâni, imbecilule. Şi, în plus, de unde ştii? Tu nu te mişti în astfel de cercuri.

— Nu, dar mama o face cu siguranţă. Cine crezi că mi-a spus că Anastasia Stefanoff are să fie *senzaţia* sezonului? Mama aproape că mi-a ordonat să mă descurc cumva să ajung în preajma ei.

— Când nimeni nu a întâlnit-o încă? Şi de ce? De ce o ţin atât de ascunsă?

— Poate că e invitata lui Lady Siddons, dar asta nu înseamnă că a fost ascunsă până la debutul de aseară. Înseamnă doar că nu cunoaştem pe nimeni care s-o *fi* întâlnit deja.

— Ei bine, jumătate din blestemata de lume bună o întâlneşte în seara asta, se plânse altul. De asta şi-a ieşit Adam din fire, fiindcă *el* nu a fost invitat.

— Nu chiar jumătate din lumea bună, spuse cel din urmă pe un ton sec şi înciudat. Probabil doar cei cu buzunarele pline, şi asta nu ne include pe noi.

— Vorbeşte în numele tău, bătrâne, spuse încrezut cel mai vârstnic membru al grupului. Buzunarele mele sunt destul de pline ca să fac faţă oricărei vânătoare de zestre,

dar nici eu nu am reuşit să mă fac invitat. Dar îţi spun, Adam, dacă e atât de frumoasă cum am auzit, s-ar putea să licitez şi eu pentru ea. Mă gândeam că e timpul să mă aşez la casa mea. De fapt, tata s-a gândit că e timpul, dacă aţi prins ideea.

— De unde ştii că e frumoasă?

— Ar fi în mintea tuturor dacă nu ar fi frumoasă? chicoti unul dintre ei.

— Asta nu înseamnă nimic. Nu trebuie să fii o frumuseţe ca să *fii* în mintea tuturor.

— De fapt, sora mea mai mare a auzit de la Lady Jennings, care e prietenă bună cu Lady Siddons, că fetişcana e o frumuseţe unică, un fel de încrucişare între o madonă spaniolă şi o ţigăncuşă dezmăţată. Exact combinaţia care stârneşte un bărbat, dacă vreţi să ştiţi.

Conversaţia continuă pe acelaşi ton, în timp ce tinerii se apropiau de teatru, dar Christopher încetini şi se opri. David şi Walter avură nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că rămăsese în urmă. Întorcându-se spre el, nu le fu greu să vadă că alăturarea de grup nu fusese chiar cea mai bună idee, până la urmă. Expresia lui devenise furioasă.

— E din pricina faptului că fetişcana despre care vorbeau arată ca o ţigancă, ghici David cu o grimasă. Ce ghinion.

Dar Walter spuse pe un ton rezonabil:

— Ştii, Kit, ai refuzat să ne povesteşti despre ţigăncuşă ta şi nu ne-ai spus de ce te-a părăsit când tu te-ai oferit să o ţii în lux, şi nici de ce te-ai înfuriat atâta. Pentru ce sunt prietenii, dacă nu pentru a împărtăşi lucrurile astea?

— Nu v-am spus niciodată numele ei complet, nu? spuse Christopher.

David, care ghicea bine lucrurile în seara aceea, exclamă:

— Doamne sfinte, nu vrei să spui că numele ei este Anastasia Stefanoff, nu?

— Ba chiar ăsta.

— Dar nu crezi că…?

— Nu are cum naiba să fie! pufni Christopher.

— Atunci, nu te lăsa necăjit, Kit, dacă nu e decât o simplă coincidenţă, două femei care au acelaşi nume, îi sugeră Walter.

— O coincidenţă al dracului de ciudată, răspunse Christopher, încruntându-se mai mult decât de obicei. Mai ales dacă ne gândim că nu e un nume obişnuit în Anglia. În plus, nu-mi plac coincidenţele care se întâmplă să fie *atât* de asemănătoare.

— Nu te învinuiesc deloc. Foarte ciudat. Dar să ne întoarcem la Anna ta, încercă din nou Walter. De ce te-a părăsit?

Walter întindea coarda. Dacă ar fi vrut să discute despre ţigăncuşa lui cu ei, Christopher ar fi făcut-o până atunci. Totuşi, având în vedere gelozia nebună care îl cuprinsese, deşi *ştia* că tinerii aceia nu vorbeau despre Anna lui, ei bine, era limpede că trebuia să vorbească despre ea, chiar numai pentru a-şi lua gândul de la cealaltă fată care se plimba prin viaţă purtând numele Annei.

Aşa că răspunse scurt:

— Fiindcă nu i-a plăcut că am crezut *şi* am spus că era amanta mea.

— Ai crezut? David găsise un cuvânt de care să se lege. Ştiu că te îmbătaseşi destul de rău cu o zi înainte. Ai uitat să respecţi formalităţile şi să i-o ceri?

— Nu, i-am cerut ceva, dar se pare că nu i-am cerut ceea ce voiam să-i cer, mormăi Christopher. Se pare că, în loc s-o fac amanta mea, am făcut-o soţia mea.

Expresiile lor identic de şocate confirmară pe loc de ce ar fi trebuit să ţină dezvăluirea pentru el. Un bărbat cu poziţia lui socială nu făcea asemenea boacăne.

David fu primul care îşi reveni din surprindere. Dar nu spuse pe faţă ce gândea, lucru pe care nici Christopher nu l-ar fi apreciat, fiindcă şi-l spusese singur de suficiente ori. *Toţi* ştiau că ceea ce făcuse pur şi simplu nu se făcea. Iar tonul lui fu voit calm când afirmă:

— Ei bine, asta dovedeşte că nepoata lui Thompson nu este aceeaşi fată, în cazul în care am fi avut vreo îndoială. Soţia ta nu s-ar fi aruncat în vâltoarea demersului de găsire a unui soţ, nu-i aşa?

Walter îşi dădu ochii peste cap auzindu-i raţionamentul, dar vru să afle:

— Cum naiba te poţi îmbăta atât de tare, încât să nu-ţi aminteşti că te-ai însurat?

— Bând *peste măsură,* evident, replică Christopher dezgustat de propria persoană.

— Presupun că da, încuviinţă Walter. Dar desigur că ai rectificat situaţia…?

— Nu încă, mormăi Christopher atât de încet, încât de-abia se auzi pe sine însuşi.

Walter nu auzi şi, în loc să tragă concluzia evidentă că prietenul său nu voia să răspundă, ceru lămuriri:

— Ce-ai făcut?

— Am spus că nimic încă!

Răspunsul exploziv nu opri următoarea întrebare:

— De ce nu?

— Să mă ia naiba dacă ştiu, se încruntă Christopher.

David şi Walter schimbară priviri cunoscătoare, dar David fu cel care le exprimă gândul:

— Atunci, poate că ar trebui să sperăm că, oricare ar fi motivul ciudat pentru care s-ar fi aflat în tabăra ţiganilor, „soţia” ta şi nepoata lui Sir William sunt una şi aceeaşi persoană, până la urmă. Eu aş face o vizită la reşedinţa Siddons mâine, dacă aş fi în locul tău, Kit. Ar fi drăguţ să ai o surpriză plăcută.

Chiar aşa? Christopher nu era atât de sigur, dar

hotărâse deja să facă exact asta.

Capitolul 23

Christopher nu se aştepta la nicio surpriză atunci când fu condus în salonul lui Lady Siddons, unde „invitata” ei primea oaspeţi. Probabil că nepoata lui Sir William era o frumuseţe răpitoare, aşa cum indicau zvonurile, dar nu era Anastasia pe care o căuta el.

Totuşi, după ce se gândi o vreme, nu mai crezu că numele identice erau atât de întâmplătoare. Ar fi fost o coincidenţă prea mare. Era mult mai probabil ca Anastasia să nu-i fi spus numele ei real, ca ea s-o fi întâlnit pe nepoata lui William cândva în trecut, să îi fi plăcut numele ei şi să fi hotărât să şi-l însuşească.

Totuşi, trebuia să se asigure, aşa că în dimineaţa aceasta vizita casa bătrânei Lady Siddons. Şi tocmai faptul că nu se aştepta să fie surprins îl făcu să se simtă mult mai rău când o văzu pe Anastasia.

Aceasta era înconjurată de şapte bărbaţi care mai că nu salivau, şi care se luptau pentru a-i câştiga atenţia. Purta o rochie de dimineaţă de care s-ar fi mândrit şi o regină, cu decolteu adânc şi un corset strâns, iar părul ei sălbatic era adunat într-o coafură la modă, cu panglici şi şireturi. Rochia de satin albastru-argintiu strânsă cu şiret negru însufleţea nespus albastrul de cobalt al ochilor ei.

În primul moment, Christopher se gândi că era o simplă asemănare între două femei, fiindcă ea arăta exact ca o lady englezoaică, nu ca ţigăncuşa hoinară cu care se întâlnise. Dar asta se întâmplă doar în primul moment…

Ochii lor se întâlniră de-a curmezişul camerei. Ea rămase fără grai într-o clipă. Apoi roşi şi îşi plecă privirea,

de parcă s-ar fi simţit vinovată de ceva. Dar avea motive să se simtă, nu-i aşa?

Să se costumeze asemenea unei doamne. Să se prezinte pe piaţa căsătoriilor, când era deja căsătorită.

Îngăduia geloziei să-i strice plăcerea pe care o simţise văzând-o din nou. Îşi dădu seama, şi totuşi emoţiile urâte erau prea puternice ca să poată fi ignorate cu uşurinţă şi îi nuanţau fiecare gând. Chiar şi Adam Sheffield era acolo. După câte se părea, nu mai avusese nicio problemă în dimineaţa aceea să intre s-o vadă şi părea fermecat de Anastasia. Prietenul lui, cel care făcuse tot posibilul să ajungă în preajma ei, era de asemenea acolo şi o privea plin de adoraţie.

Christopher simţi nevoia imperioasă şi clară de a se îndrepta spre ei şi să-i dea cap în cap, pe toţi, fără deosebire. Cum îndrăzneau să dea din coadă pe lângă soţia lui şi să-şi permită să aibă gânduri lascive care o implicau? Şi nu exista nicio îndoială că aveau gânduri lascive.

O încrucişare între o madonă şi o dezmăţată, aşa spuseseră despre ea cu o seară înainte, şi era o descriere foarte corectă. Anastasia iradia o promisiune senzuală, dar părea în acelaşi timp de neatins, o combinaţie desăvârşită pentru a stârni pofta unui bărbat şi care, în acelaşi timp, îl făcea să ezite în pornirea atacului, lăsându-l plin de dorinţe şi de fantezii.

Christopher hotărî că cei care se limitau la fantezii aveau să primească o simplă bătaie. Însă ceilalţi, cei câţiva bărbaţi care nutreau gânduri de natură permanentă, neştiind că doamna nu era disponibilă pentru nimic permanent, aceştia aveau să fie făcuţi bucăţele, încetul cu încetul.

— Sunt surprinsă să te văd aici, Lord Malory, rosti o voce de lângă el.

Nu îşi dăduse seama că se apropia de el contesa văduvă. O cunoştea din vedere, dar nu-şi amintea să-i fi

vorbit vreodată. Totuşi, se părea că şi ea îl cunoştea din vedere şi ştia cine era. Auzind că era uimită de prezenţa lui, replică sceptic:

— Mă îndoiesc, Lady Siddons, având în vedere cine este invitata dumitale.

— Nu, într-adevăr, insistă ea, deşi zâmbi într-un fel care îi confirmă impresia. La urma urmei, ai fost destul de privilegiat şi ai obţinut diamantul, dar l-ai aruncat prosteşte.

— Nu am aruncat nimic, doamnă, spuse el ţeapăn, ştiind bine la ce se referea, şi continuă pe acelaşi ton: Diamantul e încă al meu, din punct de vedere legal.

Ea ridică din sprâncene, indicând că o surprinsese cu adevărat de data asta, dar continuă pe un ton de simplă curiozitate:

— Mi se pare ciudată afirmaţia aceasta, având în vedere că legăturile de care se bucură un marchiz ar fi putut rezolva mult mai repede o problemă de felul acesta. Poate că doar ai amânat rezolvarea problemei?

— Poate că nu am nicio intenţie de a face aşa ceva, pară el lovitura.

— Ei bine, asta e o dilemă. Poate că se cuvine să informezi şi îngeraşul, fiindcă ea are o impresie destul de diferită. Sau crezi că i-a fost făcut debutul doar ca să-ţi câştige atenţia?

— De fapt, debutul aceasta al ei mi se pare dincolo de orice logică, îi spuse el. Sau nu se cunoaşte cine e ea cu adevărat?

— Cine e ea? Adică în afară de faptul că e soţia dumitale? insistă ea, apoi adăugă: Nu-mi pot imagina la ce te gândeşti. E nepoata scumpului meu prieten, desigur. Nu cred că l-ai cunoscut. Ei bine, vino cu mine, milord, şi vom corecta această scăpare.

Ea plecă, şi era limpede că se aştepta ca el s-o urmeze. Christopher o făcu, fiindcă avea de fapt câteva

întrebări pertinente pentru Sir William Thompson.

Bătrânul era singur, stând de veghe lângă un cămin destul de mare, de unde îşi supraveghea cu un aer „patern” tânăra „rudă”. După câteva cuvinte rapide de prezentare, Lady Siddons îi lăsă singuri acolo.

Christopher nu îşi măsură cuvintele şi îl întrebă direct:

— De ce aţi pretins că Anastasia e nepoata dumneavoastră?

William nu îi răspunse imediat. Îşi luă privirea de la Christopher şi privi din nou ţintă spre grupul numeros din centrul camerei, cu o expresie gânditoare. Luă o înghiţitură de ceai din ceaşca pe care o ţinea în mână. Christopher nu avu impresia că se străduia să găsească un răspuns. Bănui că era ţinut să aştepte în mod deliberat. Ca să-i sporească nerăbdarea? Ca să-l pedepsească? Nu, asta era o posibilitatea prea îndepărtată. Poate că bătrânul nu-l auzise, pur şi simplu, o posibilitate clară având în vedere vârsta lui, care se apropia de şaptezeci de ani.

Dar apoi Sir William spuse pe un ton plăcut, care ar fi fost mai degrabă potrivit pentru o discuţie mondenă, decât pentru nişte amintiri dureroase:

— Sora mea a dispărut acum patruzeci şi doi de ani, Lord Malory. Nu mi-am iertat niciodată, cel puţin până de curând, faptul că nu am fost de partea ei când s-a luptat cu părinţii mei din pricina celui cu care trebuia să se căsătorească. A ales să fugă ca să nu accepte alegerea lor, şi nu am mai văzut-o niciodată, nici nu am mai auzit nimic despre ea. Avea un păr negru minunat, ştii. Nu e imposibil ca Anastasia să fie fiica ei, de fapt nu e chiar atât de greu de crezut.

— Dar nu e, nu-i aşa?

Sir William se uită din nou la el şi păru cumva amuzat când spuse:

— Contează? Când societatea căreia îi permiţi să-ţi dicteze acţiunile crede că e? Vrei să auzi faptele, milord?

— Asta m-ar ajuta foarte mult, spuse ironic Christopher.

Sir William zâmbi auzindu-i tonul.

— Foarte bine, faptele sunt că eu am călătorit cu ţiganii aceia. Motivul nu e important, dar eram în tabără când ai venit să le spui să plece. Deşi nu m-ai observat. Adevărul este că nu ai observat pe nimeni şi nimic, odată ce ai pus ochii pe fată.

Christopher roşi dintr-odată, fiindcă adevărul celor spuse îl stânjenea, deşi nu putea fi negat.

— E neobişnuit de atrăgătoare, spuse în apărarea sa.

— O, aşa este, într-adevăr, dar ce are a face, milord? Nu, trebuie doar să te gândeşti. Există un fel de iubire care creşte într-un timp îndelungat, şi există iubire fulgerătoare. Nu m-am întrebat niciodată de ce erai atât de interesat de fată. Motivele nu puteau fi mai evidente decât adevărul.

O iubea? Christopher dădu să pufnească, apoi aproape se înecă în propriul hohot de râs. Dumnezeule mare, de ce nu se gândise la asta? Se gândise că era obsedat de ea. Se gândise că îşi pierduse controlul emoţiilor. Se gândise că se lăsase condus de pofta carnală. Totuşi, gândindu-se din nou, îşi aminti cât de incredibil de fericit fusese când se trezise alături de Anastasia în dimineaţa aceea. Nu se gândise că ar fi putut să fie iubire.

— Întrebarea, Lord Malory, continuă Sir William, e ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Capitolul 24

Venise la ea. Anastasia nu trebuise să iasă în lume şi să fie „văzută” în locurile pe care le-ar fi putut frecventa Christopher, sperând să dea peste el. Nu trebuia să aştepte săptămâni întregi, aşa cum bănuise. El venise la ea, şi chiar

a doua zi de la „debutul” ei oficial.

Nu trebuia să vadă nimic în asta, în afară de evidenta confirmare a faptului că zvonurile răspândite de Elizabeth îşi împliniseră scopul, şi cu toate acestea nu se putea abţine. El era aici, şi atât de curând. Şi ea nu lua în seamă privirile lui ucigătoare. Se aşteptase ca el să dezaprobe serios acţiunile ei, având în vedere părerile lui despre amestecul dintre oamenii de rând şi nobilime într-o relaţie socială permanentă.

Anastasia făcea acum ceva mai mult, pretinzând că era ceva ce nu era. Nu fusese ideea ei, dar nici nu se dăduse înapoi s-o pună în practică. În conformitate cu opiniile lui rigide, Christopher ar fi trebuit s-o denunţe. Dar el nu o făcuse, cel puţin nu imediat. Vorbise cu Victoria. Acum vorbea cu Sir William. Şi în tot acest timp ea avea emoţii, aşteptând să vadă următoarea lui mişcare.

Îi era imposibil să continue conversaţiile cu admiratorii când inima ei palpita de speranţă, când fiecare gând era concentrat asupra bărbatului înalt şi chipeş din celălalt colţ al camerei, şi nu asupra lucrurilor care i se spuneau. Chiar dacă rostise vreun cuvânt de când intrase el în cameră, nu şi-l mai amintea.

Fu cât pe ce să se scuze şi să se apropie de Christopher, incapabilă să mai aştepte un moment, când era în joc fericirea ei. Dar nu fu nevoie. El o porni către ea, şi expresia lui se schimbă foarte puţin. Era limpede că era hotărât, implacabil şi oarecum ameninţător, o combinaţie care nu răspundea prea bine speranţelor Anastasiei. Îşi ţinu răsuflarea. Cum nu era greu de văzut încotro se îndrepta toată atenţia ei, şi bărbaţii din jurul ei se uitară ţintă la Christopher. În momentul acela, ea presimţi o scenă stânjenitoare. Însă nu aştepta să audă, pe un ton foarte calm:

— Trebuie s-o scuzaţi pe Anastasia, domnilor. Am de discutat cu ea o problemă personală.

Bineînţeles că această afirmaţie nu fu primită cu plăcere, având în vedere că bărbaţii din jurul ei aproape că se luptaseră ca să-i câştige atenţia. Adam Sheffield fu cel care dădu glas, sau încercă să dea glas reacţiei generale:

— Îţi dai seama, Malory, că nu poţi pur şi simplu…

Christopher întrerupse curtenitor această remarcă:

— Nu pot? Permite-mi să te contrazic, băiete dragă. Un soţ are anumite drepturi pertinente, şi unele dintre acestea pot să rezulte destul de utile.

— Soţ?

Acest lucru fu repetat de două ori în tăcerea şocată pe care o lăsă Christopher în urma lui. El nu se opri să dea mai multe lămuriri, pentru că nu avea intenţia să se explice. Luă pur şi simplu mâna Anastasiei şi o conduse afară din salon.

Ea era prea şocată ca să protesteze, şi, de altfel, nici nu voia să protesteze. El se opri în hol, spunând pur şi simplu:

— Camera ta o să fie bună, arată-mi drumul.

Anastasia îl conduse pe scări, prin alt hol, apoi prin altul şi încă unul. Era o casă mare. El nu spuse nimic pe drum. Ea era prea agitată ca să vorbească.

Camera ei era răvăşită. Servitoarele nu ajungeau acolo cu curăţenia până după-amiază. Patul era nefăcut. Costumul de dans pe care îl purtase cu o seară înainte era întins pe un scaun. Câteva dintre noile ei rochii acopereau alt scaun – nu se putuse hotărî cu ce să se îmbrace de dimineaţă, neobişnuită să aibă atâtea opţiuni minunate.

El privi camera pentru un moment, după ce închise uşa. Ochii lui zăboviră asupra fustei aurii strălucitoare, cu paiete aplicate. Când privi din nou spre ea, în ochii lui era o întrebare.

— Am purtat-o seara trecută, la balul mascat al Victoriei, explică ea.

— Chiar aşa? Ce… adecvat.

Tonul lui fu prea ironic pentru nervii ei istoviţi, făcând-o să răspundă ţâfnoasă:

— Nu-i aşa? Nimic nu se compară cu prezentarea adevărului atunci când nimeni nu crede în el. Dar nimeni nu se naşte învăţat să se facă de râs, ci învaţă cu timpul.

Oricât părea de ciudat, el chicoti.

— Ce adevărat, şi eu am adoptat această teorie în ultimul timp.

— Să te faci de râs?

— Da.

Cu acest simplu răspuns, toată rigiditatea pieri din trupul ei, lăsând doar agitaţia. Nu avea de gând să-l întrebe cum credea că se făcuse de râs. Ar fi putut enumera câteva ocazii în care *ea* simţise acest lucru, dar nu o făcu.

— Discutăm despre ceea ce te-a adus aici? sugeră ea pe un ton rezonabil.

— Vrei să spui că nu mă aşteptai, după ce ţi-ai făcut debutul exact printre oamenii cu care obişnuiesc să socializez? El consideră îmbujorarea ei un răspuns, dar explică mai departe: Am auzit despre nepoata unui nobil care spunea că o cheamă ca pe tine. Am venit aici să aflu de ce. Imaginează-ţi surprinderea mea…

Ea se aşteptase la surprinderea lui, la furie. Văzuse furia, dar acum dispăruse. Şi motivul pentru care dispăruse o îngrijora acum cel mai tare. Aşa că întrebă direct:

— De ce nu eşti furios?

— Ce te face să crezi că nu sunt?

— O ascunzi foarte bine, *gajo…* Foarte bine, ce am făcut ca să obiectezi? M-am prezentat ca o doamnă când tu simţi că nu am dreptul?

— De fapt, mi-ar plăcea să ştiu de ce ţi-ai asumat această identitate care nu-ţi aparţine.

— Nu a fost ideea mea, Christoph. Eram destul de rănită şi furioasă încât să-mi văd de drum şi să nu te mai văd niciodată. Dar bunica mea…

— Bunica ta, o întrerupse el. Am văzut mormântul, Anna. E al ei?

— Da.

— Îmi pare rău.

— Să nu-ţi pară. Era timpul să se ducă, şi a fost mulţumită să-şi găsească odihna în luminişul acela frumos al tău, cu vedere spre drum – simbolul existenţei unui ţigan. Suferinţa mea cea mai profundă a trecut. Avea dureri de mult timp şi a întâmpinat cu bucurie sfârşitul, aşa că nu pot să-i port pică pentru asta.

— O să pun o piatră de mormânt…

— Nu, îl întrerupse ea atunci. Nu, dorinţa ei a fost să-şi păstreze numele pentru ea, să nu lase nicio dovadă în urmă. Dar, după cum îţi spuneam, Christoph, ea a insistat totuşi că noi doi suntem meniţi să fim împreună. Iar William, care călătorea cu noi şi a auzit-o, s-a gândit că ţi-ar face bine să vezi că aparenţele şi originile nu contează atât de mult, că… alte lucruri… sunt mai importante.

— Alte lucruri?

Ea nu avea de gând să i le spună cu glas tare, aşa că ridică din umeri.

— Fiecare cu ale lui. Unii cred că puterea e cel mai important lucru în viaţă, alţii cred că bogăţia, alţii ar spune fericirea, alţii ar spune… ei bine, cum ţi-am zis, fiecare cu ale lui.

— Nu aveai de gând să menţionezi iubirea, nu? întrebă el ca din întâmplare. Nu simţi că ăsta e lucrul cel mai important în viaţă?

Ea se uită ţintă la el, încordată. Poate că îşi bătea joc de ea, dar nu credea.

— Nu, iubirea în sine nu e destul. Poţi să iubeşti şi să fii nefericit. Acesta era un lucru pe care îl aflase din experienţă proprie, dar se opri s-o spună, şi adăugă doar: Iubirea şi fericirea sunt cele mai importante. Dacă merg mână în mână, nu trebuie să ceri mai mult. Dar ca să le

obţii pe amândouă trebuie să oferi iubire şi să primeşti iubire în schimb.

— Sunt de acord.

Aceste trei cuvinte simple îi făcură inima să bată din nou. Totuşi, citea prea mult în ele. Poate că îşi afirmase drepturile asupra ei în faţa bărbaţilor de jos, poate că îi făcuse să creadă că era soţul ei, dar, desigur, putea fi doar părerea ei. El nu le spusese că era soţul ei, menţionase doar „drepturile unui soţ”. Fusese o afirmaţie inteligentă şi destul de uşor de retractat – în afară de cazul în care intenţionase *într-adevăr* să îşi afirme drepturile într-un mod atât de public…

Ştia că se aşeza singură în calea furtunii, dar nu se putu abţine, căci voia o clarificare, avea nevoie de ea.

— Cu ce eşti de acord?

— Că dragostea trebuie să-ţi fie înapoiată după ce o dăruieşti, ca să poţi fi fericit.

— Dar tu, personal, nu consideri că acesta e cel mai important lucru, nu?

— Când viaţa mea era goală, sau în ea „există o lipsă serioasă”, aşa cum ai spus tu atât de bine, nici tu, nici eu nu ştiam ce anume lipsea.

— Eu ştiam, spuse ea încetişor.

— Chiar aşa? Da, presupun că ştiai, şi că, dacă mi-ai fi spus-o în momentul acela, pur şi simplu ai fi fost întâmpinată cu scepticism, aşa cum probabil ai înţeles.

— În momentul acela?

El zâmbi.

— Dacă un nebun are noroc, rămâne nebun doar până când vede cum să îşi răscumpere greşeala şi o face, Anna, dacă nu e prea târziu. Eu m-am gândit că ar putea fi prea târziu, de aceea îi sunt atât de recunoscător lui Sir William.

— Recunoscător? Fiindcă a făcut să fiu acceptată în cercurile tale sociale?

— Nu, fiindcă m-a ajutat să te găsesc din nou. Am

încercat, să ştii. Am încă oameni care caută caravana ta.

— De ce? întrebă ea cu sufletul la gură.

El se apropie, se opri în faţa ei, îi ridică bărbia.

— Din acelaşi motiv care m-a făcut să nu doresc să divorţez de tine. Te vreau în viaţa mea, Anna, nu contează pe ce cale. Acum ştiu asta. Doar că am avut nevoie de câteva zile ca să-mi dau seama că mariajul, cu permanenţa lui, e într-adevăr preferabil. În comparaţie cu asta, scandalul e foarte lipsit de importanţă.

Ea îşi petrecu braţele pe după gâtul său. În ochii ei se vedea ce simţea, şi asta îl făcu să-şi unească buzele cu ale ei. În sărutul lui nu era pasiune, doar o bogăţie de iubire şi de tandreţe care le pecetlui soarta mai limpede decât orice cuvânt.

Capitolul 25

Christopher o duse pe Anastasia direct în casa lui din Londra, dar nu rămaseră mult timp acolo. Într-o săptămână, ordonă servitorilor să împacheteze toate lucrurile lui personale pentru a fi mutate la Haverston. Oricât de mult ar fi preferat viaţa la oraş, îşi dădu rapid seama că soţia lui nu ar fi ales-o, şi era mult prea dornic să răscumpere purtarea lui prostească legată de căsătorie, aşa că preferinţele lui nu mai aveau importanţă pentru moment.

Ar fi vrut să o ducă însă la Ryding. Măcar era o casă mult mai veselă. Dar ea îşi exprimase dorinţa de a fi aproape de bunica ei, aşa că merseră la Haverston. Bineînţeles că făcuse câte observaţii legate de aspectul mohorât al locului, la care ea râsese şi îi spusese că putea fi corectat cu uşurinţă.

— O să angajez o armată de lucrători, îi promise el. Nu le va lua mult timp să facă mausoleul acela locuibil,

presupun…

— Nu o să faci aşa ceva, îi spuse ea. Vom face singuri îmbunătăţirile, aşa că, atunci când vom termina, va fi casa *noastră.*

Să ţină în mână o pensulă de vopsit? Să bată cu ciocanul? Christopher începea să-şi dea seama cât de mult avea să-i schimbe viaţa ţigăncuşa lui. Şi de-abia aştepta fiecare moment.

Capitolul 26

Era primul lor Crăciun la Haverston. Christopher îşi petrecuse întotdeauna sărbătorile la Londra – până la urmă, era un anotimp al socializării prin excelenţă. Dar anul acesta nu voise să meargă. De fapt, nu avea niciun motiv care să-l facă să-şi dorească întoarcerea la Londra. Tot ce dorea, tot ce iubea se afla la Haverston.

Casa ajunsese să arate splendid, deşi era departe de a fi terminată, fiindcă trebuiseră să încetinească reamenajările atunci când Anastasia rămăsese însărcinată. Camerele principale erau însă gata şi dădeau acum o senzaţie de căldură veselă care nu avea nimic de-a face cu sezonul, deşi erau frumos decorate de Crăciun.

Pentru Anastasia era primul Crăciun englezesc, şi o experienţă nouă şi minunată. Pentru poporul ei, Crăciunul fusese întotdeauna un timp în care vizitau cât de multe oraşe puteau, cât de repede se putea, fiindcă era un anotimp în care oamenii cheltuiau bani pe daruri, nu doar pentru ei înşişi, şi ţiganii aveau multe de oferit. Dar asta însemna că nu rămâneau într-un loc destul timp încât să-i ofere o înfăţişare festivă, să decoreze un brad sau să atârne o ghirlandă. Acesta era un lucru specific pentru *gajos.* Dar pentru Anastasia nu mai era aşa – nu avea să mai fie niciodată.

Cu ajutorul servitorilor, ea despachetase numeroasele

cufere pe care le trimisese Christopher de la Ryding, pline de suvenire de Crăciun care aparţineau familiei de generaţii întregi, şi le împrăştiaseră prin toată casa împreună. El atârnă vâsc în fiecare cameră şi folosi cele mai prosteşti scuze ca s-o ademenească sub vâsc cu orice ocazie.

Ea făcu sau cumpără daruri pentru toţi servitorii. Le împărţiră în Ajunul Crăciunului, când ea avu parte de prima plimbare cu sania, fiindcă începuse să ningă la începutul săptămânii, iar acum câmpurile şi drumurile erau acoperite de o pătură groasă de zăpadă. Fu destul de distractiv, în ciuda frigului, şi nu merseră departe, fiindcă mulţi dintre servitori locuiau în conac, dar simţiră salonul încălzit ca pe o binecuvântare când se întoarseră acasă.

Petrecură restul serii acolo, aşezaţi pe canapeaua din faţa căminului în care ardea un buştean uriaş de Crăciun, privind lumânărelele care pâlpâiau în bradul pe care îl tăiase şi îl adusese însuşi Christopher.

Anastasia simţea o pace nespusă şi o mare mulţumire, în ciuda presentimentului pe care îl avusese cu câteva zile în urmă, şi pe care trebuia să încerce să i-l explice şi soţului ei. Era diferit de „harul” ei normal, de vederea ei lăuntrică, şi totuşi nu era.

Era însărcinată în patru luni. Încă nu era vizibil, şi nici nu simţea altceva în afară de scurtele greţuri matinale pe care le suferise un timp. Totuşi, se simţea aproape de copilul ei nenăscut, de parcă l-ar fi ţinut deja în braţe. Şi presentimentul care îi venise avea de-a face cu el, deşi nu în mod exact.

Ar fi fost mai bine dacă s-ar fi putut explica în cuvinte care să aibă sens, şi încercă să facă asta, spunându-i lui Christopher:

— O să mai trebuiască să facem un dar, deşi nu o să-l ducem noi.

El îşi petrecu braţul în jurul ei. Cealaltă mână îi mângâia încet mâna. După cum se aştepta, el se întoarse şi

îi spuse:

— Nu înţeleg.

— Nici eu, fu silită să recunoască. E doar un presentiment care mi-a venit în legătură cu fiul nostru…

— Fiul nostru? o întrerupse el surprins. Avem un fiu? Chiar ştii asta?

— Ei bine, da, am avut un vis despre el. Visele mele sunt destul de corecte de obicei. Dar asta nu are nimic de-a face cu darul pe care trebuie să-l facem.

— *Ce* dar?

Începea să pară frustrat. Nu-l putea învinovăţi. Şi ea îşi punea adesea întrebări referitoare la presentimentele ei.

— Trebuie să aşternem pe hârtie cum ne-am cunoscut, cum am ajuns să ne iubim unul pe celălalt, cum ne-am înfruntat poporul ca să alegem iubirea mai presus de ceea ce se aştepta de la noi. Trebuie să ne scriem povestea, Christoph.

— S-o scriem? El păru stânjenit. Nu mă pricep prea bine la vorbele scrise, Anna.

Ea îi zâmbi.

— O să te descurci minunat. Ştiu asta deja.

El îşi dădu ochii peste cap.

— Am o sugestie mai bună. De ce nu scrii *tu* ceea ce trebuie… şi, apropo, *de ce* trebuie?

— Trebuie să facem asta, nu pentru fiul nostru, ci pentru copiii lui, şi pentru copiii copiilor lui. Ceea ce am „simţit” e faptul că povestea noastră va fi de folos unuia sau mai multora dintre aceşti copii. Nu ştiu când le va fi de folos sau de ce, ştiu doar că le va folosi. Poate că voi şti mai multe despre asta în viitor, poate că voi avea alte presentimente, dar asta e tot ce ştiu acum.

— Foarte bine, pot să accept asta… presupun. Totuşi, nu înţeleg încă de ce trebuie s-o facem amândoi. E nevoie de o singură persoană ca să spui o poveste.

— Adevărat, cu excepţia faptului că eu nu pot scrie

despre sentimentele *tale,* Christoph. Nu pot scrie despre gândurile *tale.* Numai tu le poţi adăuga, pentru ca povestea noastră să fie completă. Dar dacă stilul tău literar te deranjează atât de mult sau dacă te temi că ţi-aş putea pune întrebări incomode, sau te-aş tachina din pricina gândurilor tale, îţi promit că nu voi citi ceea ce ai scris. Povestea asta nu e pentru noi, nu e pentru fiul nostru, ci pentru cei care vor veni apoi, pentru cei pe care probabil nu-i vom întâlni niciodată. Putem să o ţinem sub cheie, astfel încât nimeni din cei pe care îi cunoaştem să nu o vadă niciodată.

El oftă, apoi o sărută uşor pe obraz ca să adauge un plus de eleganţă acceptării lui şovăielnice.

— Când vrei să începem?

Ea ezită doar un moment.

— În seara asta, în Ajunul Crăciunului. Am presentimentul că…

— Au fost destule „presentimente” pentru o seară, o întrerupse el, gemând.

Ea chicoti.

— Nu am spus că trebuie să scriem *mult* în seara asta, doar să începem. În plus, am alt cadou de făcut în seara asta, şi o să-mi ia ceva timp… ca să-l pot dărui cum se cuvine.

Privirea senzuală pe care i-o adresă ea îl făcu să ridice, interesat, din sprâncene.

— Chiar ai? Şi ai nevoie de timp, hm? Mda, şi nu te-ai gândit să faci întâi darul acela?

— Aş putea fi convinsă.

Buzele lui îi atinseră din nou obrazul, şi apoi coborâră uşor spre gâtul ei, trimiţându-i fiori de plăcere în tot trupul.

— Sunt foarte bun când vine vorba de convingere, şopti el răguşit.

— Aveam presentimentul că o să spui asta.

Capitolul 27

Amy închise jurnalul pentru ultima dată, cu un oftat de mulţumire. Fusese mai mult decât ar fi putut spera. Acum era pe deplin împăcată cu „harul” ei. Norocul ei atunci când venea vorba de pariuri *ar fi putut fi* o simplă coincidenţă, dar prefera să creadă că moştenise norocul acesta de la străbunica ei.

Nu rămăseseră toţi până la terminarea lecturii, care durase trei zile. Roslynn şi Kelsey supravegheaseră copiii cu schimbul, aşa că auziseră câte un capitol din două, deşi acum aveau jurnalul pentru ele şi îi puteau ajunge din urmă.

Surorile mai mari ale lui Amy hotărâseră să aştepte şi să citească jurnalul pe îndelete. Deşi intraseră din când în când ca să vadă cum progresa povestea, ele îi ţinură tovărăşie Georginei, care îşi distra fraţii veniţi în vizită în altă aripă a casei. Membrii familiei Anderson nu veneau prea des în Anglia, aşa că, atunci când o făceau, îi plăcea să petreacă cât mai mult timp cu ei.

James şi Tony, puşlamalele, întrerupseseră adesea povestirea cu comentarii amuzante referitoare la Christopher Malory, pe care îl comparaseră imediat cu Jason. Jason ascultase toată povestirea într-o tăcere meditativă şi nu se deranjă nici măcar ca să-şi dojenească fraţii mai mici pentru glumele lor.

Charlotte, mama lui Amy, nu putea sta în şezut atâta timp, aşa că se hotărî să citească jurnalul altă dată, împreună cu fiicele ei. Dar tatăl ei, Edward, rămăsese acolo tot timpul povestirii, şi acum veni s-o sărute pe frunte înainte de a se duce la culcare.

— Eu nu semăn cu ea, aşa cum semeni tu, îi spuse el lui Amy. Dar, ca şi tine, m-am întrebat întotdeauna de ce

judecam atât de bine oamenii. „Vederea lăuntrică”, cum îţi place ţie s-o numeşti, m-a ajutat în investiţiile mele şi a făcut familia asta incredibil de bogată. Dar faptul că *nu te înşeli* niciodată te face să te simţi al naibii de neobişnuit, într-adevăr. Mă bucur să ştiu că nu sunt singurul *ciudat.* Într-adevăr, mă simt mult mai bine când ştiu că există un motiv întemeiat pentru care am avut atâta noroc în multele noastre întreprinderi.

Amy era uimită. Poate că tatăl ei era cel mai jovial şi mai vorbăreţ membru al familiei, dar era în acelaşi timp cel mai pragmatic şi mai realist. Îşi închipuise întotdeauna că era ultima persoană care să creadă într-un dar ţigănesc.

Reggie, singura care se aflase destul de aproape ca să audă remarca liniştită a lui Edward, spuse zâmbind răutăcios:

— Nu te subestima, unchiule Edward. Trebuie să fii geniu ca să construieşti un imperiu financiar ca al dumitale. Faptul că eşti în stare să judeci oamenii în care să investeşti te-a ajutat, desigur, dar dumneata ai ales. Uită-te la mine. Ca şi Amy, am moştenit fizicul ei, dar nu am niciunul dintre celelalte daruri.

Edward chicoti.

— Nu mă deranjează să împart meritul, fetiţo. Şi nu fi prea sigură că nu ai moştenit niciun dar. Farmecul ţigănesc are magia lui. Şi ţi s-a întâmplat vreodată să se înşeli în activităţile tale de peţire?

Reggie clipi, nedumerită.

— Ei bine, nu, dacă mă gândesc mai bine la asta. Şi apoi radie de încântare. O, aşteaptă să-i spun lui Nicholas că nu a avut nicio şansă, după ce m-am hotărât să mă căsătoresc cu el.

Soţul lui Reggie se dusese la culcare cu câteva ore în urmă, prea obosit ca să mai stea să asculte „finalul”. Dar cei din cameră auziseră observaţia ei încântată şi începură să comenteze, unii cu umor, alţii destul de îngroziţi…

Asemenea lui Travis, care spuse rapid:

— Ţine-ţi darurile de peţitoare departe de mine, verişoară. Nu sunt încă pregătit să port cătuşe.

— Eu sunt, îi spuse Marshall zâmbind. Aşa că simte-te liberă să faci din mine următorul tău proiect.

— Nu m-am gândit niciodată la asta, dar scumpa noastră fetişcană ne-a ajutat pe mulţi dintre noi să ne căsătorim, inclusiv pe mine, interveni Anthony. A umplut capul drăguţ al scumpei mele Roslynn cu o grămadă de lucruri bune despre mine, prezentându-i numai calităţile mele.

— Asta trebuie să fi fost al naibii de greu de făcut, remarcă ironic James. Având în vedere cât de puţine calităţi ai, bătrâne.

— Ia uite cine vorbeşte, pufni Anthony. Nu-mi pot imagina ce a putut vedea George la tine. Dar apoi *şi-a venit în fire,* nu-i aşa?

Era o lovitură sub centură, având în vedere că James suferea fiindcă Georgina încă nu-i vorbea despre ceea ce o supărase şi uşa dormitorului rămăsese încuiată pentru el – mai ales că Anthony nu avusese greutăţi atât de mari cu soţia lui.

Aşa că nu fu deloc surprinzător că James răspunse pe loc, deşi cu obişnuita lui nonşalanţă:

— Începe să-ţi treacă vânătaia de la ochi, frate. Aminteşte-mi să rectific această problemă mâine-dimineaţă.

— Nici nu mă gândesc. Mâine am de gând să recuperez ceva din somnul pierdut, dacă nu te deranjează, i-o întoarse Anthony.

James se mulţumi să zâmbească.

— Nu mă deranjează. Poţi să fii sigur că voi aştepta până te trezeşti. Nu vreau să nu fii într-o formă de zile mari.

Amărât, Anthony mormăi:

— Eşti de o generozitate… măgar bătrân şi afurisit…

— Aş prefera ca voi doi să *n-o* luaţi de la capăt, spuse Jason ridicându-se şi ducându-se la culcare. Daţi un exemplu prost copiilor.

— Are dreptate, încuviinţă Anthony zâmbind larg, apoi îi spuse lui James: Măcar *unii* din cei mai în vârstă de aici se bucură de înţelepciune.

Având în vedere că James era mai mare decât Anthony cu un an, era limpede că Anthony îl lovea iar, cu subtilitate. James ar fi putut să lase să treacă lovitura, dacă nu ar fi fost prost dispus din pricină că i se amintise că soţia lui era încă supărată pe el.

— Ceea ce e un noroc, răspunse, înclinându-şi fruntea în direcţia fratelui său. Fiindcă unii dintre *cei mici* de aici nu au niciun strop.

Derek, care stătea alături de tatăl său şi văzuse cum acesta se încrunta, îi şopti:

— Ştii că odată ce o încep, nu mai pot fi opriţi. Ai face mai bine să-i ignori. Am sentimentul că o s-o ţină aşa până când mătuşa George va zâmbi din nou.

Jason oftă şi răspunse tot în şoaptă:

— Presupun că va trebui să vorbesc cu ea. Din câte am auzit, mânia ei pare exagerată.

— Nu-i aşa? Pare să indice că s-ar putea s-o fi înţepat alt bărzăune, şi nu recunoaşte.

— Ai mers exact la ţintă. Dar James a ajuns deja singur la concluzia asta… nu că l-ar ajuta prea mult.

— Evident, fiindcă nu şi-a venit încă în fire. Bineînţeles, niciodată nu-şi vine în fire atunci când are vreo dispută cu George.

— Îşi vine în fire vreunul dintre noi?

Derek chicoti, amintindu-şi se pare de ciorovăielile lui cu Kelsey.

— Punct ochit. E al naibii de greu să analizezi situaţia atunci când eşti întors pe dos cu totul.

Jason era dispus să accepte că asta era probabil

problema lui şi a lui Molly. Logica ei era întotdeauna de bun-simţ, dar tocmai *această calitate* îl scotea din minţi. Situaţia era teribil de frustrantă, şi cine putea gândi clar când era înnămolit într-o asemenea mlaştină emoţională? Totuşi, acum avea o speranţă, datorită uimitorului dar al bunicii sale. Jeremy îi atrase din nou atenţia asupra probleme actuale şi presante, remarcând vesel:

— Ei bine, băieţelul ăsta se duce să se culce. Cel puţin eu nu am moştenit nicio prostie vrăjitorească odată cu ochii albaştri şi părul negru pe care mi i-a transmis bunica.

Derek dădu ochii peste cap auzind asta şi spuse, plin de lehamite, pe un ton calm:

— Nu, tu ai moştenit cea mai puternică vrajă dintre toate, vere, fiindcă orice femeie care se uită la tine se îndrăgosteşte fără scăpare.

Jeremy străluci de încântare.

— Chiar aşa? Ei bine, la naiba, o s-o iau de bună.

Anthony chicoti şi îl cuprinse pe Jeremy pe după umeri, mărturisindu-i:

— Sunt pur şi simplu geloşi, căţelandrule, fiindcă tot farmecul familiei e la noi, ţiganii cu părul negru.

— Ce fleacuri, pufni James dispreţuitor. Aveţi atâta farmec cât are dosul meu…

Jason îşi drese sonor vocea.

— Cred că suntem treji de prea mult timp cu toţii, spuse el. Apoi adăugă aspru: La culcare, toată lumea.

— Dacă *am* un blestemat de pat în care să mă duc, mormăi James îndreptându-se spre uşă.

Anthony se încruntă şi mormăi şi el.

— Nu pot să cred că-mi pare rău pentru el. Dumnezeule, cred că sunt epuizat. Noapte bună tuturor.

Jason privi spre Edward şi clătină din cap, oftând de parcă ar fi spus „Ce să-i faci?”, apoi se întoarse şi o întrebă pe Amy:

— Ai nevoie de ajutor, draga mea? Arătă cu un gest

spre Warren, care adormise rapid, cu capul pe umărul ei.

Ea zâmbi, privindu-şi afectuos soţul.

— Nu, se trezeşte foarte uşor.

Ridică umărul ca s-o demonstreze, şi Warren sări în picioare, clipi şi apoi spuse:

— S-a terminat pentru noaptea asta, iubito?

— S-a terminat de-a binelea, răspunse ea, şi îi înmână jurnalul lui Jason ca să-l pună bine. O să-ţi spun dimineaţă ce ai pierdut.

El căscă, se întinse şi o luă de braţ.

— O să-ţi spun eu, când ajungem sus, dacă pot aştepta sau nu până dimineaţă ca să aflu cum s-au descurcat cu bârfitorii din oraş.

Ea suspină uşor, apoi chicoti petrecându-şi braţul în jurul mijlocului său.

— Probabil că la fel ca şi tine. Le-au spus să-şi vadă de afurisitele lor de treburi.

— Excelent, în stil american, replică el în timp ce ieşeau pe uşă. Lăsară în urmă mai multe mormăieli în stil pur englezesc.

Capitolul 28

James se opri în faţa dormitorului soţiei sale, aşa cum făcuse în fiecare noapte, ca să vadă dacă se deschidea uşa. În seara asta era atât de enervat, că nu se mai deranjă să încerce. Fusese iraţională în mânia ei, imposibil de necomunicativă, refuzând să discute. Ajunsese într-adevăr la capătul puterilor şi nu ştia cum să îndrepte lucrurile cu ea, mai ales că nu făcuse nimic rău care să fie îndreptat.

Avea nevoie de un miracol care să-l scoată din încurcătura asta. Gândul acesta îi aminti conversaţia pe care o purtase cu Jason în noaptea în care puştii se

strecuraseră în salon ca să deschidă Darul. Înainte ca Anthony să-l găsească în biroul lui Jason şi să înceapă să bea şi să-şi plângă de milă, James îl găsise pe Jason făcând acelaşi lucru.

— Sper că mai ai ceva la îndemână, fiindcă mi-ar prinde bine şi mie o sticlă, îi spusese el fratelui său, intrând în cameră.

Jason încuviinţase.

— Ia un pahar din dulap şi începe cu asta.

James îl ascultă, apoi se aşeză în faţa biroului lui Jason, aşteptându-l să-i toarne din sticla aproape goală. După ce îi turnă, spuse, cu aplomb:

— Ştiu de ce beau *eu,* dar tu de *ce* bei?

Jason nu muşcă momeala, ci spuse doar:

— James, mă pui în încurcătură. Tu, dintre noi toţi, ştii să tratezi femeile cu o anumită delicateţe – sau cel puţin ştiai în trecut. Ce s-a întâmplat cu ea?

James se lăsă pe spate în scaun şi luă o înghiţitură bună de coniac înainte de a răspunde.

— E uşor să tratezi cu femeile atunci când nu eşti implicat emoţional, şi e cu totul altceva atunci când iubeşti la nebunie femeia în cauză. Am folosit toate mijloacele pe care le ştiu ca să o fac pe George să-mi spună măcar ce o supără, dar nu se dezminte şi nu o să se urnească până nu e pregătită, la naiba. Nu are nimic de-a face cu Tony sau cu Jack. Am lămurit măcar asta. S-a folosit de ei ca de o scuză pentru a exploda – împotriva mea. Eu sunt problema, dar fiindcă n-am făcut nimic neobişnuit care să o facă să-şi iasă din fire, să mă ia dracu’ dacă nu sunt complet nedumerit.

— Se pare că încă nu s-a hotărât cum să abordeze problema, oricare ar fi ea. Frustrarea ei că nu se poate exprima poate fi o parte din problemă, sugeră Jason.

— George? Nu se poate exprima? repetă James dându-şi ochii peste cap.

— Nu de obicei, încuviinţă Jason. Dar asta nu pare o

problemă obişnuită, altfel ar fi *ieşit* deja la iveală, nu crezi?

— E posibil, recunoscu gânditor James. Drăcia dracului! M-am săturat să încerc să-mi imaginez ce-am greşit. Mi-au venit în minte mii de teorii, dar singura care stă în picioare e că toate astea nu au niciun sens.

Jason, care se uita la paharul din mâna lui, pufni.

— Femeile au vreo logică atunci când sunt furioase? Când s-a întâmplat aşa ceva?

James chicoti, amintindu-şi de concluzia la care ajunsese şi el cu câţiva ani în urmă, deşi nu abordase niciodată subiectul cu fratele său. Astfel înţelese şi motivul pentru care fratele său avea nevoie să se întărească cu un pahar sau două de coniac. Într-un cuvânt, probleme cu femeile.

Aşa că întrebă de-a dreptul:

— De când o iubeşti pe Molly?

Jason ridică privirea, dar expresia lui nu arătă surprinderea cuvenită.

— De dinainte de-a se naşte Derek.

James nu-şi putu ascunde propria surprindere auzind acest răspuns şi trăgând concluzia evidentă.

— Doamne sfinte... La naiba, Jason, de ce nu ne-ai spus niciodată nimic?

— Crezi că n-am vrut? Aş fi strigat-o de pe acoperiş dacă ar fi fost alegerea mea, dar nu e. Molly are motive întemeiate pentru a ţine secret adevărul, chiar şi faţă de Derek – sau cel puţin a reuşit să mă convingă că motivele astea erau întemeiate. Acum nu mai sunt atât de sigur, dar e o chestiune controversată după atâţia ani de tăcere.

— De ce nu te-ai căsătorit pur şi simplu cu ea şi gata? întrebă rezonabil James.

Jason râse amar.

— *Încerc* s-o fac. Am încercat s-o fac de când am divorţat de Frances, dar Molly nu se clinteşte din refuzul ei. Şi-a imaginat că asta ar isca un scandal monstru şi refuză

să aducă aşa ceva asupra familiei.

James ridică dintr-o sprânceană aurie.

— Asupra familiei? Când *nu* a iscat familia asta un scandal de un fel sau de altul?

Jason ridică şi el o sprânceană.

— E adevărat. Oricum, tu te-ai asigurat să fie aşa.

James chicoti auzind tonul acuzator al fratelui său.

— Să nu intrăm în subiectul ăsta. Ştii doar că m-am cuminţit.

Jason clătină din cap, năucit.

— Încă nu pot să înţeleg *cum* s-a întâmplat asta.

— Prin dragoste, bineînţeles. Asta produce miracole uimitoare. Vorbind despre asta, se pare că o să am nevoie de un asemenea miracol ca să ies din încurcătura asta cu George. Dacă găsesc unul, Jason, fii sigur că ţi-l spun şi ţie, fiindcă se pare că şi tu ai nevoie de un asemenea miracol.

Amintindu-şi de discuţia cu fratele său, James simţi că Jason îşi găsise miracolul, mulţumită bunicii sale, dar lui nu-i căzuse încă niciunul în braţe. Lucrurile merseseră însă prea departe, şi mâine avea să i-o spună şi soţiei lui. În seara asta era pur şi simplu prea obosit. În seara asta probabil că ar fi spus un lucru pe care l-ar fi regretat mai târziu, şi apoi ar fi *avut* de ce să-şi ceară scuze.

Trecu mai departe, dar după trei paşi se întoarse şi bătu în uşă. La naiba cu aşteptarea! Era sătul, dar era şi mai sătul să doarmă singur.

Dinăuntru se auzi:

— E deschis.

James se încruntă la mânerul uşii, apoi îl încercă. Să-l ia dracu’ dacă nu era deschisă. La naiba. Trebuia să fie deschisă exact atunci când îi trecuse prin cap să bată din toate puterile, în loc s-o încerce de la bun început.

Intră în cameră, închise uşa, apoi se sprijini de ea, încrucişându-şi braţele puternice pe piept. Georgina stătea pe pat, purtând o cămaşă de mătase albă şi un halat pe

care i-l dăruise la ultimul Crăciun. Îşi pieptăna părul lung şi castaniu. Îi plăcuse întotdeauna s-o vadă făcând asta – alt lucru de care fusese lipsit în ultimul timp. Ridică o sprânceană spre ea şi întrebă:

— Ai uitat să încui uşa?

— Nu, spuse ea simplu.

Sprânceana aurie se ridică puţin mai sus.

— Să nu-mi spui că ai devenit sentimentală auzind povestea de dragoste a înaintaşilor şi ai hotărât să mă ierţi din cauza asta?

Oftatul ei fu atât de zgomotos, că se auzi în toată camera.

— Sentimentală, nu. În cele din urmă mi-am dat seama că amânarea problemei nu o face să dispară. Da, povestea lor m-a ajutat să văd că inevitabilul nu poate fi evitat. Aşa că poţi să ştii şi tu, James, că nu am nimic să-ţi iert.

— Ei bine, am ştiut asta dintotdeauna, dar la ce naiba te referi tu prin nimic?

Ea îşi plecă privirea şi mormăi ceva ce el nu înţelese. De aceea traversă încăperea şi ajunse în faţa ei. Îi ridică bărbia. Ochii ei mari şi căprui erau de nepătruns. Învăţase de la el cum să facă asta.

— Să încercăm din nou, bine? spuse el. Deci, la ce te-ai referit când ai spus că nu ai nimic să-mi ierţi?

— Nu am fost niciodată supărată pe tine. Modul în care m-am purtat nu are nimic de-a face cu tine… De fapt, are, dar nu pentru motivul la care te-am făcut să te gândeşti. Eram deja supărată din altă cauză când a spus Jack ce a spus. Am folosit-o ca pe o scuză, fiindcă nu eram gata să scot la iveală cealaltă chestiune. Nu voiam să te supăr.

— Sper că ştii, George, că vorbele tale nu au absolut niciun sens. Nu voiai să mă superi? Ţi se pare că nu m-am supărat?

Încruntarea lui răspunse destul de mulţumitor întrebării, în ciuda tuturor aşteptărilor, ea zâmbi.

— Permite-mi să reformulez, sugeră ea. Nu voiam să te supăr cu ceea ce mă deranja de fapt, adică nu voiam să te supăr deloc.

El scoase un sunet de frustrare.

— Ştiu că modul american de a raţiona sună păsăresc pentru o biată minte englezească, dar încearcă să…

— Prostii, îl întrerupse ea pufnind. O iau încă pe alături, asta e tot.

— Mă bucur că mărturiseşti asta, draga mea. Acum mărturiseşte de ce.

— Ajungeam la asta, continuă ea să ocolească.

— Observă că aştept răbdător.

— Tu nu eşti niciodată răbdător.

— Eu sunt *întotdeauna* răbdător, şi tu ocoleşti *încă* adevărul, mormăi el. George, te avertizez, am ajuns al dracului de aproape de capătul răbdării.

— Vezi?

Se încruntă la ea atât de fioros, încât un oponent obişnuit ar fi fost înfricoşat. Dar ea rămase netulburată, ştiind că nu avea de ce să se teamă de încruntările lui. Dar întindea coarda. În cele din urmă, oftă din nou.

— Ştiu că iubeşti gemenele, spuse ea. Nu ai cum să nu le iubeşti, căci sunt atât de drăgălaşe. Dar mai ştiu şi cât de îngrozit ai fost înainte de a le avea, văzând că Amy şi Warren avuseseră gemeni, şi cum el era fratele meu, exista şansa să avem şi noi.

— Nu îngrozit, o corectă el. Doar al naibii de surprins că existau gemeni în familia ta, când înainte nu dăduserăţi niciun semn că aţi putea avea.

— Îngrozit, repetă ea cu încăpăţânare.

El oftă de data asta, deşi numai din motive dramatice.

— Dacă insişti. Şi unde vrei să ajungi?

— Nu vreau să te îngrozesc din nou.

— Din nou? Şi apoi clipi. Doamne sfinte, George, o să avem alt copil?!

În punctul acesta, ea izbucni în lacrimi. James, pe de altă parte, izbucni în râs. Pur şi simplu nu se putu abţine. Dar asta o făcu să plângă şi mai tare.

Aşa că o luă în braţe, se aşeză pe pat şi o puse pe genunchii lui, îmbrăţişând-o cu grijă, apoi spuse:

— Ştii, George, cred că trebuie să mai lucrăm la modul în care anunţi lucrurile astea. Îţi aminteşti cum mi-ai anunţat venirea iminentă a lui Jack?

Ea îşi amintea foarte bine. Erau în mijlocul unei discuţii înflăcărate pe corabia lui, fiindcă ea îl numise pe James un *„lord* englez, *pirat* din Caraibe”.

El răspunsese:

— Îmi displace să insist, vrăjitoare mică, dar astea nu sunt insulte.

— Sunt, din punctul meu de vedere! Doamne, şi când mă gândesc că o să-ţi nasc copilul! ţipase ea înapoi.

— Pe naiba! Nu te mai ating niciodată! replicase el, înfierbântat.

Ea ieşise din cabină, ţipând înfuriată:

— Nici nu trebuie, prostule!

Şi aşa înţelesese în cele din urmă că ea era deja însărcinată.

— Şi a doua oară, îţi aminteşti că ai negat că erai însărcinată? Mi-ai spus că te îngrăşaseşi puţin, de parcă eu nu puteam să văd diferenţa al naibii de bine, pufni el.

Auzindu-l, ea se îmbătoşă.

— Mă învinovăţeşti că nu ţi-am spus, după remarca făcută când ai auzit că Amy are gemeni? „Noi *nu* o să avem aşa ceva niciodată, mă auzi?!” Astea au fost cuvintele exacte, mascul odios. Ei bine, am avut, nu-i aşa, şi s-ar putea să mai avem alţii, şi alţii, şi…

— O iei iar de la capăt, o întrerupse el chicotind. Draga mea fetiţă, nu trebuie să învinovăţeşti omul pentru

cele spuse într-un moment de surprindere.

— De şoc, îl corectă ea.

— Surprindere, repetă el ferm. Asta a fost tot, ştii doar. Şi m-am adaptat remarcabil de bine, dacă vrei să ştii. De fapt, poţi să-mi oferi gemeni în fiecare an, dacă te simţi în stare, şi eu o să-i ador pe toţi la fel. Ştii de ce, nu?

Ea se încruntă.

— De ce?

— Fiindcă te iubesc pe tine şi, cu riscul de a părea excesiv de vanitos, adăugă el cu un zâmbet încrezut, fiindcă şi tu mă iubeşti pe mine. E normal atunci, nu-i aşa, ca tot ce produce iubirea asta să fie preţuit, fie că vine într-un singur exemplar, fie că vine la pachet de doi. O să-i iubesc pe toţi, prostuţo. Să nu te mai îndoieşti niciodată de asta.

Ea îşi sprijini fruntea de pieptul lui, oftând.

— Am fost cam prostuţă, nu-i aşa?

— Având în vedere unde am dormit în ultimul timp, replică el ironic, o să mă abţin să răspund la asta, dacă nu te deranjează.

Ea îl sărută pe gât ca să fie iertată.

— Îmi pare într-adevăr rău de asta.

— Aşa şi trebuie.

Tonul lui condescendent o făcu să-i răspundă:

— Am menţionat vreodată că, în urmă cu patru generaţii, în familia mea a existat un caz rar de tripleţi?

— Ştiu că te aştepţi să auzi un alt „Doamne sfinte, George, noi nu o să avem aşa ceva niciodată”, dar o să te dezamăgesc. Bineînţeles că, dacă *nu* m-aş gândi că mă iei în zeflemea…

Ea chicoti, ceea ce era un fel de recunoaştere a faptului că făcuse exact asta. Dar apoi întrebă, curioasă, fiindcă urcase devreme să se culce:

— A terminat Amy jurnalul în seara asta?

— Da. Ce dar uimitor ne-a lăsat bunica. Prefer să cred

că a ghicit incredibil de bine că aveam nevoie de el, dar cine poate şti sigur?

— I-auzi, înseamnă că am pierdut multe, nu?

James încuviinţă.

— O să vrei să-l citeşti singură, dacă reuşeşti să-l smulgi de la Jason. Am sentimentul că el o să vrea să i-l dea altcuiva să-l citească mai întâi.

— Lui Molly?

James chicoti.

— Deci ai observat şi tu?

— Cum i se îndulceşte privirea când e ea pe-aproape? Cine putea să rateze asta?

— *Majoritatea* dintre noi, replică el ironic.

Capitolul 29

— L-a terminat în seara asta? întrebă Molly când Jason veni în patul ei.

— Îmi pare rău, te-am trezit?

Ea căscă şi se ghemui mai aproape de el.

— Nu. Mi-a fost dor de tine în ultimele nopţi, aşa că am încercat să te aştept trează în seara asta. Deşi era cât pe ce să nu reuşesc, începeam să aţipesc.

El zâmbi şi o trase mai aproape. Nu avusese ocazia să discute cu ea de la deschiderea jurnalului. Când venea seara în camera ei era deja adormită, şi dimineaţa pleca devreme. Şi deoarece casa era atât de plină, erau puţine şanse să poată schimba câteva cuvinte între patru ochi în timpul zilei.

Iar subiectul jurnalului nu fusese discutat de restul familiei, cel puţin nu în faţa servitorilor, aşa cum era considerată Molly de ceilalţi – cu excepţia lui Derek şi a soţiei sale, şi acum a lui James, care ştia adevărul despre ea: că era mama lui Derek şi că fusese unica iubire a lui Jason timp de mai mult de treizeci de ani.

Aşa că Molly încă nu ştia ce era în jurnal. Totuşi, nu putea să nu ştie că întreaga familie se mutase în salon în ultimele trei zile, ascultând lectura jurnalului. De fapt, se arătase în prag de câteva ori şi clătinase din cap văzând că mai erau încă acolo.

— Vreau să-ţi iei liber mâine şi să-l citeşti şi tu, îi spuse el.

— Să-mi iau liber? Nu fi prostuţ.

— Casa o să rămână în picioare şi fără tine pentru o zi, draga mea.

— Ba nu.

— Molly, spuse el pe un ton de avertizare.

Ea mormăi:

— O, bine. *Putea* să aştepte până după vacanţă, când casa nu o să mai fie atât de plină, dar trebuie să recunosc că jurnalul acesta mi-a stârnit curiozitatea, după ce a fost în posesia mea aproape toată viaţa şi nu am ştiut ce cuprindea.

El se ridică brusc.

— Aproape toată viaţa? Când l-ai găsit? Şi unde?

— Ei bine, l-am găsit... şi nu prea. Vreau să spun că mi-a fost încredinţat când eram o copilă de patru sau cinci ani... nu-mi pot aminti bine. Mi s-a spus ce să fac cu el, şi când să-l dau mai departe, dar nu şi ce era. Şi trebuie să mărturisesc că a trecut atât de mult timp, Jason, că l-am pus bine cu nişte lucruri vechi de-ale mele şi am uitat complet de el. A fost în podul tău toţi anii ăştia, cu lucrurile mele vechi din copilărie, pe care le-am depozitat acolo.

— Dar până la urmă ţi-ai amintit de el?

— Ei bine, nu, şi asta a fost cel mai ciudat – felul în care l-am găsit din nou, recunoscu ea.

— Ce vrei să spui?

Ea se încruntă, amintindu-şi.

— S-a întâmplat când am început să aduc decoraţiunile de Crăciun din pod. Soarele strălucise

aproape toată ziua, aşa că aerul din pod era destul de înăbuşitor. Am deschis una dintre ferestrele de sus, dar nu a intrat prea mult aer, fiindcă nu bătea vântul şi nu avea cum să se facă curent, cu un singur geam deschis, sau cel puţin aşa am crezut eu. Totuşi, chiar pe când mă îndreptam spre uşă cu ultimul transport pentru ziua aceea, o rafală puternică de vânt a năvălit înăuntru, răsturnând toate lucrurile.

— Ai lăsat uşa deschisă, de s-a pornit un curent atât de puternic?

— Nu era curent, Jason, era un vânt foarte puternic, şi nu avea niciun sens, fiindcă în ziua aceea nu fusese vânt deloc. Dar nu, uşa era închisă, şi de aceea mi s-a părut atât de ciudat vântul, cel puţin după aceea, când am avut timp să mă gândesc la el. În momentul respectiv eram prea ocupată să strâng lucrurile pe care le împrăştiase. Atunci am dat peste paravanul acela mare oriental, care căzuse peste un teanc de tablouri, scoţând câteva din rame, şi am observat vechile mele lucruri. *Tot* nu-mi amintisem de jurnal, şi nu m-aş fi deranjat să mă uit în cufărul acela vechi al meu, numai că…

Încruntarea ei se accentuă. Lui Jason îi veni s-o scuture ca s-o facă să termine.

— Ei bine? întrebă el.

— Ei bine, o nouă rafală de vânt s-a pornit în colţul acela, scuturând destul de tare capacul cufărului. Îţi jur că mi s-a părut că vântul încerca să-l deschidă. A fost un lucru al naibii de ciudat. Mi-a dat fiori, şi nu mă feresc să ţi-o spun. Şi *atunci* mi-am amintit de lucrul acela învelit în piele pe care îl pusesem în cufăr cu mult înainte de a veni să lucrez la Haverston şi pe care trebuia să-l ofer familiei tale ca pe un dar. Şi mai ciudat a fost că, după ce am deschis cufărul, vântul s-a oprit complet.

El râse dintr-odată.

— Îmi închipui ce ar fi spus Amy dacă ar fi fost acolo.

Ar insista că era stafia bunicii mele, sau poate chiar stafia bunicii *ei,* care se asigura că jurnalul era predat cui trebuia. Dumnezeule mare, să nu-i spui nimic despre vânt, Molly. Altfel chiar o să creadă că locul acesta vechi e bântuit.

— Prostii. A fost doar o pală de vânt, stârnită probabil de căldura din încăpere.

— Da, evident, totuşi nepoata mea are o imaginaţie cam bogată, aşa că vom păstra pentru noi partea aceasta a descoperirii, în regulă? sugeră el zâmbind.

— Dacă insişti.

— Acum spune-mi cine ţi l-a dat, acum atâţia ani. Nu eşti destul de bătrână ca s-o fi cunoscut pe bunica.

— Nu, dar bunica mea era. Şi atunci când l-am găsit din nou mi-am amintit ce mi-a spus când mi-a dat darul spre păstrare. A fost camerista personală a Annei Malory, ştii.

El zâmbi pieziş.

— De unde să ştiu, când nu te-ai deranjat niciodată să-mi menţionezi acest amănunt?

Molly se îmbujoră.

— Ei bine, uitasem şi de asta. Nu-mi amintesc multe despre bunica mea, fiindcă eram atât de mică când am cunoscut-o şi a murit la scurt timp după ce mi-a dat jurnalul. Iar mama nu a lucrat niciodată la Haverston, aşa că nu avusese de-a face cu familia Malory şi nici nu avea motive să-i menţioneze, ceea ce m-a făcut să uit mai uşor de ei. Şi asta a fost cu mai mult de zece ani înainte de a veni să lucrez aici, dar nici chiar asta nu mi-a răscolit amintirile.

— Aşa că Anna Malory i l-a dat bunicii tale să-l predea mai departe?

— Nu, i l-a dat să mi-l dea mie. Lasă-mă să-ţi spun ce mi-a spus bunica, şi poate că o să înţelegi. Eu nu am înţeles atunci, şi nu înţeleg nici acum, dar o să-ţi povestesc cât de bine îmi amintesc. Bunica era deja camerista lui Lady

Malory, dar doamna a chemat-o într-o zi, i-a spus să stea jos şi să bea ceaiul cu ea, fiindcă aveau să fie cele mai bune prietene. Bunica a spus că doamna zicea adesea lucruri ciudate, şi aşa a făcut şi în ziua aceea. Ea a spus: „O să fim rude, ştii. Asta o să se întâmple peste foarte mult timp şi nu vom vedea cum se va întâmpla, dar se va întâmpla, şi tu vei ajuta la asta înmânându-i acest lucru nepoatei tale.

— Jurnalul.

Molly încuviinţă.

— Lady Malory a spus mai multe despre el, nişte instrucţiuni foarte precise de fapt. Bunica a recunoscut că se gândea că doamna nu prea era în toate minţile. La urma urmei, ea nu avea încă nicio nepoată. Dar a primit instrucţiuni ca nepoata ei – eu am fost unica ei nepoată, până la urmă – să predea cadoul familiei Malory la Crăciun, în primii douăzeci şi cinci de ani ai noului secol. Nu a fost specificat un membru anume al familiei, doar familia. Şi fiindcă era un dar, voia să arate ca un dar. Şi asta a fost tot ce a avut de spus despre el. Nu, aşteaptă, mai era ceva. Despre timpul predării. Ea a spus: „Am presentimentul că va fi predat atunci când le va fi de cel mai mare folos”.

Jason zâmbi încet şi îi mulţumi în tăcere bunicii sale. Apoi îi spuse lui Molly:

— Uimitor.

— Atunci, înţelegi despre ce este vorba?

— Da, şi vei înţelege şi tu, cred, de îndată ce îl vei citi. Dar de ce nu ai lăsat un bilet odată cu el, ca să fi ştiut măcar pentru cine era, şi de la cine? Fiindcă nu ştiam, a devenit un fel de mister, şi de aceea puştii nu au mai aşteptat până la Crăciun şi l-au deschis.

— Fiindcă era pentru voi toţi, bineînţeles. Şi apoi chicoti. În plus, dacă se dovedea că nu era nimic important, nu trebuia să recunosc că eu îl pusesem.

— O, este important, scumpa mea, şi mai mult decât

atât, e un suvenir preţios pentru această familie. Şi de-abia aştept să aud ce o să ai de spus după ce o să-l citeşti.

Ea îl privi, bănuitoare.

— De ce am sentimentul că nu o să-mi placă ceea ce este în jurnal?

— Probabil din cauză că eşti atât de groaznic de încăpăţânată în privinţa anumitor lucruri.

— Acum chiar începi să mă îngrijorezi, Jason Malory, bombăni ea.

El zâmbi răutăcios.

— Nu trebuie să te nelinişteşti, iubire. Ne va aduce doar lucruri bune, îţi promit.

— Da, dar bune *pentru cine?*

Capitolul 30

Dimineaţa de Crăciun se ivi însorită, dar friguroasă la Haverston, însă salonul în care se adunaseră cei mai mulţi dintre membrii familiei era foarte confortabil, cu un foc vesel care ardea trosnind în cămin. Jeremy aprinsese lumânărelele din bradul împodobit. Deşi nu era nevoie de mai multă lumină, flăcăruile pâlpâitoare îi fascinau pe copii, şi mirosul dulce al lumânărilor era plăcut.

Ultimii care sosiră fură James, Georgina şi cei trei puşti ai lor. Jack alergă imediat spre Jeremy, fratele mai mare pe care îl adora, şi primi obişnuitele giugiuleli şi îmbrăţişări. Apoi, tot ca de obicei, se îndreptă direct spre Judy, ignorându-i pe toţi ceilalţi, deşi după ce termina de şoptit cu aceasta avea să felicite pe rând întreaga familie.

Anthony, care nu scăpa niciodată ocazia potrivită, întrebă răutăcios:

— Acum că ai reuşit să-ţi găseşti patul din nou, nu reuşeşti să ieşi din el, nu?

Deşi cea mai mare parte din rezerva lui de ironii fusese consumată cu o zi înainte, când îl văzuse pe James atât de bine dispus, nu se putuse stăpâni să nu-l tachineze.

— Cum? Nu mai avem chef să învineţim ochi pe-aici?

— Ţine-ţi gura, căţelandrule, îi răspunse fratele lui, pufnind.

Asta nu funcţiona niciodată, cel puţin nu cu Anthony.

— Să înţeleg că George te-a iertat?

— George îmi va mai face un prunc, sau prunci, după cum va fi cazul, spuse James cu o mină caraghioasă.

— Ei bine, noutăţile de felul acesta sunt un frumos cadou de Crăciun. Felicitări, bătrâne.

Acum însă, la tachinările repetate ale lui Anthony nu mai răspunse James, ci propria soţie, care îi spuse cu fermecătorul ei accent scoţian:

— Ţine-ţi gura, omul lui Dumnezeu, ori o să te întrebi unde a dispărut patul *tău.*

Auzind-o, James izbucni în râs, iar Georgina spuse:

— Nu e chiar *atât* de amuzant. Observă că fratele tău nu se distrează deloc.

— Am observat, iubire, şi tocmai *asta* m-a distrat, răspunse James.

Anthony mai mormăi puţin şi aruncă o privire plină de aversiune spre James, înainte de a se apleca să-i şoptească soţiei sale ceva care o făcu să zâmbească. În mod evident, se pricepea de minune să repare frumuşel lucrurile.

Deschiderea cadourilor începu imediat, iar copiii se adunară cu toţii pe covoraşul din faţa bradului. Judy observă că Darul lipsea de pe gheridon şi se îndreptă spre Amy pentru lămuriri. Ea şi Jack nu coborâseră în salon în zilele în care se citise jurnalul, fiindcă avuseseră preocupări mult mai aventuroase şi mai potrivite pentru vârsta lor.

— Era doar o carte? întrebă Judy după ce Amy îi răspunse la prima întrebare, evident dezamăgită de faptul că obiectul care stârnise atâta interes în mintea ei şi a lui

Jack nu era deloc interesant de fapt.

— Nu doar o carte, iubire. Spune povestea străbunicilor tăi, cum s-au întâlnit, cât timp le-a trebuit ca să-şi dea seama că erau făcuţi unul pentru celălalt. Într-o zi o să vrei să o citeşti.

Judy nu păru impresionată, şi de fapt atenţia îi fusese deja atrasă de Jack, care îşi deschidea următorul cadou. Dar câţiva dintre adulţi erau destul de aproape ca să-i audă întrebările, şi se auziră câteva comentarii iscate de amintirea străbunicilor.

— Mă întreb dacă lui i-a plăcut vreodată locul acesta, având în vedere cât l-a urât la început, spuse Travis.

— Bineînţeles că da, fiindcă *ea* era aici, răspunse fratele lui. E cu totul diferit să ai pe cineva cu care să împărtăşeşti totul.

— Mi se pare remarcabil faptul că a fost de acord să înfrumuseţeze singur locul. Pe mine nici dracul nu m-ar prinde cu un ciocan în mână, comentă Anthony.

— Nu? întrebă tăios soţia lui.

— Ei bine… poate, rânji Anthony. Ce lucru minunat e o încurajare la timpul potrivit, mai ales când aduce rezultate atât de minunate.

Roslynn îşi dădu ochii peste cap, iar Derek spuse chicotind:

— Trebuie să recunoşti că au făcut un lucru bun aranjând locul acesta. Pentru o casă atât de uriaşă, Haverstonul este foarte primitor.

— Spui asta numai pentru că a fost casa *ta,* replică soţia lui. Pentru cei care nu au fost crescuţi aici, are aerul unui palat regal.

— Exact asta e şi părerea mea, încuviinţă Georgina.

— Părerile americane nu contează, George, îi spuse James soţiei sale. Până la urmă, ştim cu toţii că nu vei găsi atâta grandoare în statul tău primitiv, care e încă barbar.

Anthony chicoti auzind asta, arătând cu capul spre

Warren, care stătea pe duşumea în faţa pomului de Crăciun, cu câte un geamăn pe fiecare genunchi, foarte ocupat să-i ajute să-şi deschidă darurile.

— Te-ai obosit degeaba, bătrâne. Yankeul nu te-a auzit.

— Dar eu da, şi sunt şi eu yankeu, replică Georgina, dându-i un ghiont în coaste lui James, ca să-i arate cât de mult aprecia observaţiile lui ironice la adresa ţării ei.

El mârâi, dar i se adresă lui Anthony:

— Fii băiat bun şi aminteşte-mi s-o repet mai târziu, când o să poată auzi.

— Poţi să contezi pe asta, răspunse Anthony.

La urma urmei, erau uniţi când venea vorba de nepoţii lor prin căsătorie, în ciuda înţepăturilor necruţătoare pe care şi le rezervau atunci când „duşmanul” nu era prin preajmă.

Reggie trecu pe lângă ei cu câteva cadouri, lăsând unul în poala lui James. Era de la Warren.

— Vezi dacă nu te convinge că măcar azi trebuie să fim prietenoşi, îi spuse ea.

El ridică o sprânceană, dar când desfăcu darul chicoti:

— Cu greu, pisicuţo, spuse el, examinând o statuetă de bronz, o caricatura evidentă a unui monarh englez care părea de-a dreptul prost. Totuşi, nu-mi putea face un cadou mai frumos.

Fiindcă era un dar provocator, James *era* încântat. Warren era alegerea lui preferată atunci când venea vorba de ironii, şi cel care îi solicita cel mai tare ingeniozitatea, iar soţul lui Reggie ocupa locul al doilea.

— Grozav, spuse Reggie, cu un gest a lehamite. Deşi ar trebui să mă simt uşurată. Cel puţin Nicholas al meu va fi cruţat, acum că ai o ţintă pe ziua de azi.

— Nu conta pe asta, draga mea, rânji răutăcios James. Nu vreau să se simtă neglijat doar fiindcă e Crăciunul.

Chiar atunci, Molly apăru în prag. Jason nu îi vorbise

de când începuse să citească jurnalul, iar ea îl terminase noaptea trecută, târziu, după ce se dusese la culcare. Acum se uita la ea, plin de speranţă, iar ea ştiu exact de ce o privea aşa.

Când ajunse lângă ea, îşi ridică ochii spre canatul uşii sub care stăteau. Ea îi urmări privirea şi văzu vâscul care atârna acolo, ca în fiecare an. Apoi, înainte ca ei să-i treacă măcar prin minte că el ar putea face ceva atât de nebunesc, sărutând-o atunci când *toată* familia era în cameră şi putea să vadă, el o sărută, şi fără să se grăbească.

După câteva momente, cu răsuflarea tăiată, el îi spuse:

— Trebuie să-ţi pun întrebarea… din nou?

Ea zâmbi, ştiind exact la ce întrebare se referea.

— Nu, nu trebuie, îi şopti ea, ca să nu fie auziţi. Şi răspunsul meu e da, deşi cu o condiţie.

— Care?

— Mă căsătoresc cu tine, Jason, dacă eşti de acord să nu spui nimănui, în afară de familia ta, bineînţeles.

— Molly… începu el, oftând.

— Nu, ascultă-mă bine. Ştiu că asta era ceea ce sperai că aveam să spun, după ce am citit despre bunicii tăi. Dar pentru ei lucrurile erau diferite. Ea era străină în zonă. Oamenii de aici şi din Havers nu o cunoşteau dintotdeauna. Le-a fost uşor să ignore întrebările, sau să le îndepărteze, aşa că nimeni nu a ştiut vreodată adevărul. Dar nu poţi nega că au ascuns adevărul, pe care nu îl cunoşteau decât câţiva aleşi – şi, în plus, tatăl ei *a fost* un nobil rus, chiar dacă mama ei nu era.

El făcu o grimasă nerăbdătoare.

— Unde vrei să ajungi?

— Ştii că eu nu pot spune acelaşi lucru, Jason. Şi tot nu vreau să aduc mai mult scandal în familia ta, după ce a suportat atâtea scandaluri în trecut. Dacă nu poţi fi de

acord să păstrăm secretul căsătoriei noastre, atunci va trebui să continuăm ca şi până acum.

— Atunci, bănuiesc că va trebui să fiu de acord cu termenii aceştia, bineînţeles.

Ea îl privi suspicioasă, fiindcă se aşteptase la mai multe argumente din partea lui.

— Nu eşti de acord acum, numai ca să-ţi schimbi hotărârea după ce ne căsătorim, nu-i aşa?

El se prefăcu foarte rănit, înainte de a o întreba:

— Nu ai încredere în mine?

Ea se încruntă.

— Te *cunosc,* Jason Malory. Spui sau faci orice trebuie ca să obţii ce vrei.

El zâmbi larg.

— Atunci, trebuie să ştii că nu am făcut niciodată ceva care să te supere în mod serios.

— Nu, dacă să nu te gândeşti că vei găsi o cale de a mă îmbuna. Trebuie să-ţi amintesc că aş considera asta o serioasă încălcare a unei promisiuni?

— Eu trebuie să-ţi amintesc cât de fericit m-ai făcut, primind să fii soţia mea – în cele din urmă?

— Schimbi subiectul, Jason.

— Ai observat?

Ea suspină.

— Atâta timp cât ne înţelegem unul pe celălalt.

— O, ne înţelegem, scumpa mea. Zâmbetul lui fu foarte tandru, întotdeauna ne-am înţeles.

Auziră pe cineva tuşind în spatele lor şi îşi amintiră că nu erau singuri. Se întoarseră amândoi în acelaşi timp spre cameră, şi văzură că toată familia îi privea fix. Molly începu să roşească, Jason rânji cu gura până la urechi şi nu pierdu timpul ca să explice de ce.

— Permiteţi-mi să anunţ, spuse el, luând-o pe Molly de mână, că Molly mi-a oferit cel mai frumos dar de Crăciun pe care l-aş fi dorit, acceptând să fie soţia mea.

Asta, bineînţeles, îi făcu pe toţi să vorbească într-un glas.

— Era şi timpul, la naiba, comentă primul James.

— Poţi s-o mai spui o dată, spuse Derek, şi cu un strigăt încântat veni să-şi îmbrăţişeze părinţii.

— Ce păcat că nu s-a stabilit mai devreme, observă Reggie, zâmbind. Puteam să avem astăzi o nuntă de Crăciun.

— Cine a spus că nu putem? replică James. Ştiu din întâmplare că bătrânul are o licenţă specială pregătită, care aşteaptă de câţiva ani buni. Şi dacă îmi cunosc bine fratele, nu o să-i ofere lui Molly şansa să se răzgândească.

— Dumnezeule! Deci asta nu s-a întâmplat dintr-odată?

Nicholas chicoti privindu-şi soţia.

— Uită-te bine la Derek şi la Molly, cum stau aici împreună, scumpa mea. Asta ar trebui să-ţi dea răspunsul.

Reggie se uită, apoi spuse:

— O, vai de mine. Cred că unchiul James a vorbit în cunoştinţă de cauză.

Şi Amy chicoti.

— A spus-o, nu-i aşa? Bineînţeles, eu ştiu de cel mai mult timp, fiindcă i-am prins sărutându-se o dată. Doar că nu ştiam că într-o zi va conduce la asta.

— Şi când te gândeşti că nu am avut niciun amestec în căsătoria asta, oftă Reggie.

James chicoti privindu-şi nepoata.

— Cum puteai să ai, când se iubeau dinainte ca tu să te naşti?

— Îmi dau seama de *asta,* dar ai spus şi tu, unchiule James, că au întârziat puţin cu căsătoria, şi eu consider că specialitatea mea e să grăbesc lucrurile.

Anthony râse când auzi asta.

— Să nu crezi că ai fi putut ajuta de data asta, pisicuţo. De fapt, dacă mă gândesc mai bine, aş spune că

Darul a făcut-o.

— De-abia acum ţi-ai dat seama, dragă băiete? întrebă ironic James.

Anthony ridică din sprâncene, dar înainte de a putea răspunde pe măsură, se auzi glasul lui Charlotte.

— O nuntă de Crăciun, ce minunat. Cred că o să plâng.

— Tu plângi întotdeauna la nunţi, draga mea, spuse Edward, bătând-o uşurel pe mână.

Aceasta fu prima observaţie a lui Edward. Jason nu se aştepta la aşa ceva din partea celui mai apropiat dintre fraţi, mai ales că acesta fusese cel mai înverşunat oponent al divorţului său.

— Nu spui nimic despre scandalul iminent, Edward? îl întrebă Jason.

Edward păru puţin stânjenit, şi o recunoscu.

— Am reuşit să supravieţuim tuturor scandalurilor pe care le-a creat familia asta. Îmi imaginez că vom reuşi să supravieţuim foarte bine şi de data asta. Apoi rânji. În plus, acum că te căsătoreşti în cele din urmă din motive *corecte,* nu aş putea să mă bucur mai mult pentru tine.

— Nu trebuie să se işte un scandal, spuse Reggie. Sau aţi uitat cu toţii atât de curând Darul? Nu văd de ce nu am putea lua o lecţie de la bătrânele prietene ale lui Sir William Thompson. Bârfa e un lucru uimitor, până la urmă. Dacă se aud multe lucruri contradictorii despre ultima temă importantă de conversaţie, atunci nimeni nu poate să-şi dea seama care a adevărul şi să-l prezinte ca atare. Nimeni nu ştie sigur care este adevărul, astfel că vor crede ceea ce vrem noi să se creadă.

Dar Molly clătină din cap.

— Cazul meu nu seamănă cu cel al străbunicii tale. Oamenii de aici l-au cunoscut pe tatăl meu.

— Dar, dar ştiu cine a fost tatăl lui sau bunicul lui? Din câte ştiu, Molly, ai putea avea un lord sau doi în arborele

tău genealogic. Sunt rare familiile care nu au câţiva strămoşi concepuţi într-un pat greşit, într-un secol sau altul.

Derek chicoti auzind asta şi îi spuse mamei lui:

— Ştii că odată ce îi intră în cap ceva, Reggie nu renunţă. Ai putea s-o laşi să se distreze cu bârfele. După succesul pe care l-a avut în cazul lui Kelsey, o va face oricum.

Molly oftă, văzând că se destrăma temeiul singurei sale condiţii impuse pentru căsătorie, aceea ca nimeni să nu ştie. Jason, care înţelese imediat, o trase mai aproape şi îi şopti:

— Îţi aminteşti ce a spus bunicul Christopher despre acest subiect?

Ea îl privi surprinsă, apoi zâmbi.

— Da, am înţeles.

— Bine. Şi sper că ai observat că nimeni din familie nu a obiectat.

Această observaţie îi aduse un ghiont în coaste.

— Nu ai voie să te lauzi cu victoria. Şi, în plus, nu s-au opus fiindcă toţi te iubesc şi vor să fii fericit.

— Nu, fiindcă, în fapt, tu ai făcut întotdeauna parte din familia asta, Molly. Acum doar o să fie totul oficial… şi, la naiba, era şi timpul!

Sfârşit